



ไทยที่ฉัน

คำบรรยายภาพปกหน้า

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงหลั่งน้ำพระมหาสังข์พระราชทานที่พระเศียรสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุตา หลังจากอาลักษณ์อ่านประกาศกระแสพระบรมราชโองการ สถาปนาพระราชอิสริยยศศักดิ์ เฉลิมพระนามตามที่จารึกในพระสุพรรณบัฏว่า สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ สยามบรมราชกุมารี ปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี

คำบรรยายปกหลัง

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ ทรงเยี่ยมราษฎรที่เผ้าทูลละอองพระบาทอยู่ในบริเวณวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ในพระบรมมหาราชวัง ขณะเสด็จพระราชดำเนินไปในการพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา ในตอนบ่ายวันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2520

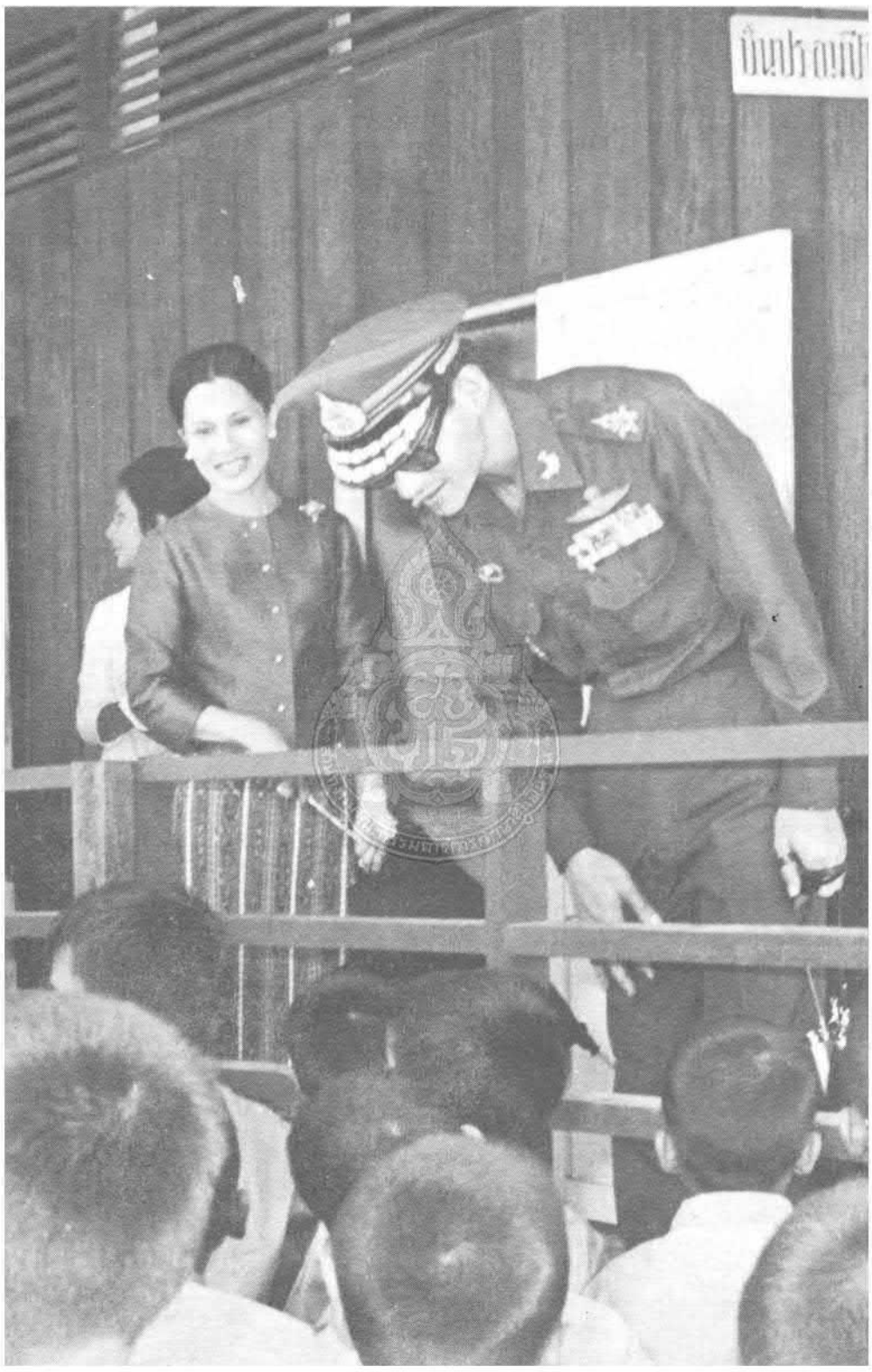


ไทยทศน์

หนังสือวันเด็ก

๑๔ มกราคม ๒๕๒๑

ព្រឹត្តិបត្រ





เด็ก ๆ ทำอะไรต้องหักให้รู้ตัว การรู้ตัว
อยู่เสมอจะทำให้เป็นคนมีระเบียบ และคนที่มีระเบียบ
ดีแล้ว จะสามารถเล่าเรียนและทำการงานต่าง ๆ ได้
โดยถูกต้องรวดเร็ว จะเป็นคนที่จะสร้างความสำเร็จ
และความเจริญให้แก่ตนเองแก่ส่วนรวมในอนาคตได้
อย่างแน่นอน.

พระคำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๐



สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก



กตိธรรม

สำหรับวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ 2521

สักรวา วิชา ความรู้ดี
นับว่ามี ทุนมาก ช่วยตากถาง
การดำรงชีพมัน ขวัญทุกทาง
มีหลายอย่าง หยิบฉวย ช่วยตั้งตน
แต่ถ้าใช้ ความรู้ ผิดชอบ
หลงประกอบ ก่อทราม ก็นำผล
ให้ตกทุกข์ ได้ยาก ลำบากดล
ต้องรู้กล ใช้วิชา หาชอบเอย

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม
กรุงเทพมหานคร



พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์
นายกรัฐมนตรี



คำขวัญ
ของ
ฯ พณ ฯ นายกรัฐมนตรี
ในโอกาสวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ปี 2521

เด็กดีเป็นศรีแก่ชาติ
เด็กฉลาดชาติมั่นคง

พลเอก *เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์*

(เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์)
นายกรัฐมนตรี

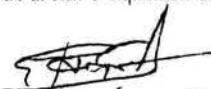
คำสั่ง คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน
ที่ 508/2520
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก
ประจำปี 2521

ด้วยนายกรัฐมนตรี โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งที่ สร. 0201/34 ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2520 แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนเพิ่มเติม และได้ให้คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการเฉพาะเรื่องต่าง ๆ ได้ ตามที่เห็นสมควร

เพื่อให้การดำเนินงานการจัดงานวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2521 เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ตามความมุ่งหมายของทางราชการ อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 ของคำสั่งของหัวหน้าคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 9 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2520 คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน จึงแต่งตั้งบุคคลต่อไปนี้ เป็นคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี 2521 เพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับการจัดพิมพ์หนังสือที่ระลึกสำหรับวันเด็กพร้อมทั้งการจัดจำหน่ายเนื่องในโอกาสการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2521 คือ

- | | | |
|------------------|---------------|------------------------------------|
| 1. นายสมาน | แสงมณี | เป็น ประธานกรรมการ |
| 2. นางฐะปะนีย์ | นาครพรรพ | เป็น อนุกรรมการ |
| 3. นางกุลทรัพย์ | เกษมณกิจ | เป็น อนุกรรมการ |
| 4. นายอบ | ทองไข่มุกด์ | เป็น อนุกรรมการ |
| 5. นางสลวย | โรจนสโร | เป็น อนุกรรมการ |
| 6. นางสาวละเมียด | ลิมอักษร | เป็น อนุกรรมการ |
| 7. นางสาววรรณิ | สุนทรเวช | เป็น อนุกรรมการ |
| 8. นางรัชณี | ศรีไพวรรณ | เป็น อนุกรรมการ |
| 9. นางชอุ่ม | อัมมงาม | เป็น อนุกรรมการ |
| 10. นางสาวจิราภา | อ่อนเรือง | เป็น อนุกรรมการ |
| 11. นางวัลลีย์ | ปราสาททองโอสถ | เป็น อนุกรรมการ |
| 12. นายสวัสดิ์ | สุวรรณอักษร | เป็น อนุกรรมการ |
| 13. นายวีระชาติ | ศุกระมุล | เป็น อนุกรรมการ |
| 14. นายสมเจตน์ | กาฬศิษฐ์ | เป็น อนุกรรมการ |
| 15. นางมาลีณี | ผลประการ | เป็น อนุกรรมการและเลขานุการ |
| 16. นายสละ | จันทร์สิงห์ | เป็น อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ |
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 9 พฤศจิกายน 2520



(นายรังสฤษดิ์ ชาวนศิริ)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ผู้อำนวยการสำนักการกระทรวงศึกษาธิการ
ประธานคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน

คำสั่ง คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน
ที่ 529/2520
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก
ประจำปี 2521 เพิ่มเติม

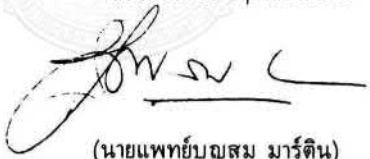
อนุสนธิคำสั่งคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนที่ 508/2520 ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2520 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี 2521 ขึ้น จำนวน 16 ท่าน เพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับการจัดพิมพ์หนังสือที่ระลึกสำหรับวันเด็ก พร้อมทั้งการจัดจำหน่าย เนื่องในโอกาสการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2521 นั้น

เพื่อให้การดำเนินงาน การจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี 2521 ของคณะกรรมการดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 ของประกาศของหัวหน้าคณะปฏิวัติฉบับที่ 9 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2520 คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน จึงแต่งตั้งบุคคลผู้มีนามต่อไปนี้ เป็นคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กเพิ่มเติม คือ

นายเสมอ นาคพงศ์ เป็น อนุกรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 23 พฤศจิกายน 2520



(นายแพทย์บุญสม มาร์ติน)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ประธานคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน

คำนำ

เนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติปีพ.ศ. 2521 คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กปี 2521 จัดทำหนังสือขึ้นเล่มหนึ่ง ให้ชื่อว่า “ไทยทัศน์” เพื่อให้ความรู้ความบันเทิง แก่เด็กและเยาวชนทุกรุ่นทุกวัย

จุดประสงค์สำคัญของหนังสือเล่มนี้ก็คือ มุ่งส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดความรัก รักชาติต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ มีความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมไทย มีความกตัญญูต่อบุคคลที่ต่อผู้มีพระคุณ รู้จักบำเพ็ญประโยชน์ต่อครอบครัวและชุมชน รู้จักรักษาสุขภาพอนามัยของตนให้แข็งแรงสมบูรณ์ อันจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ ชาติมั่นคงตลอดไป

คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กฯ รู้สึกสำนึกในพระ มหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท และพระฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราช สดุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งได้ อัญเชิญมาพิมพ์เป็นปกหน้าและปกหลัง และรู้สึกสำนึกในพระคุณสมเด็จพระสังฆราช ที่ได้ประทานพระรูปและคติธรรม ตลอดจนขอขอบคุณ ฯ พณ ฯ นายกรัฐมนตรี ที่ได้กรุณามอบภาพถ่ายและคำขวัญ เพื่อนำลงพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้

อนึ่งขอขอบคุณผู้เขียนเรื่อง ภาพประกอบ และทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการ จัดทำหนังสือเล่มนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ วันเด็กฯ หวังว่าเด็ก ๆ และเยาวชนทั้งหลายจะได้รับความรู้ ความบันเทิง และ แนวทางที่จะนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ให้สมกับคำขวัญที่ว่า “เด็กก็เป็นศรีแก่ชาติ เด็กฉลาดชาติมั่นคง”

(๗ = ๗๐๒

(นายสมาน แสงมลิ)

ประธานคณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ปี 2521

สารบัญ

พระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช	3
คติธรรมของสมเด็จพระสังฆราช	5
คำขวัญของ ฯ พณ ฯ นายกรัฐมนตรี	7
คำสั่งคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน	8
พระมหากษัตริย์คุณต่อเยาวชน	12
การคบเพื่อน	19
เวลาเป็นเงินเป็นทอง	21
เด็กขายมาลัย	25
แจ่มไม่กินผัก	29
ทำไมกระต่ายจึงมีหางสั้น	33
มารยาทไทย	37
เพลงพวงมาลัยภษิตไทย	45
อย่าเอาชีวิตฉันเลย	48
กิจกรรมของเด็กไทย	56
ตามรอยพระลอ	58
ผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อมคืออะไรกันนะ	63
พระบรมดิลก	65
ฝัน	71
ข้อคิดเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในประเทศไทย	76
พูดจาประสาเด็ก	85
จดหมายฉบับยาว.....จากพ่อ	91
แสงทองส่องฟ้า	100
เรื่องน่าอ่าน	105
เพลง	108

พระมหากษัตริย์คุณ ต่อเยาวชน

จิรภา อ่อนเรือง



พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระเจ้าแผ่นดินพระองค์
ที่ 9 ของพระบรมราชจักรีวงศ์ ทรงเป็นพระราชโอรสพระองค์เล็กของสมเด็จพระ
พระมหิตลาธิเบศร์ อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก (สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ
อดุลยเดช กรมหลวงสงขลานครินทร์ พระราชโอรสพระบาทสมเด็จพระจุลจอม
เกล้าเจ้าอยู่หัว) และสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงมีพระเชษฐา
และพระเชษฐภคินี 2 พระองค์ คือ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันท
มหิดลและสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชสมภพ ณ โรงพยาบาลเม้าท์ออเบิร์น เมืองเคมบริจจ์ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2470 ระหว่างที่สมเด็จพระบรมราชชนกกำลังทรงศึกษาวิชาการแพทย์อยู่ในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด หนังสือพิมพ์ในสหรัฐอเมริกากล่าวว่า ทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดินพระองค์แรกของโลกที่เสด็จพระราชสมภพในประเทศนั้น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงศึกษาเบื้องต้นที่โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพฯ ต่อมาได้เสด็จไปประทับที่เมืองโลซานน์ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และได้ทรงศึกษาต่อที่เมืองนั้นจนจบชั้นมัธยมศึกษา แล้วได้เสด็จเข้าศึกษา วิชาวิศวกรรมในมหาวิทยาลัยโลซานน์ และได้ทรงเปลี่ยนมาเป็นศึกษา วิชากฎหมาย เมื่อได้รับราชสมบัติสืบต่อจากสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช

ระหว่างทรงศึกษาอยู่ในต่างประเทศได้ตามเสด็จสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช มาเยี่ยมประเทศไทย 2 ครั้ง ครั้งแรกเมื่อปีพ.ศ. 2481 และครั้งที่สองเมื่อปีพ.ศ. 2488 ในการเสด็จประเทศไทยครั้งนี้ ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมราษฎรในท้องที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เป็นที่ชื่นชมสมนัส และก่อให้เกิดความจงรักภักดีจากราษฎรเป็นอันมาก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นครองราชสมบัติเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2489 ภายหลังการเสด็จสวรรคตโดยปัจจุบันทันด่วนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล โดยมีไต่ทรงเตรียมพระองค์มาก่อนเลย แต่ก็ทรงพระปรีชาสามารถในการปฏิบัติพระราชกรณียกิจอย่างยากที่จะหาใครเสมอเหมือน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงราชาภิเษกสมรสกับหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร ธิดาพระวรวงศ์เธอกรมหมื่นจันทบุรีสุรนาถ (พระองค์เจ้านักขัตรมงคล) และหม่อมหลวงบัว กิติยากร ณ วังสระปทุมที่ประทับของสมเด็จพระศรีสวรินทิรา บรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า สมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้าทรงถวายน้ำพระพุทธรูปมณเฑียรมาศ และทรงเจิม เมื่อวันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2493 ทรงมีพระราชโอรสพระราชธิดา 4 พระองค์ คือ



1. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าอุบลรัตน์ราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
2. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ สยามมกุฎราชกุมาร
3. สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ สิริินทร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ
สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินมาในโอกาสที่ เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2520

4. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี
เมื่อเสด็จขึ้นครองราชสมบัติ พ.ศ. 2489 นั้น ยังมีไค้ทรงเข้าพิธีบรมราชาภิเษก
เป็นพระเจ้าแผ่นดินโดยปริบูรณ์ตามขัตติยโโบราณราชประเพณี ทรงมีพระบรม
นามาภิไธยว่า

“สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไค้ทรงรับพระราชพิธีบรมราชาภิเษกเมื่อวันที่ 5
พฤษภาคม พ.ศ. 2493 ทรงรับเฉลิมพระบรมนามาภิไธย จารึกในพระสุพรรณบัฏว่า

“พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหิตลธิเบศร์วามาธิบดี
จักรีนฤเบดินทร์ สยามินทราธิราชบรมนาถบพิตร”

ในวันนั้นไค้ทรงมีพระบรมราชโองการพระราชทานอารักขาแก่ประชาชน
ชาวไทย ซึ่งเปรียบเสมือนคำปฏิญาณว่า

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

หลังจากพระราชพิธีบรมราชาภิเษกแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไค้
ทรงปฏิบัติตามพระราชดำรัสซึ่งพระราชทานแก่ประชาชนชาวไทยโดยเคร่งครัด
ทรงมีพระราชจริยวัตร คือหน้าที่หรือความประพฤติชอบที่พระเจ้าแผ่นดินพึงปฏิบัติ
ตามหลักทศพิธราชธรรม หรือธรรม 10 ประการของพระเจ้าแผ่นดิน คือ

1. ทาน การให้ คือการบริจาคสิ่งของเกื้อกูลผู้ยากไร้ ให้กำลังกาย วาจาและใจ
2. ศีล รักษากาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ เว้นจากความชั่วทุจริต เช่นเมา
หรือทำร้ายผู้อื่น ลักทรัพย์หรือนอโกง ผิดลูกผิดเมียเขา และคิมสุราเมรัยมีนเมาจน
เป็นเหตุให้เกิดความประมาท

3. บริจาค ยอมเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

4. อาชชวะ ความเป็นผู้มีอัธยาศัยซื่อตรง ปราศจากมารยาหลอกลวง

5. มัททวะ ความเป็นผู้มีอัธยาศัยอ่อนโยน ไม่กระต้างหรือถูกผู้อื่น

6. ตปะ พยายามกำจัดความเกียจคร้าน มุ่งทำกิจอันเป็นหน้าที่ให้ดี

7. อโภชะ ไม่แสดงความโกรธให้ปรากฏ ไม่พยายามมุ่งร้ายใคร แม้จะต้องลงโทษผู้ใดก็ทำตามเหตุและผลประกอบด้วยความยุติธรรม

8. อวิหิงสา ไม่เบียดเบียนผู้ใดให้ลำบาก ไม่ก่อทุกข์ยากให้ผู้อื่น

9. ขันติ ออทนต่อความคิดเห็นของผู้อื่น และออทนต่อความทุกข์กาย ทุกข์ใจ ไม่ปล่อยให้มีอำนาจเหนือใจได้

10. อวิโรธนะ ไม่ถือทำผิด ทั้งที่รู้ว่าผิด ทำสิ่งใดก็ให้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

นับแต่เสด็จขึ้นครองราชสมบัติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไค้ทรงเอาพระทัยใส่ในทุกๆ สิบของราษฎร ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ และพลเรือนอย่างใกล้ชิด ทรงรักใคร่ห่วงใยประชาชนเหมือนบิดารักใคร่ห่วงใยบุตร ทรงแผ่พระเมตตาและพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณแก่ประชาชนไม่เลือกว่าหมู่ใดคณะใด เด็กหรือผู้ใหญ่ ยากดีมีจนขนาดไหน ทรงมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับประชาชนยิ่งกว่าพระเจ้าแผ่นดินพระองค์ใดในโลกปัจจุบัน ทรงมีพระราชประสงค์จะอยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด ถึงที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ไค้เคยทรงพระราชนิพนธ์ไว้ในเรื่อง “ความทรงจำในการตามเสด็จต่างประเทศทางราชการ” ตอนหนึ่งว่า

“นับแต่พ.ศ. 2495 เป็นต้นมา เมื่อข้าพเจ้ามีอายุเพียง 19 ปี ได้ตามเสด็จพระเจ้าอยู่หัวกลับมาอยู่เมืองไทยพร้อมกับลูกสาวคนโต ซึ่งมีอายุยังไม่ถึงขวบครั้งนั้นแล้วจนมีอายุ 27 ปี ข้าพเจ้าก็ยังมิได้เคยย่างกรายออกไปจากบ้านเกิดเมืองนอนอีกเลย ทั้งนี้ก็เพราะพระเจ้าอยู่หัวทรงตั้งพระทัยไว้อย่างแน่วแน่ว่า จะไม่เสด็จออกนอกประเทศถ้าไม่ทรงมีเหตุที่สำคัญพอ ในฐานะที่ทรงเป็นพระประมุขของชาวไทย สมควรที่จะประทับอยู่ในบ้านเมืองเพื่ออยู่ใกล้ชิดกับราษฎรของท่านให้มากที่สุด ถึงแม้เมื่อเสด็จแปรพระราชฐานก็ทรงแปรอยู่ในประเทศเรานี้เอง ทางเหนือบ้าง ทางใต้บ้าง แล้วแต่โอกาสจะอำนวย ไม่ได้เคยทรงคิดจะเสด็จเมืองไกลเคียงเพื่อทรงเที่ยวเตร่ ขี้ของหรือเปลี่ยนบรรยากาศอย่างคนอื่นในฐานะเดียวกันนี้เลย.....”

ในค่านักเรียนนักศึกษานั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสนพระราชหฤทัยมิไค้น้อยกว่าค่านอื่น ไม่ว่าจะมีงานใดเกี่ยวกับนักเรียนนิเคยทรงชักชวนที่จะเสด็จพระราชดำเนิน แม้จะเป็นโรงเรียนที่อยู่ในท้องถิ่นทุรกันดารก็เสด็จ ทรงมีพระคำรวิว่า เด็ก ๆ ทั้งหลายเป็นกำลังของชาติในอนาคตจึงทรงส่งเสริมเด็ก ๆ ด้วยการพระราชทานรางวัลเรียนดีและทุนการศึกษาหลายประเภท พระราชทานทุนประเดิม

แก่มูลนิธิช่วยเด็กที่ขาดแคลนในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อเก็บคอกผลไม้เป็นทุนการศึกษาของนักเรียนที่ขาดแคลน พระราชทานที่ดินเพื่อสร้างโรงเรียน เป็นต้นว่าโรงเรียนราชวินิต ซึ่งได้รับทุนเรียนก็อีกค่าย นอกจากนั้นได้พระราชทานพระราชทรัพย์สร้างโรงเรียนอีกหลายแห่งในชนบทตลอดจนทรงรับโรงเรียนไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์หลายแห่ง



ในค่านักศึกษาก็พระราชทานพระมหากรุณาธิคุณเช่นเดียวกับนักเรียน นอกจากพระราชทานทุนการศึกษาแก่มหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาชั้นสูงหลายแห่งแล้ว พระราชกรณียกิจอย่างหนึ่งซึ่งไม่เคยมีพระเจ้าแผ่นดินประเทศใดปฏิบัติ และพระองค์จะทรงยากเสียมิได้ คือการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้ที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกแห่งได้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทอย่างใกล้ชิด ในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมมหาวิทยาลัยนั้น ๆ และทรงดนตรีเป็นการส่วนพระองค์เกี่ยวกับนิสิตนักศึกษานี้ได้ทรงตั้งมูลนิธิอานันทมหิดลเพื่อหาทุนแก่ผู้ที่สำเร็จการศึกษาได้รับคะแนนยอดเยี่ยมจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ไปศึกษาวิชาเฉพาะในต่างประเทศด้วย ขณะนี้ผู้ที่ได้รับพระราชทานทุนมูลนิธิอานันทมหิดลสำเร็จการศึกษากลับมาทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติแล้วหลายสิบคน

โดยที่ทรงพระราชดำริว่าคนไทยขาดหนังสือประเภทความรู้ที่หาขึ้นเพื่อคนไทยโดยตรง ได้ทรงวางโครงการจัดทำสารานุกรมสำหรับเด็กไทยขึ้น เมื่อพ.ศ. 2513

เหตุการณ์อย่างหนึ่งอันแสดงให้เห็นถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต่อนิสิตนักศึกษา คือเหตุการณ์ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2516



เป็นที่ทราบกันในบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดว่า นับแต่มีการเกษียณของนิสิตนักศึกษา ไม่ว่าครั้งใด พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิได้เป็นอันบรรทมและทรงเสวย ทรงสลับรับฟังเหตุการณ์ต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา พร้อมกับทรงขอร้องเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ใช้อาวุธในการปราบปรามนิสิตนักศึกษา ทางค่านิสิตนักศึกษาไม่ว่าเสด็จฯ ไปทรงเยี่ยมและทรงดนตรีเป็นการส่วนพระองค์ ณ มหาวิทยาลัยใด ก็พระราชทานพระบรมราโชวาทชักเตือนให้ปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความผิฉาพิจารณาทุกครั้ง

การเดินทางในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2516 ก็เช่นกัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิได้ทรงสงบ นับแต่มีการชุมนุมกัน ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็ทรงรับฟังเหตุการณ์อยู่ด้วยความร้อนพระทัย และทรงห่วงใยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งพวกเราทุกคนก็คงจำได้ถึงพระพักตร์และพระสุรเสียงในวันที่ทรงปรากฏพระองค์ทางโทรทัศน์เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2516 แล้ว

เมื่อทรงทราบว่า นิสิต นักศึกษาและนักเรียนปะทะกับเจ้าหน้าที่นอกสวนจิตรลดา ก็โปรดเกล้าฯ ให้เปิดประตูรับเข้าไปในพระราชฐาน ให้แพทย์รักษาผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ พระราชทานอาหาร ตลอดจนแจกพาหนะไปส่งบ้านทุกคน และต่อมาเมื่อทรงทราบว่าเหตุการณ์ยังไม่สงบ จนถึงกับมีการยิง การเผาสถานที่ราชการกันขึ้นที่ถนนราชดำเนินก็ทรงกังวลพระราชหฤทัยมากขึ้น และเมื่อทรงทราบว่ามีคนตายก็ทรงสลดพระราชหฤทัยยิ่งถึงกับทรงพระกันแสง

หลังจากเหตุการณ์สงบ ก็ได้เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมผู้ที่ได้รับบาดเจ็บตามโรงพยาบาลต่าง ๆ โดยทั่วถึง ทรงเรียกบุคคลเหล่านั้นว่า “ลูก” ค่วยทรงพระเมตตาเป็นที่ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณแก่ผู้ที่ได้รับยิ่งนัก เขาได้เล่าให้ผู้ที่ไปเยี่ยมฟังอย่างปลื้มปิติ ในบรรดาผู้ที่ได้รับบาดเจ็บครั้งนั้น ปัจจุบันมีบางคนที่การยังรับการรักษาคืออยู่ในโรงพยาบาล ไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ต่อเขาแล้ว แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถยังทรงเอาพระทัยใส่ พระราชทานพระอุปการะและสงฆ์ราชบริพารไปเยี่ยมอยู่เป็นนิจ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นมิ่งขวัญและจตุรรวมแห่งความสามัคคีของประชาชนชาวไทย ทรงเป็นที่พึ่งทุก ๆ ด้าน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทรงปฏิบัติทรงคำนึงถึงความสงบและความผาสุกของประเทศและประชาชนเป็นที่ตั้ง รัชกาลของพระองค์ยังยืนนานเพียงใด พระราชกรณียกิจที่ทรงมีต่อประเทศชาติและประชาชนก็ยิ่งทวีขึ้นเป็นหลายเท่าทวีคูณ ในวโรกาสที่ทรงมีพระชนมายุครบ 50 พรรษาบริบูรณ์ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2520 นี้ ผู้เขียนจึงขอเชิญชวนทุกคนพร้อมใจกันอาราธนาคุณพระรัตนตรัยบันดาลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราทรงพระเกษมสำราญด้วยจตุพิพรพรชัย เพื่อทรงเป็นหลักชัยของประเทศและที่พึ่งของประชาชนชาวไทยตลอดกาลนาน

การคบเพื่อน

ดร. ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์

คนเราต้องมีเพื่อน

เพื่อนหลายคนอยู่ที่โรงเรียน เพื่อนอีกจำนวนหนึ่งเราคบที่บ้าน
เพื่อนทำให้เรามีความสุข มีความอุ่นอกอุ่นใจ ถ้าได้ทำอะไรกับเพื่อนที่ถูก
คอเราย่อมมีความสุขสบายใจ และมีความสุขสนุกสนานด้วย

ในวัยเด็กเราคบเพื่อนเพื่อจะได้เรียนด้วยกัน เล่นด้วยกัน หรือทำกิจกรรม
ที่สนใจร่วมกัน

ถ้าได้เพื่อนที่ถูกใจเราก็มีความสุข ถ้ามีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อนบ่อย ๆ เราจะไม่
สบายใจ

ถ้าจะให้มีความสุขจากการคบเพื่อน เราต้องยอมรับเสียก่อนว่าเพื่อนจะตามใจ
เราไม่ได้ทุกครั้ง และเราก็จะตามใจเพื่อนทุกครั้งไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ
ร่วมกันกับเพื่อนต้องอาศัย ความเข้าใจกัน ความปรารถนาดีต่อกัน และการ
ประนีประนอมกัน

การคบเพื่อนที่ยั่งยืนจะต้องเริ่มต้นด้วยความเข้าใจกัน ถ้าหากกันไม่รู้เรื่องก็คบกันนานไม่ได้ การทำความเข้าใจกันต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน เราต้องพยายามเข้าใจเพื่อน เห็นอกเห็นใจเพื่อน และเราก็ต้องการให้เพื่อนเข้าใจเรา เห็นอกเห็นใจเราเช่นเดียวกัน

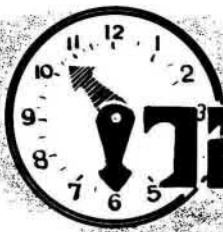
พระท่านสอนว่าให้รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ข้อนี้ฟังจำไว้ ทำอะไรอย่ามองด้านเดียว อย่าคิดว่าเราถูกฝ่ายเดียว ลองมองด้านอื่นดูด้วย ถ้ามองหลายด้านเราจะเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้มาก และเราจะใจกว้างขึ้น

สิ่งที่จะทดสอบการคบเพื่อนคือความปรารถนาดีต่อกัน ขอให้มองดูที่ตัวเราก่อน เราหวังดีต่อเพื่อนหรือไม่ เราอิจฉาริษยาเพื่อนหรือไม่ เราขัดขวางความเจริญก้าวหน้าของเพื่อนหรือไม่ เราได้ส่งเสริมให้เพื่อนเป็นคนดีหรือไม่ ถ้ายังไม่ได้ คิดถึงเรื่องเหล่านี้ก็ให้คิดเสียตั้งแต่บัดนี้

ขั้นต่อไปจึงหันไปมองเพื่อน เขามีความปรารถนาดีต่อเราหรือไม่ ขอให้มองด้วยน้ำใจเป็นธรรม เพื่อนบางคนขัดใจเราเพราะเขารักเรา เพราะเขาหวังดีต่อเรา อย่าถือเอาเหตุแห่งการถูกขัดใจมาเป็นเรื่องขุ่นเคืองใจ มองอะไรต้องมองหลายๆ ด้าน ให้รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา

เมื่อต่างฝ่ายต่างเข้าใจกัน ปรารถนาดีต่อกัน การประนีประนอมกันย่อมทำได้ไม่ยากนัก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามิตรภาพระหว่างเรากับเพื่อนจะราบรื่นตลอดไป ความจริงนั้นเรากับเพื่อนต้องประนีประนอมกันทุกโอกาส ถ้าต่างฝ่ายต่างกระทำด้วยความเข้าใจกัน หวังดีต่อกัน ความขัดแย้งอย่างรุนแรงจะลดน้อยลง ต่อจากนั้นมิตรภาพอันยั่งยืนจะเกิดขึ้น เรารักเพื่อน เพื่อนรักเรา น้ำใจอันดีที่มีต่อกันย่อมทำให้ความรักของทั้งสองฝ่ายทวีขึ้น

การมีเพื่อนที่ดีเป็นสิ่งที่เราต้องการ ถ้าต้องการเช่นนั้นเราก็ควรทำให้เกิดขึ้นด้วยตัวเราเอง การสร้างมิตรภาพที่ดีต้องเริ่มต้นที่ตัวเรา มิใช่เริ่มด้วยการเรียกร้องให้ฝ่ายเพื่อนตามใจเรา และหวังดีต่อเราฝ่ายเดียว



เวลาเป็นเงินเป็นทอง

- จีระนันท์ นาคทรรพ ประพันธ์
- พันธ สวรรณะบุญเยี่ยมภาพ



ความคิดเข้าที่
ยกแปลงพืชผัก
รดน้ำจ้ำจอล

ดูเด็กบ้านนี้
ช่วยพ่อแม่ตน
งานหนักขายชวน
พืชผักงอกงาม



ตะไคร้ไว้เผื่อ
มะกรูดมะดัน
เก็บผักเหลือหลาม

ปลูกพริกมะเขือ
ต้องใช้ทุกยาม
ต้นนั้นมะขาม
ขายดีมีเงิน





ตื่นเช้าเขายัน
รีบเปิดร้านค้า
ช่วยพ่อดำเนิน

ดูเด็กบ้านนั้น
ไม่มัวนอนเพลิน
คนมาเชื่อเชิญ
การค้าน่าชม



ไม่เที่ยวแะเวเรียน
ช่วยเก็บช่วยจัด
ลูกค่านิยม

กลับจากโรงเรียน
งานบ้านมีถม
หัดไว้เหมาะสม
มาช่วยอุดหนุน





ถึงเล่นผาดโผน
เก็บลังมาเล่น
พ่อแม่เจือจุน

ดูเด็กบ้านโน้น
ก็ไม่ขาดทุน.
เข้าเย็นว่าวุ่น
ติดล้อต่อลัง



ชนของเข้าเย็น
ช่วยขนผลไม้
เข็นรถทุกครั้ง

กลายเป็นรถเข็น
ผ่อนแรงดีจัง
ใช้ได้สมหวัง
เขาให้ค่าแรง





ล้วนเป็นเด็กไทย
รู้ค่าเวลา
เขารู้จักแบ่ง

เด็กบ้านไหนไหน
คุณธรรมสำแดง
ราคาแสนแพง
เพียรใช้ได้ผล



ใฝ่รักศักดิ์ศรี
พากเพียรเรียนรู้อะไร
เวลาค่าล้ำ

เด็กไทยรักดี
รู้จักพึ่งตน
ทำงานอดทน
เป็นเงินเป็นทอง



เด็กขาย มาลัย

คนัย การพจน์

ผู้เขียนเป็นนักเรียนชั้นมศ. 5 ร.ร. จิตร
ลดา เป็นผู้ประพันธ์บทร้อยกรองเรื่อง
“ผู้กล้า” ซึ่งได้รับรางวัลที่หนึ่ง ในการ
ประกวดงานประพันธ์ สัปดาห์เยาวชน
นักเรียน เมื่อเดือนกรกฎาคม 2519

ร่างเล็ก ผอมเกร็ง ของเด็กชายวัยสิบขวบในเสื้อผ้าที่ชะมุกชะมอยขาดวิ่น ใบหน้าอ่อนแอไร้หากแวตากลับकुແ່ງແລ້ງอย่างประหลาด รังผาสายฝนไปมาเพื่อขายพวงมาลัยดอกไม้สดหลายพวงในกำมือ หลายครั้งที่ร่างน้อยนั้นเซดลาไปมาเพราะแรงกระหน่ำของลมและพายุฝน และหลายครั้งที่ไคยิ่นเสียงพรุสวาทดังออกมาจากรถไคยความไม่พอใจ

ร่างนั้น สั่นน้อยๆ ไคยความหนาว ริมฝีปากซีด และดวงตากกลมโตคุ้นั้นก็มีแวววิงวอน เมื่อขอร้องให้คนขับรถช่วยซื้อพวงมาลัย

“นำครับ ช่วยซื้อพวงมาลัยผมสักพวงเถอะครับ”

บ่อยครั้งที่เขาได้รับคำตอบว่า

“ไว้คราวหน้าเถอะนะหนู”

หรือบางที คำตอบก็อาจจะรุนแรงขึ้น ตามรากฐานการศึกษาของแต่ละบุคคล

“พ่อแม่มันมัวมุกมั่งอยู่หรือไงนะ ถึงได้ปล่อยให้ลูกออกมาเพ่นพ่าน ถ้ามันจะออกกันง่าย”

“.....ออกไปไคยไคยเด็กเวร ตัวเท่าลูกหมามาวิ่งเพ่นพ่านบนถนน ถ้าเบรคไม่ทันก็ไคยไคยเข้าแล้ว ยุ่งฉิบ.....”

ฯลฯ

ใบหน้านั้นเฉยเมย คุณจะเคยชินเสียแล้วในการที่จะได้รับคำตอบประเภทนี้ในมือขวา มีผ้าซีริ้วเก๋าๆ ขาดวิ่นอยู่ผืนหนึ่ง ในเวลากลางวันแคคร้อนเปรี้ยง

จนเต็มยิบ ๆ ในสายตา เขาจะกระวีกระวาดเข้าไปเช็ดกระจกรถให้อย่างขมิขมัน เพียงเพื่อว่าจะให้พวงมาลัยของเขาได้มีผู้ซื้อม้างเท่านั้น

“อย่าหนู ไม่ต้องเช็ด ฉันไม่ซื้อหรอก”

“เฮ้ย ๆ เอาผ้าอะไรไม่รู้มาเช็ดกระจก เคี้ยวรถข้าสกปรกหมด ไม่ต้องเช็ดโวย ไห้.....”

บางครั้ง เขาแลเห็นเด็กชายวัยเดียวกับเขา แต่หน้าตาสะอาสะอาดอัน แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอันสวยงามจนเขาคงกลืนน้ำลายด้วยความอยากได้ นั่งอยู่ในรถเก๋งคันยาวปรับอากาศ เบาะสีเขียวนุ่มนิ่มน่านั่งสบาย สวมรองเท้าสวยหรูอันมีพรมหนา นุ่มคอยรองรับ ในขณะที่เขาคงเดิน ต้องวิ่ง ค่ายเท้าเปล่าที่สกปรกและแตกคานเหยียบย่ำไปบนพื้นถนนอันร้อนระอุราวกับจะจงใจทรมานเขา กิริยาอาการที่พุดจาของเด็กคนนั้น ดูแจ่มใสราวกับไม่เคยพบกับความทุกข์ กระຈกກ່ອງแสงสีซาราคาแพ่งแผ่นนั้น ก็ราวกับจะกั้นระหว่างโลกของเขา กับเด็กคนนั้น ให้อยู่ไกลกันคนละมิติ

ในขณะที่เด็กคนนั้น เป็นคุณหนู เขากลับเป็น ไ้เด็กแวร หรืออย่างคิหน้อย เป็นไ้หนู

ไ้หนูที่หาเงินเลี้ยงตัว ไม่ได้ไปลักขโมย ไม่ได้โกงกินอย่างคนบางคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นผู้ดี ที่มีลูกเป็นอย่างเด็กคนนั้น เป็นคุณหนู แต่ไ้หนูอย่างเขา กลับถูกพวกที่กินสບานอนสບาย เหยียบย่ำตราหน้าเขาค้วยข้อความที่ไพเราะ เป็นวิชาการว่า เป็นตัวที่ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม

เขายังไม่เข้าใจอะไร ๆ คินัก เพียงแต่นี้กสงสัยว่า เด็กแวรอย่างเขาณะหรือที่ไ้ได้รับเกียรติยกย่องให้สูงส่งจนกลายเป็นถึงตัวปัญหาในสังคมใหญ่ หรือที่เขาไม่ได้มีสิทธิเข้าไปยุ่งเกี่ยวค้วยเลย

เขาไม่รู้หรือกว่า ปัญหาใหญ่ ชื่อเรียกยากนั้น เป็นอย่างไร เขารู้แต่เพียงว่า เขามีหน้าที่ที่จะต้องแก้ปัญหาคในกรอบคว้เล็กที่ยากจนของเขาที่ละวัน ๆ ปัญหานี้สำคัญเสียค้วย เพราะมันเป็นปัญหาที่ต้องหาทางแก้ ถ้าแก้ไม่ได้ รางวลที่จะไ้รับจากพระเจ้า ก็คือ การอดคตาย

เขาภาวนาในตัวเองด้วยซ้ำ ที่สามารถแก้ปัญหาอันใหญ่หลวงของครอบครัวได้ จึงไม่น่าจะสงสัยเลยว่า ทำไม เขาถึงได้ประหลาดใจเป็นอย่างมาก เมื่อถูกกล่าวหาว่า เป็นตัวก่อปัญหา หาใช่ตัวแก้ปัญหาอย่างที่เขาคเคยภูมิใจไม่

.....เค็กเกร เร่ร่อน ก่อความรำคาญ.....เขารับฟังคำจกัความสิ้น ง่าย ๆ ที่ทุกฝ่ายพร้อมใจกันมอบให้อย่างงุนงง ปลอบใจตัวเองว่า พวกผู้ใหญ่อาจจะหมายความว่าถึงไอ้เบ้มหัวถนนนั่นก็ได้ เพราะมันเป็นอันธพาล ชอบรังแกเขา ชอบขู่คริกเขา แต่ไอ้เบ้มมันก็ทำไปเพราะปัญหาเกี่ยวกับเขาเหมือนกัน มันมีพ่อ มีแม่ที่ออกไปหาเงินด้วยการเป็นก๊วนของ มันมัน้องเล็ก ๆ ที่ต้องเลี้ยงดู มันอยู่บ้านหลังเล็ก ๆ มันก็ต้องกระเสือกกระสนหาเงินมาช่วยครอบครัวเหมือนกับเขาเหมือนกัน

เขาเรียกเพื่อนๆ ของเขาทุกคนว่า เป็นผู้แก้ปัญหา บางที พวกผู้ใหญ่อาจจะหมายความว่าถึงเค็กผู้ชายที่แต่งตัวสะสวย นุ่งรดแก่งฉายไปมาก็ได้ เพราะพวกนั้นไม่ได้ทำอะไร นอกจากแบมือขอเงินจากพ่อแม่ เรียกร้องให้พ่อแม่เอาใจใส่ พอโตขึ้น ก็เข้าบาร์แพง ๆ ที่เขาไม่รู้ว่าจะเข้าไปทำอะไรกันโน้น.....ใช่แล้ว.....พวกผู้ใหญ่ต้องหมายความว่าพวกนั้นแน่ ๆ ที่เคียว เพราะหลวงตาที่วัดข้าง ๆ บ้านของเขาเคยสอนว่า คนไม่ทำประโยชน์ ไม่ทำงาน เป็นคนรกลอก คนรกลอก ก็ต้องเป็นปัญหาแน่ ๆ ไม่ใช่เขา

เคยมีคน “ใจถึง” พยายามบุกเข้ามาสัมภาษณ์พวกเขาถึงในบ้านว่า ทำไมเขาถึงได้พุดจาไม่สุภาพ และกิริยาชั่ว เขางง ไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไร เขาเค็ก เขาอยู่ของเขาอย่างนี้เข้าสิบฤดูฝนแล้ว เลยไม่รู้ว่าจะอย่างไรก็ดี อย่างไรก็ดี เขาก็เค็ก เห็นมากับตัวเองหลายหน คนแต่งตัวสวย ๆ นุ่งรดแก่งคันยาว ๆ ยังพุดอย่างนี้กันทั้งนั้นนี่ บางที ถ้าให้การศึกษาแก่เขามาก ๆ ก็ ๆ เหมือนกับที่คนรวย ๆ ได้รับ เขาก็อาจจะปรับตัวให้กลายเป็นคนฉุยฉาย กรุยกราย พุดจาไพเราะ มีกิริยาดี อย่างที่พวกผู้ใหญ่ยกย่องก็ได้ มันง่ายออกจะหายไป งานก็ไม่ต้องทำ แคกกก็ไม่ต้องกายให้ผิวหมอง แถมยังไค้ชื่อเรียกว่าเป็น พวกผู้คิเสียอีก

เขาคก็อย่างหมายมันอยู่ในใจว่า สักวันหนึ่ง เขาจะต้องขอกุฬาเท้าของพวกนี้ให้จ้งไค้ ว่าจะเป้นสิแคง อย่างที่เขาคคิหรือเปลา เพราะแม่เคยค่าเขาอยู่เสมอ ๆ ว่า

“.....เอ็งอย่าทำตัวเป็นพวกผู้คิตินแคงหนอยเลยวะ ไอ้หนู.....”

วันนี้ เป็นวันที่เด็ก ๆ ทั้งในวัยเดียวกับเขาและแก่กว่าเขา แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสะสวย นั่งรถออกเที่ยวไป-มา รถบางคันมีเด็กอยู่เต็ม ส่งเสียงหัวเราะกรี๊ดกราดอย่างเบิกบานใจ ในขณะที่เขา-ไอ้หนูชายพวงมาลัย ต้องเสี่ยงชีวิต วิ่งร้อนเร่งไปมาบนท้องถนนเหมือนอย่างวันก่อน ๆ

จากเช้า.....จนเย็น เขาก็ยังหาเหตุผลให้กับตัวเองไม่ได้ว่า ทำไมวันเด็กของเขาจึงแตกต่างกับวันเด็กของเด็กอื่น ๆ

ใบหน้าของเก็กน้อย ขาวซีด คางคำโต ในบางครั้งก็แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาของเก็ก ๆ ซึ่งต้องการมีในสิ่งที่เขาไม่เคยมี

พายุฝนพัดกระหน่ำ สายน้ำที่ไหลมาต້องกายของเขาเย็นเฉียบ ผมค้ายาว ประคั่นคอเพราะห่างจากกรรไกรตัดผมมานานนั้นแนบติดศีรษะ เสื้อผ้าที่ชาดวันก็เปียกปอนโชกตัว คล้ายลูกสุนัขที่หลงทางและกลับบ้านไม่ถูก

แสงไฟสว่างจ้าคู่หนึ่งผ่านหัวโค้งมา เด็กชายผละออกจากเสาสัญญาณไฟเข้าไปหาทันที ในขณะที่คนขับรถแท็กซี่จะไม่ได้เอาใจใส่ เขาพุกภัยเสียงที่สั่นเครือแสดงถึงความทุกข์ทรมานที่กำลังเกาะกินร่างกายเขาอยู่ ภัยข้อความที่เหมือนกับคืนก่อน ๆ

“.....ช่วยซื้อมาลัยผมสักพวงเถอะครับ.....”

บางที สักวันหนึ่ง ถ้าเราเผอิญได้พบเห็นเด็กชายตัวเล็กที่ขายพวงมาลัยสวมเสื้อผ้าที่ชาดวัน มาขายพวงมาลัยให้เราแล้ว ถ้าไม่หนักหนาอะไร เราควรจะพูดจาปลอบประโลมด้วยคำพูดที่อ่อนหวานหรือช่วยซื้อพวงมาลัยของเขาสักพวง เพราะเขาเหล่านั้น น่าสงสาร น่าช่วยเหลือ น่าเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง และเขาเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของเรา

๓๓ เจ๊ไม่กินผัก

นายแพทย์ เสนอ อินทรสุขศรี

เจ๊อายุได้ 5 ขวบ เจ๊มีน้องชื่ออู่อายุ 4 ขวบ เจ๊กับอู่อายุห่างกันเพียงปีเดียว แต่อู่อูปร่างแข็งแรงและตัวโตกว่าเจ๊ เจ๊รูปร่างผอมและไม่ค่อยแข็งแรง

เจ๊ชอบกินแต่ขนม เวลากินข้าวก็กินข้าวไค้่น้อย กับข้าวที่แม่ทำกินในบ้าน มีกับข้าวดี ๆ ทั้งนั้น แต่เจ๊ชอบกินแต่ปลาเค็ม เนื้อเค็ม ของแห้ง ๆ เจ๊ไม่กินผัก ไม่กินผลไม้เลย ถ้าในอาหารมีพวกผักอยู่ เจ๊จะเฉียผักออกทิ้งไปเสีย ตรงกันข้ามกับอู่อู่อินอาหารได้ทุกอย่างและชอบกินผักมากด้วย หลังอิมข้าวเจ๊ชอบกินขนมและน้ำหวานพวกน้ำอัดลม แต่อู่นั้นชอบกินผลไม้

เจ๊ไม่ค่อยร่าเริงแจ่มใสสัก มักจะนั่งอยู่เฉย ๆ ซึม ๆ ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนเด็ก ๆ ด้วยกัน เพราะเวลาที่วิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ เจ๊จะรู้สึกเหนื่อยมากและปวดเมื่อยตามแขนขาด้วย พวกเพื่อน ๆ ชอบล้อเลียนเจ๊เสมอว่าเจ๊เหมือนผู้หญิง เจ๊ซี๊แย และชอบแกล้งเจ๊ เวลาวิ่งเล่นด้วยกัน เจ๊ไม่ยอมไปโรงเรียนก็เพราะเจ๊คิดว่าไปโรงเรียนไม่เห็นสนุกตรงไหน มีแต่คนคอยล้อคอยแกล้ง และเวลาเรียนเจ๊ก็รู้สึกเพลีย รู้สึกเบื่อด้วย

มีอยู่บ่อย ๆ เวลาที่เจ๊วิ่งเล่น ถ้าหกล้มหรือถูกอะไรกระแทกตามตัวสักเล็กน้อย ตามผิวหนังก็จะฟกช้ำดำเขียวง่าย

จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง เจ๊ก็ไปโรงเรียนไม่ได้

เช้านั้นเจ๊ตัวร้อน ซึมไป หมอเรียวแรง ปวดเมื่อยแขนขาจนลุกจากที่นอน

แทบไม่ไหว

บ้านของแจ้อยู่ใกล้กับบ้านของหมอ ตามธรรมดาแล้วแจ้ไม่เคยให้หมอตรวจร่างกายเลย เวลาไม่สบาย แม่จะไปซื้อยามาร้านขายยามาให้กิน แต่วันนี้แม่ไปเชิญหมอมาช่วยตรวจแจ้

เสียงหมอกับแม่พูดคุยกันถึงเรื่องของแจ้อยู่นานแจ้ฟังไม่ไ้คิดว่า หมอถามอะไรแม่บ้าง แจ้หืออือและมึนศีรษะไปหมด

หมอตรวจร่างกายแจ้เสียจนทั่วทั้งตัว ให้แจ้เอาปากอุด กุ๊พิน กุเหวือก เกาะ ตรงโน้น ฟังตรงนี้อู่นานมากเหมือนกัน แจ้ต้องนอนหลับตานิ่ง ในใจนึกกลัวแต่ว่าหมอจะฉีดยา หมอจะทำให้แจ้เจ็บ

เมื่อหมอตรวจเสร็จแล้ว แจ้ยังหลับตาไม่กล้าลืมตามองหมอ คิอยู่แต่ว่าอีกสักครู่เถอะ แจ้คงโดนฉีดยาแน่ แต่พักใหญ่ที่แจ้เห็นว่าเรียบกันไป แจ้จึงลืมตาขึ้นดูแจ้เห็นหมอนั่งคุยกับแม่ เสียงแม่ถามและเสียงหมอบอกกับเสียงที่หมอพูดอธิบายให้แม่ฟัง แจ้พอจะเข้าใจได้

หมอบอกว่า แจ้เป็นไข้หวั้ธรรมดา ที่แจ้เป็นไข่นี้ก็เพราะมีร่างกายอ่อนแอมาก แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ แจ้มีอาการเริ่มต้นของโรคลั้กปิดลั้กเปิด เนื่องจากแจ้ไม่กินผักไม่กินผลไม้สด

ไ้ยินชื่อโรคลั้กปิดลั้กเปิด แจ้สงสัยมาก เพราะไม่เคยไ้ยินชื่อนี้เลย แต่ที่หมอพูดว่า “แจ้ไม่กินผัก” นั้นแจ้ถึงกับต้องเอียงหูตั้งใจฟังหมอพูด

เสียงหมอพูดกับแม่ว่า.....

โรคลั้กปิดลั้กเปิดนี้ ถ้าเริ่มต้นเป็นใหม่ๆหรือน้อยๆไม่สังเกตให้คิแล้ว จะไม่รู้ว่าเป็น เมื่อเป็นเล็กน้อยจะมีอาการเพียงซึม เบื่ออาหาร เหนื่อยง่าย หมกกำลังไม่มีเรี่ยวแรง และเจ็บปวดตามแขนขาเท่านั้น พวกเด็กๆจะเบื่อหน่ายการเรียน ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส มึนซึมและเล่าเรียนไม่คิ จะทำอะไรก็เชื่องช้า ไม่ทันเพื่อน

ที่เกิิดโรคนี้ขึ้นก็เพราะขาดวิตามินซี ที่มีในผักและผลไม้

คนเป็นโรคลั้กปิดลั้กเปิด เมื่อขาดวิตามินซีมากๆต่อไปจะมีผิวแห้งหยาบ มีเลือดออกตามผิวหนังง่าย เพราะหลอดเลือดฝอยเปราะแตกง่าย เหงือกบวมและจะมีเลือดออกตามไรฟัน เหงือกเน่าและมีกลิ่นเหม็น กล้ามเนื้อหมกกำลัง ขาบวม

และเจ็บปวดมาก ภายหลังสุดจะมีเลือดออกตามที่ต่าง ๆ มีเลือดกำเดาออกทาง จมูก เลือดออกในลูกตาและหนังตา เลือดออกจากกระเพาะอาหารและลำไส้ หัวใจ จะอ่อนกำลังไป แล้วอาจถึงตายได้ถ้าไม่ได้รับการรักษา

เลือดที่ออกนั้นมักไม่หยุดง่าย เวลาเป็นแผลเล็กน้อยจึงมีเลือดออกได้มาก ๆ และเลือดแม้จะหยุดแล้ว แผลนั้นก็หายช้ามาก กับจะอักเสบเป็นหนองอยู่นาน ๆ เสีย กว้าง

เสียงหมอบอกว่าโรคนี้ทำให้ถึงตาย แจ้ถึงกับสะอื้นเพียงแค่ว่า โรคนี้ ทำให้หมอกำลัง เล่าเรียนไม่คี่ ไม่เก่งอย่างเพื่อน ๆ เหยือกบวม และมีเลือดออกไม่ หยุดเมื่อเป็นแผล แจ้ก็นึกกลัวมากพอแล้ว

นี่เพราะแจ้ไม่กินผัก

เสียงหมอบอกต่อไปอีก.....

ตลอดมาแจ้ไม่แข็งแรง ไม่ชอบวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ ไม่อยากไปโรงเรียน หน้า ตาไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส ปวดตามแขนขา เหนื่อยง่าย และฟกช้ำดำเขียวง่าย ก็เพราะ แจ้ไม่กินผัก แจ้จึงไม่ทัวโตอย่างอู อูชอบกินผักกินผลไม้จึงเติบโตแข็งแรงคี่

หมอบอกกับแจ้ว่า ก่อนนี้ไปต้องคอยให้แจ้กินผักและผลไม้ให้มาก ๆ ผักและ ผลไม้เป็นอาหารที่ร่างกายต้องการมาก ยิ่งแจ้อยู่ในระยะที่จะต้องเจริญเติบโต จะ ต้องสูงใหญ่ แข็งแรงสมบูรณ์ต่อไปเช่นนี้ ยิ่งต้องได้กินผักและผลไม้ให้มาก ๆ

ผักและผลไม้สด มีวิตามินซีอยู่ และโดยเฉพาะผลไม้สดที่มีรสเปรี้ยว นั้นมีวิตามินซีอยู่มาก รสเปรี้ยวของผลไม้เป็นรสของกรดในผลไม้ กรดนี้ยังช่วย ย่อยอาหารเนื้อสัตว์ และยังช่วยให้พวกจุลินทรีย์ในอาหารที่ทำให้อาหารบูดเน่า ในกระเพาะอาหารได้ง่ายนั้นหมดฤทธิ์ไปไ้ด้วย

วิตามินซีในผักและผลไม้จะป้องกันไม่ให้เกิดโรคโลหิตจกเปิด ช่วยให้อ่าง กายเติบโตแข็งแรง ไม่เหน็ดเหนื่อยง่าย หลอดเลือดแข็งแรงก็ไม่เปราะไม่แตกง่าย ป้องกันไม่ให้เกิดโรคเลือดจาง และถ้ามีบาดแผลจะช่วยให้อาการหายเร็ว คนเจ็บไข้ กว้างโรคใด ๆ เมื่อได้พวกวิตามินซีจะหายเจ็บป่วยไ้เร็วขึ้น

ผักและผลไม้สดนั้นเมื่อย่อยแล้วจะเหลือกากอยู่มาก กากของผักและผลไม้จะ ทำให้ลำไส้บีบรัดตัวเคลื่อนไหวคี่ และทำให้ขับถ่ายอุจจาระคี่คี่ ผักและผลไม้จึง ช่วยป้องกันท้องผูกด้วย

หลังกินข้าวแล้ว การกินผลไม้ยังจะได้คุณประโยชน์กว่าการกินของหวาน หรือพวกน้ำหวาน ของหวานและน้ำหวานทำให้ฟันผุง่าย แต่ผลไม้ไม่มีพวกกรด แร่ ธาตุต่าง ๆ และวิตามินที่จะทำให้ปากสะอาด เหงือกฟันแข็งแรงดี

นอกจากวิตามินซี ผักและผลไม้หลายชนิดยังมีวิตามินเอ กับวิตามินบีต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ร่างกายเจริญเติบโตดี มีฟันและกระดูกแข็งแรง ผิวพรรณดี ไม่แห้งเหี่ยว ช่วยให้สายตาดี กับช่วยให้ร่างกายมีความต้านทานโรคด้วย

ผักและผลไม้จึงมีคุณประโยชน์อย่างมาก

พูดได้ว่าผักและผลไม้ นอกจากจะมีน้ำตาลผลไม้ที่มีในผลไม้ที่มีรสหวาน ก็ยังจะมีพวก วิตามินเอ.บี.ซี. เกลือแร่บางชนิดที่ร่างกายต้องการ มีกรดช่วยย่อย อาหารเนื้อสัตว์และมีกากที่จะช่วยให้ถ่ายอุจจาระเป็นประจำทุกวันด้วย

เมืองไทยเรามีผักสด ๆ มีผลไม้ดี ๆ รสอร่อยมากมายและมีกินตลอดทั้งปี ดี กว่าเมืองฝรั่งที่มีผักและผลไม้สดไม่ตลอดปี เขาจึงต้องทำเป็นผักและผลไม้ดองบ้าง ตากแห้งบ้าง หรืออัดกระป๋องบ้าง เพื่อเอาไว้กินในฤดูที่ไม่มีผักและผลไม้สด ๆ

เสียงหมอบอกแม่ว่า ตอนนี้หมอจะรักษาไขข้อของแจ้โดยให้เขาเอาไว้ ให้แม่ คอยให้แจ้กินยาตามเวลาที่หมอสั่งไว้ให้ถูกต้อง หมอบอกว่าหมอได้ให้วิตามินซีไว้ ด้วย แต่หมอก็ยังพูดอีกว่าวิตามินซีมีอยู่ในผักและผลไม้อย่างมากมาย ถ้าแจ้กินผัก และผลไม้แล้วก็ไม่จำเป็นจะต้องซื้อวิตามินซีมากิน ผักและผลไม้ไม่นอกจากมีวิตามิน ซียังมีวิตามินอื่น ๆ และมีคุณประโยชน์ ก็กว่าวิตามินซีอย่างเดียวที่ทำออกมาขาย นั้นมากมายหลายเท่า

หมอจะพูดอะไรกับแม่อีก แจ้ก็ไม่ไ่ฟัง เพราะหูอื้อไปหมด คิดถึงแต่เรื่อง โรคลักปิดลักเปิด เรื่องความอ่อนแอไม่มีกำลังแข็งแรง และร่างกายไม่โตใหญ่อย่างดู เพราะตัวไม่กินผักไม่กินผลไม้

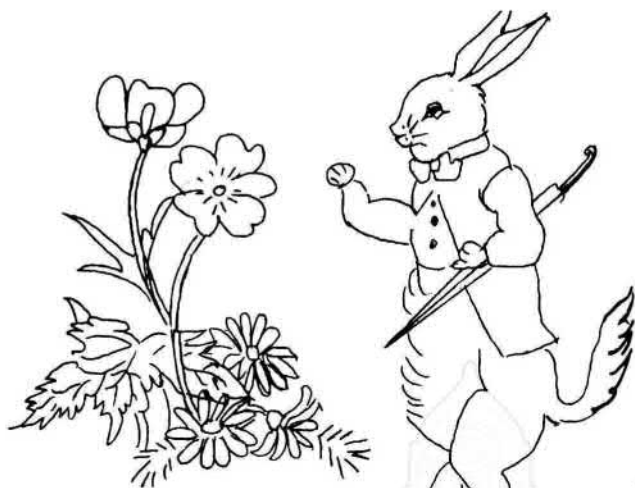
แจ้คิดว่าตั้งแต่นี้ต่อไปแจ้จะกินผักและผลไม้ให้มากที่สุดเลย แจ้จะกินผักคะน้า ใบหอม ผักกาด ผักชี กระหล่ำปลี จะกินผักทุกอย่าง แจ้จะกินส้มเขียวหวาน ส้มโอ มะนาว สับปะรด กล้วย มะละกอ มะม่วง ขนุน มะเฟือง มะไฟ ลางสาด.....

แจ้นึกถึงพวกผักและผลไม้ต่าง ๆ เท่าที่ตนจะนึกออก เสียงแม่เรียกให้แจ้กิน ยา แจ้ลุกขึ้นนั่งกินยาที่แม่ให้แล้วมองหน้าแม่ แจ้บอกกับแม่ว่า.....

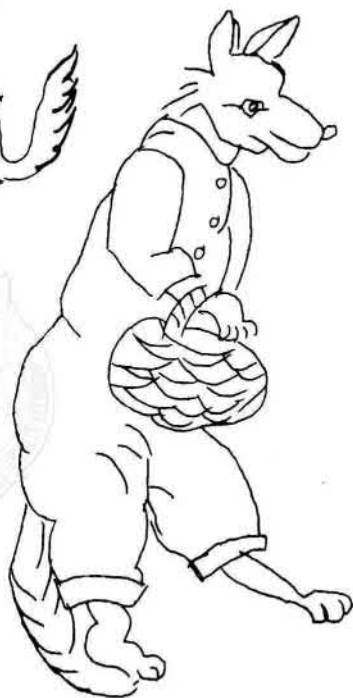
“เข้านี้แจ้จะกินผักกับแม่”

ทำไมกระต่ายจึงมีหางสั้น

วรรณิ์ สุนทรเวช
กนกขวิญญ์ อมาตยกุล
ราไฟ ผังรักษ์



วันหนึ่ง กระต่าย
เดินดูดอกไม้
ที่ในทุ่งนา

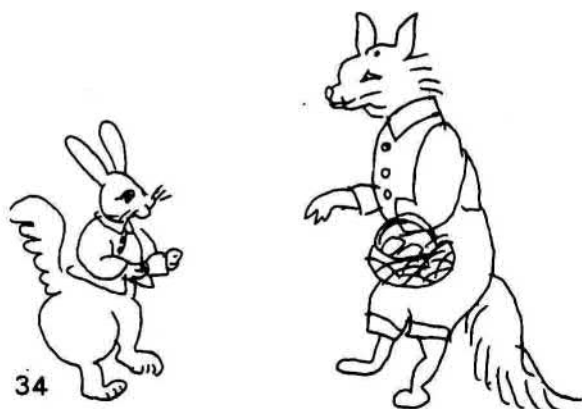


ครันมองดูไป
เห็นหมาตัวใหญ่
ถือตะกร้าปลา

กระต่ายอยากได้
จึงไปชักไซ้
“นี่แน่ท่านเจ้า
ปลาที่ท่านได้
จากที่ไหนมา”

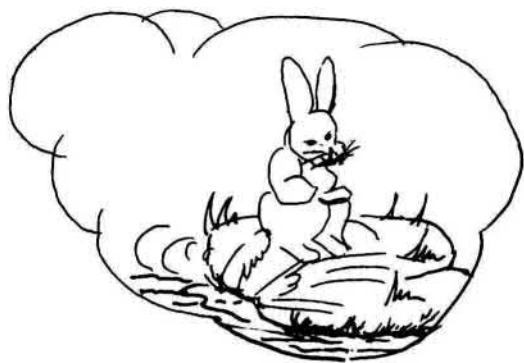


“เราจับปลา
มาแต่ลำธาร ”
“ท่านทำอย่างไร
บอกให้แจ้งใจ
จะได้ไหมท่าน”



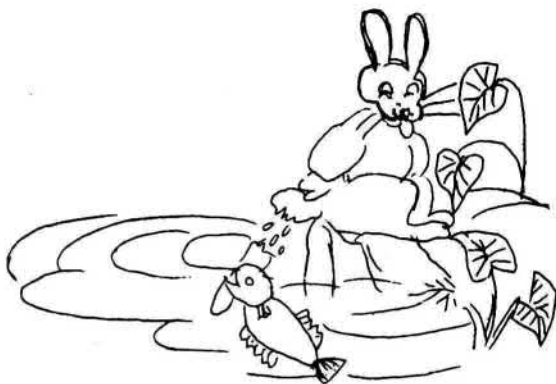
“เหย่หางลงไป
ที่ในน้ำใส
นั่งคอยไม่นาน

ปลากัดหางไว้
จงอย่าตกใจ
ฮะฮ้าได้การ
ดิ่งหางขึ้นมา
แล้วจึงจับปลา
ใส่ตะกร้าหวานหวาน”



กระต่ายชอบใจ
ที่หมาบอกให้
แล้วรีบวิ่งไปที่ริมลำธาร
ทำตามหมาว่า
ไม่นานฝูงปลา
ก็มากัดหาง
เพราะนี่กว่าเนื้อ
ที่เขาหล่อเหยื่อ
กระต่ายร้องคราง





หนู หนู รู้ไหม
คะว่าทำไม

เจ้าพวกกระต่าย

จึงมีหางสั้น

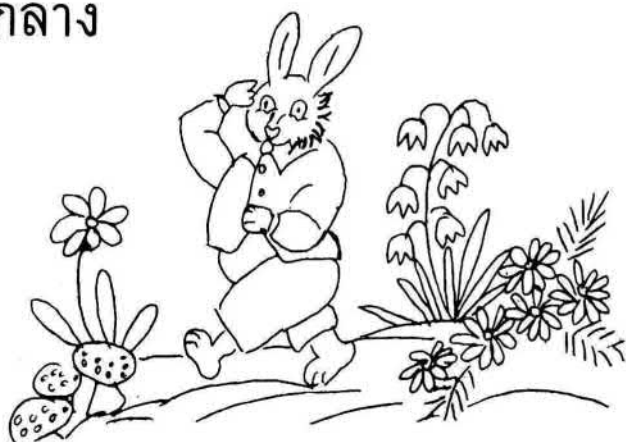
รู้แล้วเล่าต่อ

ให้น้องน้องฟัง

เล่าจระวัง

อย่าเชื่อคนลวง

เจ็บปวดสุดใจ
แต่ความอยากได้
ปลายอมทุกอย่าง
ครั้นทนไม่ไหว
ดึงหางทันใด
หางจึงขาดกลาง



มารยาทไทย

ทองอยู่ สุจิตรพร

คนไทยเป็นชนชาติหนึ่งที่มีกิริยามารยาทเป็นของตนเอง ผิดแผกแตกต่างไปจากชนชาติอื่น มีกฎเกณฑ์ มีแบบแผน อ่อนช้อยละมุนละไม มีเสน่ห์ น่าคบหาสมาคม ลักษณะท่าทางที่แสดงออกทางกิริยาท่าทางนี้เอง คนไทยจึงได้รับการยกย่องไม่แพ้ชนชาติอื่น กฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผนนี้ นับเป็นวัฒนธรรมอันเชิดหน้าชูเกียรติบ่งบอกลักษณะของความเป็นไทยได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

กิริยามารยาทแบบไทยนั้น แบ่งออกเป็นประเภทได้ดังนี้

1. ทางกาย ได้แก่การเคลื่อนไหวทางร่างกาย ถ้าจะแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ก็ได้แก่ การยืน การเดิน การนั่ง และการแสดงความเคารพ นอกนั้นก็จะเป็นทางจิตใจ ทางวาจา และทางสังคม

การยืน เป็นอิริยาบถหนึ่งของคนเรา การยืนในลักษณะธรรมาศาก็คือยืนทั้งน้ำหนักตัวลงบนขาและฝ่าเท้าทั้งสองข้าง ลำตัวตั้งตามแนวรูปกระดูกสันหลัง ศีรษะและลำคอโน้มมาข้างหน้าเล็กน้อย ควรให้เป็นไปในลักษณะสุภาพ สบาย ชาติคอง ไม่หันหน้าหรือแกว่งแขนไปมา ถ้ายืนต่อหน้าผู้ใหญ่ ควรระวังเป็นพิเศษ ไม่ควรยืนให้ตรงหน้าผู้ใหญ่จนเกินไป ควรยืนเฉียงไปทางขวาหรือทางซ้ายของผู้ใหญ่ก็ได้ ถ่อมส่วนบนตั้งแต่เอวขึ้นไปเล็กน้อย มือประสาน การยืนเฉพาะหน้าผู้ใหญ่ กังกล่าวมานี้ ให้ใช้ได้จนถึงยืนเฉพาะหน้าที่ประทับ การถ่อมตัวจะมากหรือน้อย ย่อมสุดแต่ผู้ใหญ่ ถ้าเป็นผู้ใหญ่ที่เคารพสูง เช่น ยืนหน้าที่ประทับก็ถ่อมมาก



การเดิน โดยปรกติคนเรานั้นเดินไม่เหมือนกัน เดินตามถนัดที่ไคฝึกหัดกัน มาแต่เล็ก เช่น บางคนเดินค้อมตัว บางคนเดินตัวตรง บางคนเดินช้า บางคนเดินเร็ว เป็นต้น แต่ถ้าจะเดินให้ถูกต้องและสวยงามแล้ว ควรเดินอย่างสุภาพ หลังตรง ช่วงก้าวไม่ยาวหรือสั้นเกินไป แกว่งแขนพองาม ถ้าเป็นสภาพสตรีควรระวังให้สะโพก เป็นไปตามปรกติ การเดินนั้นนับว่าเป็นการเพิ่มสง่าให้แก่ตัวเองและผู้พบเห็นมาก มีคำพังเพยว่า เดินให้อกผายไหล่ผึ่ง ถึงจะงาม ถ้าเดินตามผู้ใหญ่ทั้งชายและหญิง เป็นแบบเดียวกัน คือ เดินห่างจากผู้ใหญ่ประมาณ 1-2 ก้าว ตามไปทางเบื้องหลัง เยื้องไปทางซ้ายหรือขวามือของผู้ใหญ่ก็ได้ อยู่ในกริยาอาการที่แสดงความเคารพ นบนอบ อย่าทิ้งระยะให้ห่างมากนัก เพื่อเป็นการสะดวกแก่การสนทนาและการ ชักถาม ถ้าเดินอยู่ระยะใกล้ๆ ควรประสานมือไว้ข้างหน้า การเดินนั้นสิ่งที่ควรระวัง มากก็คือการเดินผ่านผู้ใหญ่ หรือสิ่งที่ควรเคารพบูชา เวลานี้ขาดการระมัดระวัง มาก บางคนเวลาเดินผ่านผู้ใหญ่หรือสิ่งที่ควรเคารพบูชา มักจะละเลยไม่ทำความ เคารพ การเดินผ่านหรือพบสิ่งที่เคารพบูชา แบบกริยามารยาทของไทยเรานั้น ก็ คือการแสดงอาการอ่อนน้อมจะเป็นวัตถุหรือบุคคล เช่น เดินผ่านผู้ใหญ่ที่เคารพ นับถืออย่างสูง ท่านจะยืนอยู่ที่ไคก็ตามผู้ผ่านจะย่อกายหรือค้อมตัวลงเล็กน้อย เป็น การยกย่องให้เกียรติ แม้แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นปูชนียวัตถุหรือปูชนียสถานที่ควรเคารพ

บูชา ก็ต้องส้ารวมกายเข้าไป หรือผ่านค้วยกิริยาที่นอบน้อมพอสมควร

การนั่ง การนั่งมีหลายแบบทั้งหญิงและชาย แต่แบบที่เหมาะสม สวยงามเรียบร้อย หรือเรียกว่า เป็นการนั่งแบบผู้มีวัฒนธรรม ถ้านั่งเก้าอี้ ควรนั่งตัวตรง หลังพิงพนัก เท้าชิด เข่าชิด ไม่ควรนั่งเอนปลายเท้าหรือขาไขว่กันอย่างไร้ท่าทาง ควรนั่งเต็มเก้าอี้ อย่างนั้งโยกเก้าอี้ ถ้าเป็นสุภาพสตรีต้องระมัดระวังเครื่องแต่งกายอย่าให้ประเจิดประเจ้อเกินไป ทั้งหมดนี้เป็นกิริยามารยาทที่แสดงออกทางร่างกาย



2. ทางวาจา การแสดงกิริยามารยาททางวาจา หรือคำพูดนั้นก็เป็อีกแบบหนึ่งในอวัยะของเรา6ส่วน คือ ปาก มือ เท้า ศีรษะ หลัง และท้อง เมื่อว่าโดยหน้าที่ปากเป็นสำคัญกว่า เพราะปากเป็นทางออกของถ้อยคำ ทำหน้าที่พูดส่งภาษากัน และเป็นหน้าที่บอกเค็ยวอาหารกลืนเข้าไปปารุงร่างกาย ปากทำหน้าที่กองสื่อสาร และทำหน้าที่กองสำเลียง เพราะเราจะรู้ความประสงค์หรือเรื่องราวของกันและกันได้ ต้องอาศัยปากเป็นสื่อสารพูดส่งภาษาให้กันฟัง และเราจะเจริญเป็นผู้เป็นคน ก็อาศัยปากกินอาหารสำเลียงเข้าไปหล่อเลี้ยงชีวิต คนไทยเป็นชนชาติหนึ่งที่มีภาษาพูดเป็นของตนเอง คนที่พูดภาษาไทยไม่เป็นภาษาไทย พูดจากระซอกไขกซาก พูดแต่วาจาที่เป็นอัปมงคล คือ พูดคำชั่วฆ่าตัวเอง เช่น พูดเกินตัว พูดรุนแรง แข้งกระถ้าง หยาบคาย พูดเสียหาย พูดกระทบกระแทกแตกกัน พูด

ก่อนชอก พุคเห็บแนม เสียสรีให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจ ยุให้รำคาให้รำว ทำให้คนข้างโน้นกับคนข้างนี้แตกร้างกัน เขาเรียกคนที่พูคอย่างนี้ว่า คนปากเหม็น ไม่ใช่กิริยามารยาทแบบไทย การแสดงกิริยามารยาททางพุดนั้น ทางพระพุทธรศาสนาท่านจัดประเภทไว้เป็น 3 แบบ คือ กุณภาณิ (ปากเหม็น) ปุณภาณิ (ปากหอม) และ มธุภาณิ (ปากหวาน)

คนที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ลาภผลเล็กน้อย เมื่อถูกถามแม้ไม่รู้ก็บอกว่ารู้ หรือรับอกว่าไม่รู้ ไม่เห็นบอกว่าเห็น หรือเห็นบอกว่าไม่เห็น เป็นคนพูคปคทั้งที่รู้ๆ นี่คือนิสัยของคนปากเหม็น

คนที่ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่คนอื่น ไม่เห็นแก่ลาภผลเล็กน้อย รู้ก็บอกว่ารู้ ไม่รู้ก็บอกว่าไม่รู้ เห็นก็บอกว่าเห็น ไม่เห็นก็บอกว่าไม่เห็น เป็นคนพูคสบายหู ถูกก็มจับใจ นี่คือนิสัยของคนปากหอม

คนพูควาจากิจงามไม่มีโทษ ไพเราะเพราะพริ้ง อ่อนหวาน สละสลวย ละมุนละม่อมนุ่มนวล ชวนให้คนอื่นชอบฟัง รักใคร่ชอบพอ นี่คือนิสัยของคนปากหวาน

สำหรับคนไทยเรานั้น เราได้อบรมสั่งสอนเรื่องกิริยามารยาทเรื่องการพูคและการประพฤติปฏิบัติกันมาตั้งแต่เล็ก สอนให้รู้จักเรียกว่าบุคคลว่าใครคือใคร มีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร จะประพฤติปฏิบัติตนต่อบุคคลเหล่านั้นอย่างไร สอนให้รู้จักพูคให้ถูกกาลเทศะ คำพูคให้มีคำขึ้นต้น มีคำลงท้าย มีสรรพนามใช้แทนกันตามฐานะของบุคคล ซึ่งชาติอื่นน้อยนักที่จะใช้อย่างนี้ ชาติต่างๆ ที่มาพบเห็นคนไทยมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส พุคจาไพเราะ เป็นที่พอออกพอใจเป็นอันมาก

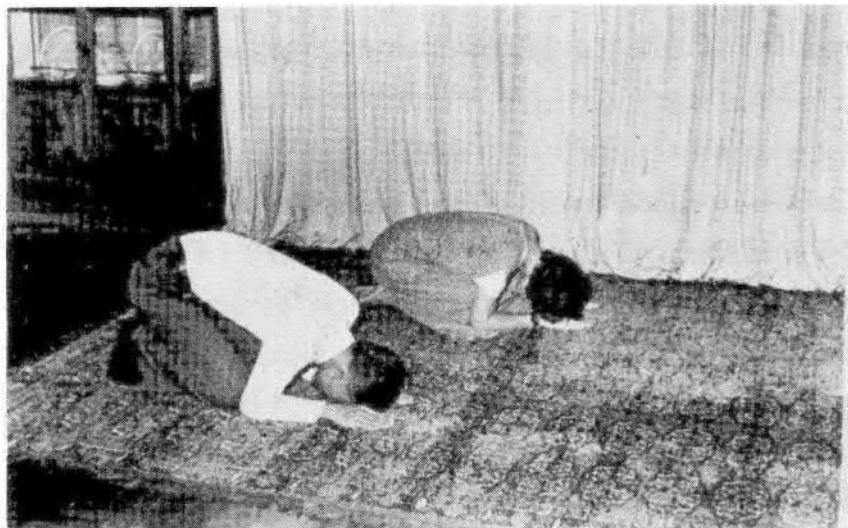
3. ทางจิตใจ เราทราบแล้วว่าในร่างกายของเรานั้น ถูกควบคุมไว้ด้วยใจ มีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นหัวหน้า มีใจเป็นผู้บังคับบัญชาคอยสั่งการ ถ้าใจสั่งการไปในทางที่ชั่วช้าเลวทราม การกระทำที่แสดงออกมาก็ชั่ว เป็นพิษเป็นภัย ถ้าใจสั่งการไปในทางที่ดีงาม การกระทำที่แสดงออกมาก็ดี ไม่มีโทษ ไม่มีพิษมีภัย ท่านจึงสอนให้มีการรักษาคุ้มครองใจของตนไว้ให้ดี ก่อนที่จะกระทำการสิ่งใดออกมาให้ใคร่ครวญให้ดีเสียก่อน จึงค่อยสั่งการออกมา เมื่อใคร่ครวญดีแล้ว ผลที่ได้จะออกมาในรูปของความดี ใจที่คุ้มครองดีแล้ว ย่อมจะนำความสุขความเจริญมาให้แก่ตนเองและเกิดประโยชน์ต่อสังคมทั่วไป

ประเทศไทยเรานั้นมีศาสนาพุทธ เป็นศาสนาประจำชาติไทย หลักศาสนาสอนให้ทุกคนมีใจประกอบไปด้วยคุณธรรมต่าง ๆ ฉะนั้นเราจึงมีคุณธรรมกันทุกระดับชั้นตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ ที่เราเรียกกันว่าทศพิธราชธรรม บิคา มารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้บังคับบัญชา ท่านก็มีคุณธรรมประจำใจของท่าน คุณธรรมประจำใจของท่านนั้นมีมากมายหลายประการ จะยกตัวอย่างให้เห็นเพียงสองประการ คือ พรหมวิหารธรรม อันได้แก่พรหมวิหาร 4 ประการ มีเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา คุณธรรมอีกประการหนึ่งก็คือ สังคหัตถุธรรม หรือสังคหัตถุ 4 ประการ คือ ทาน ปิยวาจา อตถจริยา และ สมานนัตตดา คุณธรรมทั้งสองประการมีในผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชาทุกคน ส่วนหมู่เยาวชนของชาติเราก็สอนให้มีคุณธรรมประจำใจเช่นเดียวกัน คุณธรรมเหล่านั้นก็มีมากมายเช่นเดียวกัน แต่ที่เยาวชนของเราถือปฏิบัติปฏิบัติกันมากก็คือ กตัญญูแก่บิดา มารดา คือรู้คุณที่ผู้อื่นกระทำแก่ตนแล้วกระทำตอบแทน นี่แสดงให้เห็นว่าในเรื่องจิตใจแล้วเราก็ประพฤติกันมามีให้ครบพร้อม ชาติเราจึงมีความสมานสามัคคีไม่แตกแยกกัน รักษาบ้านเมืองมาจนทุกวันนี้

ประการสุดท้ายที่จะกล่าวถึง ก็คือการรักษากิริยามารยาทในสังคม โลกเราแคบลง คือ การไปมาหาสู่กันสะดวกรวดเร็วขึ้น จึงมีการแลกเปลี่ยนพบปะติดต่อกันในหมู่มนุษยชาติ มีการแลกเปลี่ยนกันในเรื่องต่าง ๆ ทั้งวัตถุและวัฒนธรรมหลายอย่าง ถ้าเราไม่รู้จักมารยาทในสังคมแล้ว ก็จะเป็นที่ดูหมิ่นดูแคลนจากผู้ที่พบปะสนทนาด้วย มารยาทในสังคมนั้นมีขึ้นจากคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป จนถึงสังคมระดับชาติ เราต้องรู้จักระมัดระวังทั้งทางกายและวาจา ว่าการกระทำเช่นนั้น การพูดเช่นนั้น สังคมส่วนใหญ่เขาต้องการหรือไม่ เขายกย่องให้การรับรองหรือไม่ ถ้าสังคมส่วนใหญ่เขาไม่ต้องการ ไม่ยกย่อง เราก็ควรจะแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ มารยาทในสังคมนั้นมีรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น การพูด การกระทำ ตลอดจนการแต่งกายล้วนเป็นมารยาทในสังคมทั้งนั้น

การแสดงความเคารพอย่างไทย ได้แก่ การกราบ การไหว้ ซึ่งพอจะแยกออกได้ดังนี้ -

ก. การกราบ กระทำต่อบุคคลที่เราเคารพมาก แต่การแสดงออกในลักษณะเช่นนี้ขึ้นอยู่กับกาลเทศะ เป็นสำคัญ ต้องพิจารณาเหตุการณ์ สถานที่ และเวลา



เป็นเครื่องประกอบถวายว่าควรจะกราบหรือไหว้ เช่น พระสงฆ์หรือผู้ใหญ่ที่เคารพมาก เมื่อไปหาท่านถึงที่อยู่เราก็ต้องกราบ การกราบนั้นมีขั้นตอนการกระทำดังนี้-
กราบพระรัตนตรัย ใช้กราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ คือประกอบถ้ายองค์ 5 ประการ ได้แก่ ข้อศอกทั้ง 2 เข่าทั้ง 2 และหน้าผาก 1 โดยนั่งคุกเข่าทั้งชายและหญิง ชายนั่งกระโหียงปลายเท้า ส่วนหญิงนั่งไม่กระโหียงปลายเท้า แล้วทำตามขั้นตอนดังนี้-

1. อัญชลี หรือ อัญชลีกรรม ได้แก่การพนมมือ วิธีพนมมือก็คือนยกมือทั้งสองกระพุ่มไว้ที่ทรวงอก โดยให้ฝ่ามือทั้งสองประกบกัน ให้นิ้วมือทั้งสองข้างแนบชิดติดกัน อย่าให้นิ้วแยกกันให้ปลายนิ้วตั้งขึ้นข้างบน อย่าเบนไปทางซ้ายหรือขวา และเอนไปข้างหน้าประมาณ 45 องศา ข้อศอกทั้งสองข้างแนบลำตัว อย่ากางออกหรืออย่าบีบลำตัว

2. วันทา หรือนมัสการ ได้แก่การไหว้ คือนยกมือที่ประนมอย่างใดแล้วขึ้นไปจรกหน้าผาก ก้มศีรษะลงเล็กน้อย ให้ลำตัวอ่อนลงนิดๆ ให้หัวแม่มือจรกหว่างคิ้ว ปลายนิ้วชี้จรกคินผม ให้นิ้วแนบหน้าผาก

3. อภิวัธ หรือกราบ ให้โน้มตัวไปข้างหน้า ลคมือทั้งสองลงทาบที่พื้น

แบ่มือทั้งสองข้างแต่ให้นิ้วชิดกัน ให้ฝ่ามือทั้งสองห่างกันพอหน้าผากจรดพื้นได้หัว
เข่าและศอกต้องต่อกัน หลังไม่โก่ง กันไม่ยกแล้วลุกขึ้นให้มืออยู่จังหวะที่1(พนมมือ)
ทำสามครั้งติดต่อกัน พอครั้งสุดท้ายก่อนเอามือลง ให้ยกไว้ในจังหวะที่2(การไหว้)
เรียกว่าจบบ

(การกราบพระรัตนตรัยนี้ หญิงศอกคร่อมเข่า ไม่ต้องต่อเข่าเช่นเดียวกับชาย)

กราบผู้ใหญ่ นั่งพับเพียบทั้งชายและหญิง แบบเดียวกับนั่งต่อหน้าผู้ใหญ่ แล้ว
ทอ่มือทั้งสองลงกราบ ให้ศอกทั้งสองคร่อมเข่าข้างหนึ่ง มือทั้งสองไม่แบ ก้มหน้า
ผากทับลงไปบนสันมือ กราบครั้งเดียว



ข. การไหว้ กระทำไ้ทั้งอิริยาบถนั่งและยืน ทำไ้ต่อบุคคลทั่วไปทั้งพระ
และคฤหัสถ์ ในกรณีที่เราไม่สามารถจะกราบไ้ เพราะสถานที่ไม่อำนวยหรือเพราะ
เหตุใดก็ตาม เราก็ใช้ไหว้ การไหว้ แบ่งออกเป็น 3 อย่าง ตามประเภทของบุคคล
ที่เคารพนับถือ คือ

1. ไหว้พระ เป็นปูชนียบุคคลเราเคารพมากที่สุด ยกมือที่ประนมเหมือนคอน กราบพระรัตนตรัย หัวแม่มือขึ้นจรคหว่างคิ้ว ปลายนิ้วชี้จรคคีนผม ค้อมตัวลงมารับกับมือที่ประมนั้น ค้อมตัวลงมาก ๆ ไม่ต้องมองคูที่หน้าท่าน ระวังนี้ถือเป็นระคับ ไหว้พระรัตนตรัยโดยเฉพาะ

2. ไหว้บิดามารดา ครู อาจารย์ ยกมือที่ประนมหัวแม่มือจรคปลายจมูก นิ้วชี้จรคหว่างคิ้ว ค้อมตัวลงมารับมือที่ประมนั้น การค้อมตัวลงมาให้สูงขึ้นกว่าระคับ ไหว้พระ และก็ไม่ต้องมองหน้าท่านเช่นเดียวกัน



3. ไหว้บุคคลที่เราเคารพนับถือทั่วไป ยกมือที่ประนมหัวแม่มือจรคปลายคาง ปลายนิ้วชี้จรคปลายจมูก ค้อมตัวลงมารับกับมือที่ประนม การค้อมตัวลงมาให้สูงขึ้นกว่าระคับ ไหว้บิดามารดา ครู อาจารย์

การอวดอ้างว่า ฉันเป็นคนไทย ฉันรักชาติไทย ฉันรักประเทศไทย มากกว่าชีวิต การกระทำเช่นนี้ทุกคนทำได้ แต่ถ้าลักษณะการกระทำของเขาไม่ถูกต้องตามแบบอย่างของไทย สังคมก็ไม่ให้การรับรองยกย่อง การที่จะทำตนให้เหมาะสมกับว่าเป็นคนรักชาติไทย ก็คือ การพูด การกระทำ ตลอดจนการแสดง กิริยามารยาทอันเป็นลักษณะบ่งบอกถึงความเป็นคนไทยดังที่ได้กล่าวไว้แล้วเท่านั้น

เพลงพวงมาลัย ภาษาไทย

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

ชาย	เอักระเหย ลอยมา	ลอยมาประสบพบพาน (ซ้ำ)
	วันนี้พี่ขอเชิญชวน	ให้แม่หน้าवलมารวมสำราญ (สำราญ)
	มาร้องเพลงพวงมาลัย	หยิบภาษาไทยมาไขมาชวน
	พวงเจ้าเอ๋ย บัวบาน	ภาษิตโบราณ มีคุณค่าเอ๋ย (รับ)

หญิง	เอักระเหย ลอยนวล	ฟังคำเชิญชวน เล่นภาษิตไทย (ซ้ำ)
	น้องนี่ยินดีร่วมวง	ทำตามประสงค์ด้วยความเต็มใจ (เต็มใจ)
	ภาษิต “ใกล้เกลือกินค่าง”	พี่อย่าอำพรางตอบมาไวไว
	พวงเจ้าเอ๋ย กล้วยไม้	หมายความว่าอย่างไร ว่าไปเอ๋ย (รับ)

ชาย	เอักระเหย ลอยเรือ	ทำไมใกล้เกลือกกลับต้องกินค่าง (ซ้ำ)
	แปลว่าของคืออยู่ใกล้	ไม่รู้จักใช้ประโยชน์ถูกทาง (ถูกทาง)
	พี่ตามน้องบ้างละหนา	“เกี่ยวแฝกมุงป่า” ว่าไว้เป็นกลาง
	พวงเจ้าเอ๋ย ช้องนาง	เชิญแม่เฒ่าบางคอบหน้อยเอ๋ย (รับ)

หญิง เอื้อระเหย ลอยวารี แปลว่าทุนมีน้อย ทำการใหญ่ (ซ้ำ)
 เพราะไม่รู้จักประมาณ ใช้จ่ายจกงานบานปลายออกไป (ออกไป)
 คราวนี้น้องจะขอถาม “มากหมอมากความ” แปลว่าอย่างไร
 พวงเจ้าเอ๋ย หงอนไก่อ พี่ปัญญาไวเชิญตอบเอย (รับ)

ชาย เอื้อระเหย ลอยลม ขอตอบทราชม ถ้าใครเป็นความ (ซ้ำ)
 ปรึกษาทนายหลายคน เรื่องจะสับสนวุ่นวายลูกกลม (ลูกกลม)
 ภานิต “น้ำคาลไกล้มค” มิใช่เสียวลคพี่จะขอถาม
 พวงเจ้าเอ๋ย พวงคราม ขอเชิญโฉมงาม ตอบหน่อยเอย (รับ)

หญิง เอื้อระเหย ลอยเลื่อน หญิงชายเปรียบเหมือนน้ำคาลไกล้มค (ซ้ำ)
 หากให้อยู่ไกล่ซึกกัน เกิดรักผูกพันมีอาจะออก (จะออก)
 ภานิต “ชิงสุกก่อนห่าม” พี่จงไขความไปให้งามค
 พวงเจ้าเอ๋ย มะลิสค อย่าทำเสียวลค ตอบมาเอย (รับ)

ชาย เอื้อระเหย ลอยลำ พี่ขอตอบคำ “ชิงสุกก่อนห่าม” (ซ้ำ)
 วัยรุ่นมีเรื่องซู้สาว เกิดราเกี๊ยเพราะใจวู่วาม (วู่วาม)
 ภานิต “กินพอกหางหมู” ขอแม่โฉมทรู จงตอบคำถาม
 พวงเจ้าเอ๋ย กุหลาบงาม ขอจงไขความให้หน่อยเอย (รับ)

หญิง เอ๋อระเหย ลอยคู่ “กินพอกหางหมู” เขาเปรี้ยบน่าฟัง (ซ้ำ)
งานค้างปล่อยไว้หมักหมม นานเข้าทับถมหนักเกินกำลัง (กำลัง)
ภานิต “กินปูร้อนท้อง” เพิ่งตอบน้องอย่าได้ปีคบัง
พวงเจ้าเอ๋ย แคล่ฝรั่ง น้องจะคอยฟัง พี่ชายเอ๋ย (รับ)

ชาย เอ๋อระเหย ลอยล่อง “กินปูร้อนท้อง” ที่น้องถามมา (ซ้ำ)
เขาเชื่อกันว่าคึกแก กินปูร้อนแน่ ก็เลยร้องจ้ำ (ร้องจ้ำ)
เหมือนคนทำผิดร้อนตัว รีบบอกเขาทั่ว “จันเปลา” คอกหนา
พวงเจ้าเอ๋ย จ้าปา พี่ไม่เป็นเช่นว่าคอกเอ๋ย (รับ)

หญิง เอ๋อระเหย ลอยมาลัย มีภานิตไทย คีติ มากมาย (ซ้ำ)
หยิบยกมาเพียงบางบท เวลาก็หมดให้นึกเสียกาย (เสียกาย)
แม้เพลงจะต้องจบลง ภานิตคำรงค์แก้วแพรพราย
พวงเจ้าเอ๋ย คาวกระจาย อาลัยไม่วาย ขอลาเอ๋ย (รับ)

อย่าเอา ชีวิตฉันเลย

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร

ผมสะดุ้งตกใจอย่างแรง เมื่อรู้สึกว่่าบ่วงเชือกสีค่าเส้นใหญ่เส้นหนึ่งมารัดคอผมแน่นจนแทบหายใจไม่ออก เชือกเส้นนั้นมันเ็นวาบจับชั่วหัวใจของผม ทำให้ผมรู้สึกหนาวสะท้านไปทั้งตัว ผมพยายามใช้มือทั้งสองแก้เชือกนั้นให้หลุดไปจากคอหอย แต่ก็ไร้ผล เพราะยิ่งพยายามเท่าไร มันก็ยิ่งรัดแน่นขึ้นเท่านั้น แต่ผมก็ไม่ละความพยายามที่จะคืบรนเพื่อให้หลุดเป็นอิสระ ฉับพลันผมก็ได้ยินเสียงหัวเราะเป็นเสียงหัวเราะที่ดังกังวานแปลกพิกล และทำให้ผมรู้สึกเย็นยะเยือกไปทั่วสรรพางค์กายอีกด้วย

“ชะ.....ชะ.....ชะ..... เจ้าหนุ่มน้อยเอ๋ย.....ชะ.....ชะ..... เจ้าหนุ่มน้อยเอ๋ย เจ้าอย่าพยายามคืบรนชักขึ้นต่อไปอีกเลยนา ถ้ามีฉะนั้นแล้วเจ้าจะเจ็บตัวมากยิ่งขึ้น”

ผมเหลียวหลังกลับไปทางเสียงนั้นทันที และใจหายวาบเมื่อเห็นบุรุษผิวดำรูปร่างใหญ่โตคนหนึ่งสวมชุดสีแสดเข้ม มือของมันข้างหนึ่งถือปลายเชือกที่สวมคอผมอยู่ เจ้าบุรุษนั้นมีใบหน้าน่าเกลียดน่ากลัว ดวงตาสีแสดเข้มจุปลิวพลิงที่เฟ่ง

จ้องมาทางผมนั้น เหมือนดวงตาของคนที่มีความอาฆาตเคียดแค้น ผมจึงร้องตะโกนออกไปจนสุดเสียง

“แกเป็นใครฮิ ปล่อยฉั่นนะ ฉั่นบอกว่าปลอย แกไถ่ฮิใหม่”

“ฮะ.....ฮะ.....” บุรุษนั้นหัวเราะก๊อง “เจ้าหนุ่มน้อยเอ๋ย เจ้าไม่รู้หรือกริว่าข้าเป็นใคร ข้านี้แหละคือยมทูตไงล่ะ ฮะ.....ฮะ.....ฮะ.....”

“อ้อ.....ยมทูตกริ แกมาผูกคอฉั่นทำไมฮิ ปลอยฉั่นนะ”

“อ้อ.....นี่เจ้าไม่รู้รีไร ก็ข้าจะเอาชีวิตเจ้าไงล่ะ ฮะ.....ฮะ.....”

“ฮ้า” ผมอุทานออกไปด้วยความตกใจ “จริงรีนี่ ฉั่นทำผิคอะไรฮิ แกจึ๊งคิกจะมาเอาชีวิตฉั่นไป”

“เจ้ามีความผิคมากมายกายกองทีเดียวละ ตัวเจ้าเองไม่รู้รีไร”

“ไม่รู้ ฉั่นไม่เคยทำผิคอะไรเลยนี่นา” ผมพยายามโต้เถียง

“เจ้าแนใจนะ ว่าเจ้าไม่เคยทำผิค”

“แนะฮิ” ผมยืนกรานหนักแน่น

“เจ้าอย่าปากแข็งไปเลยนา เจ้าหนุ่มน้อย เออ.....เจ้าชื่ออะไรนะ บอกข้าฮิ”

“ฉั่นชื่อสะอาค แกจะทำไมฮิ”

บุรุษผู้นั้นหัวเราะก๊องก่อนที่จะพูดขึ้นว่า “ชื่อสะอาคริ ชื่อเจ้านะสะอาคจริง แต่ภายในจิตใจของเจ้านั้นไม่สะอาคแม้แต่น้อย เพราะเจ้าคิกแต่เรื่องสกปรกหยาบฮ้า ภายในจิตใจของเจ้ามีแต่ความชั่วทั้งนั้น เจ้าไม่รู้หรือไร?”

“แกอย่ามาประณามฉั่นนะ แกรู้ไคยังไรว่าฉั่นเป็นคนอย่างนั้น บอกมาฮิ” ผมพยายามปฏิเสธอย่างเต็มที่

“อ้อ.....ไม่ยากหรือเจ้าหนุ่มน้อย เพียงแต่ข้าดูจากระเบียบนสะสมที่ท่านยมบาลเจ้านายของข้าเก็บรักษาเอาไว้ ข้าก็รู้ว่าเจ้าเป็นคนยังไร และทำคิทำชั่วอะไรไว้บ้าง เออเนี.....เจ้าคงไม่เชื่อฮิใหม่ว่า ท่านยมบาลเขามีบันทึกประวัติของมนุษย์ทุกคนในโลกนี้เอาไว้”

“ฉั่นไม่เชื่อ ยมบาลจะรู้คิกว่าตัวฉั่นเองไคยังไร ยมทูต แกจะมาปรักปรำฉั่นยังไรไคไคยเค็คชาค”

“ข้าไม่ได้ปรักปรำ เจ้าหนุ่ม ถ้าเจ้าไม่เชื่อละก็ จงตามข้ามาสิ.....เราไปคูให้รู้แน่ว่าเจ้าได้ทำผิดอะไรไว้ มาสิ เจ้าหนุ่ม”

“ฉันไม่ไป ฉันไม่ไปเคียวก” ผมพยายามชักขึ้น แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะเชือกเส้นนั้นดูเหมือนจะรัดคอผมแน่นยิ่งขึ้น

“เจ้าอย่าชักขึ้นนะ เห็นไหม เชือกเส้นนี้มันล้ามคอเจ้าอยู่แล้ว เจ้าไม่มีทางหนีได้หรอก มา.....เจ้าหนุ่ม.....ตามข้ามาเสียสิ”

ผมไม่สามารถที่จะชักขึ้นอำนาจและพลังอันมหาศาลของเจ้ายมทูตนั้นได้ เพราะเชือกที่รัดคอผมไว้นั้นมันแน่น และทำให้ผมรู้สึกเจ็บปวดทุกแสนจะทรมาน ยิ่งนัก จนผมร้องไม่ออก ผมจึงจำต้องเดินตามยมทูตคนนั้นอย่างว่าง่าย เราเดินไปจนถึงประตูวัดแห่งหนึ่ง ซึ่งขณะนั้นมีคนแน่นเหมือนมิงงานประจำปี แต่สิ่งที่สะกดตาและทำให้ผมแปลกใจมากที่สุดก็คือ คนส่วนมากแต่งกายไว้ทุกข์และมีใบหน้าหมองคล้ำ บางคนก็ร้องไห้ฟูมฟายอย่างน่าเวทนา

“นี่เจ้าหนุ่ม” ยมทูตเอ่ยขึ้น “ข้าจะยินยอมเจ้าอยู่ตรงหน้าประตูวัดนี้แหละ เจ้าเข้าไปข้างในคนเดียวก็แล้วกันนะ ข้าจะให้เวลาเจ้าเพียง 5 นาทีเท่านั้น เพื่อเจ้าจะได้เข้าไปดูว่าเขาทำอะไรกัน แต่อย่าลืมนะว่าเจ้าจะต้องกลับมาหาข้าที่นี่ด้วย เจ้าอย่าคิดหนีเป็นอันขาด เพราะเจ้าไม่มีทางหนีได้หรอกหรอก トラบโคที่เชือกเส้นนี้ผูกติดอยู่กับคอของเจ้า เอ้า.....เดินเข้าไปดูที่นั่นสิ ดูซิว่าเขาทำอะไรกันอยู่”

ผมจึงเดินเข้าไปถึงศาลาเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ซึ่งมีคนยืนอยู่ที่นั่นหลายคน แต่ที่ผมแปลกใจมากที่สุดก็คือ ผมมองเห็นคุณแม่ของผมและน้อง ๆ ของผมหลายคนนั่งอยู่ที่นั่นด้วย ผมจึงเดินเข้าไปจนถึงที่ที่คุณแม่นั่งอยู่แล้วก็ถามคุณแม่ว่า คุณแม่มาทำอะไรอยู่ที่นี่ แต่ผมแปลกใจที่สุด เพราะว่าคุณแม่นั่งเฉยๆ เหมือนไม่เห็นผม น้ำตาของคุณแม่ไหลรินเป็นทางยาว บางครั้งท่านก็สะอึกสะอื้นเหมือนเด็ก ๆ ผมพยายามปลอบใจและถามว่าคุณแม่เสียใจเรื่องอะไร แต่คุณแม่ก็ยังนั่งนิ่งเฉย ผมจึงหันไปถามน้อง ๆ ของผมว่า มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ทุกคนที่นั่น ดูเหมือนไม่แยแสต่อเสียงตะโกนถามของผมเลย ผมรู้สึกว่าทุกคนนั่งนิ่งและทอศยาเข้าไปที่ร่างของใครคนหนึ่ง ซึ่งนอนเหยียดยาวอยู่บนฐานรองรับที่ยกขึ้นสูงตรงกลางศาลาเล็กหลัง

นั้น บนหน้าอกมีดอกไม้สีขาวหลายชนิดสุมไว้เต็ม ร่างนั้นกำลังนอนประนมมืออยู่
ดูเหมือนใบหน้าจะขาวซีดผิดปกติ ผมจึงเดินเข้าไปดูใกล้ๆ กว้างความอยากรู้
ว่าคนนั้นเป็นใคร แต่.....แต่.....เอ๊ะ.....หน้าตาของเด็กหนุ่มคนที่นอนอยู่นั้นมัน
เหมือนกับใบหน้าของผมราวกับแกะมาจากพิมพ์เดียวกัน เหมือนกันมากทีเดียว เอ๊ะ.....
อะไรกันนี้.....นี่ผมกลายเป็นศพไปแล้วหรือนี่.....โอ้คุณแม่.....นี่ผมตายจริง ๆ หรือนี่
คุณแม่.....

ผมคร่ำครวญอยู่นาน แต่ดูเหมือนคุณแม่ไม่ไ่ยินเสียงร้องไห้ของผมเลยแม้
แต่น้อย กว้างความตื่นเต้นตกใจและความสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่าศพนั้นเป็นตัวเอง
จริงหรือไม่ ผมจึงวิ่งกลับมาเพื่อจะถามคุณแม่ แต่ดูเหมือนคุณแม่จะไม่ใส่ใจต่อคำถาม
ของผมเลย ราวกับว่าผมไม่ไ่อยู่ ณ ที่นั้นด้วย ขณะนั้นคุณแม่ของผมกำลังสนทนา
อยู่กับนายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ที่นั่นด้วย ผมไ่ยินเสียงคุณแม่พูด
ขึ้นว่า

“สารวัตรคะ คิฉินรู้สึกเสียใจมากค่ะ ที่ไม่น่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น คิฉิน
ไม่นึกเลยว่าพ่อใหญ่ลูกชายคิฉินจะต้องมารับเคราะห์กรรมหนักเช่นนี้จะเขาด้วย”

“คุณน้าครับ ผมก็เสียใจเหมือนกันที่ไม่สามารถป้องกันเรื่องราวร้ายแรงนี้ได้
เพราะทุกคนไม่คาดว่าจะเป็นเรื่องร้ายแรงอย่างนี้ โดยเฉพาะในสนามกีฬาซึ่งมีคุ
วามคุมอย่างดีที่สุด ในการเชียร์ฟุตบอล และมีตำรวจหลายคนคอยดูแลรักษาการณ์ด้วย”

“สารวัตรทราบไหมคะว่าสาเหตุที่แท้จริงมันเกิดจากอะไร” คุณแม่ถาม

“ความจริงเรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับคุณน้า” สารวัตรอธิบาย “พ่อใหญ่หรื
นายสะอาลูกชายของคุณน้านี้แหละเป็นต้นเหตุ ทำให้นักเรียนตายถึง 3 คน และ
บาดเจ็บสาหัสถึง 7 คน เพราะกำลังแรงของระเบิดขวดที่ลูกชายของคุณน้าถืออยู่ใน
มือและที่เก็บไว้ในย่ามหนังสือซึ่งระเบิดออกมาทันทีเมื่อตอนที่เขาไปสะกุกอะไรเข้า
อย่างหนึ่ง แล้วก็ล้มลงไปตรงหน้ากลุ่มกองเชียร์ของนักเรียน เออ.....ที่ผมพูดมานี้
คุณน้าคิดว่าเป็นจริงไหมครับ?”

“คิฉินก็ไม่ทราบหรอกค่ะ” คุณแม่ไม่แน่ใจจึงตอบแบ่งรับแบ่งสู้ “แต่คิฉิน
เชื่อว่าลูกชายของคิฉินไม่น่าจะเป็นเด็กเกเรอย่างนั้น คิฉินก็ให้การอบรมสั่งสอนมา

ก็แล้วและตามใจเขาทุกอย่าง”

“คุณน่าจะตามใจเขามากเกินไปก็ได้นะครับ เขาถึงลืมหืมตา” สารวัตรให้ข้อคิดแล้วก็พูดต่อไปว่า “แต่เรื่องที่ร้ายที่สุดก็คือ เขาชอบคบเพื่อนเกรงซึ่งชอบทะเลาะเบาะแว้งที่รันพันแท่งกับนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ อยู่เสมอ ผมสอบสวนไต่ความว่าสาเหตุที่ทำให้เขายกครั้งนี้ ก็เพราะเขาไปรับอาสาเพื่อน ๆ ว่าเขาเองจะเป็นผู้ขว้างระเบิดขวักเล่นงานนักเรียนที่เป็นศัตรูกับเขา แต่บังเอิญเพราะหีร้ายที่เขาไปสะกูดอะไรเข้าทำให้ลืมหืมเสียก่อน เขาจึงหนีไม่ทัน เมื่อระเบิดขวักนั้นระเบิดถล่มกัมปนาทผลที่ปรากฏก็คือ ทำให้เขายกคาที่ เออ.....ยังไ้ก็ตามในเมื่อเขายกไปแล้วเราก็อโหสิกรรมให้เขาไปเถอะคุณน้า”

“อะ.....คิดนั้นก็ใช้อย่างนั้น แต่ยังไม่ไ้ตาม คิดน้อกเสียใจไม่ไ้ที่คิดน้อต้องเสียลูกชายคนโตไปอย่างนี้ คิดน้อตั้งใจว่าพอเขาสอบ มศ.5 ไ้ในปีนี้ก็ไ้ให้เรียนต่อในมหาวิทยาลัยแต่แล้วความหวังของคิดน้อก็พินาศย่อยยับอย่างสิ้นเชิง เพราะเขายกอย่างน่าสยดสยอง” พูกจบคุณแม่ก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น และร่ำพัน “โธ่ พ่อใหญ่ของแม่ ป่านนี้ถ้าพ่อของพ่อใหญ่ยังมีชีวิตอยู่ละก็.....พ่อใหญ่คงจะไม่ตายอย่างนี้.....โธ่.....”

“คุณน้าทำใจให้สงบไว้เถอะครับ ไ้ไหน ๆ พ่อใหญ่ของคุณน้าก็ไม่มีทางจะฟื้นขึ้นมาไ้หรอก” สารวัตรปลอบใจด้วยความสงสาร “คุณน้าเองยังมีลูก ๆ ที่จะต้องดูแลเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนอีกต่อไปถึง 5 คน คุณน้าจะปล่อยให้เป็นเด็กเกรอย่างพี่ชายคนโตไม่ไ้เป็นอันขาด ไ้ไหมคุณน้า”

“ใช่ค่ะสารวัตร ต่อไปนี้คิดน้อจะพยายามเอาใจใส่ดูแลเด็กพวกนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่ไ้จะสามารถทำไ้” คุณแม่เน้นเสียงพูดเหมือนจะไ้คำมั่นสัญญา

เมื่อผมไ้ยินคำพูดทุกคำและเห็นน้ำตาทุกหยกของคุณแม่ ผมก็สำนึกขึ้นมาไ้ทันทีว่าเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ก็มีสาเหตุมาจากความชั่วของผมเองทุกประการ ผมเป็นนักเรียนที่ครูทุกคนเกลียดชังที่สุด เพราะผมหนีโรงเรียนแทบทุกวัน ที่ผมขาดเรียนไม่ใช่เพราะว่าผมไม่มีหนังสือเรียน แต่เพราะผมเกลียดโรงเรียน เกลียดครู เกลียดทุกวิชาที่ผมต้องฝืนใจเรียน ผมเจ็บใจตัวเองที่ไม่สามารถเอาชนะนักเรียน

คนอื่น ๆ ได้ในเรื่องการเรียน เพราะฉะนั้นผมจึงคิดว่า เมื่อผมเอาคิทางเรียนไม่ได้ ก็ควรจะเอาคิทางนั่งเลงโตอย่างเพื่อน ๆ หลายคนที่มีชื่อในทางนี้ เพราะปรากฏว่า การเป็นนักเลงโตประจำโรงเรียนนั้นทำให้ได้ประโยชน์หลายอย่าง เช่น กินอาหารกลางวันของแม่ค้าในโรงเรียนก็ไม่ต้องเสียเงิน ครูทุกคนในโรงเรียนราชบุรีอย่างในโรงเรียนของผม ก็ไม่กล้ามาแตะต้องนักเรียนผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น เพราะกลัวอิทธิพล มีคิ ส่วนนักเรียนในโรงเรียนนั้นเสาก็แทบจะไม่มีใครกล้าชักคาสั่ง กว๊ายเหตุนี้ผมจึงหาทางผูกมิตรกับพวกนักเรียนนักเลงเหล่านี้ไว้ โดยหวังว่าพวกนี้คงจะรับผมเข้าเป็นสมาชิกก๊วย ในที่สุดความพยายามของผมก็เกิดผล หลังจากที่ไ้แสดงฝีมือหลายมือในการขว้างระเบิดขวคเล่นงานนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ ที่เป็นคิครูหลายต่อหลายครั้ง แต่บัดนี้ผมเข้าใจดีกว่ากรรมชั่วที่ผมไ้ก่อขึ้นนั้นมันกลับมาสนองผมแล้ว ผมเป็นคนชั่วจริง ๆ สมควรแล้วที่ผมตายในอุบัติเหตุครั้งนี้ แต่.....แต่.....แม่ของผมละ.... โช้.....คุณแม่ ผมจะทดแทนพระคุณของแม่ได้อย่างไร เมื่อผมต้องตายจากไปอย่างนี้.....โช้.....คุณแม่ ขอให้ผมได้ทดแทนบุญคุณสักครั้งก่อนเถอะ

ฉับพลันผมก็ไ้ยินเสียงหัวเราะกังขึ้น “ชะ.....ชะ.....เจ้าหนุ่มเอ๊ย นี่มันหมดเวลา 5 นาที่แล้วนะ เจ้าอย่ามัวชักช้าอยู่เลย ข้าจะพาเจ้าไปเฝ้าท่านยมบาลเดี๋ยวนี้ละ มาซิ....มาซิ” ทั้ง ๆ ที่ผมไม่อยากไปแต่ก็ไม่อาจขัดชินไ้ได้ เจ้ายมทูตพาผมเดินทางไปจนถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่งแล้วก็เดินเข้าไปในปราสาทหลังใหญ่หลังหนึ่ง จนกระทั่งเข้าไปในห้องพระโรงและมาคุกเข่าอยู่ ณ เบื้องหน้าบัลลังก์ ซึ่งเป็นที่ประทับของยมบาล เจ้ามหาชีวิตของมวลมนุษย์

“ข้าแต่ยมบาลผู้เป็นเจ้า” ยมทูตกราบทูล “เด็กหนุ่มคนนี้แหละที่เป็นเด็กชั่วช้าสารเลว ก่อกรรมทำเข็ญก๊วยการขว้างระเบิดขวค ทำให้พลโลกตายไปแล้วหลายสิบคน พระเจ้าข้า”

ท่านยมบาลถามชื่อผม ผมจึงทูลอ้อนวอนขอให้พระองค์ปล่อยผมกลับไปบ้าน ท่านยมบาลจึงพุกขึ้นว่า “เจ้ากลับไ้ไ้ เพราะเจ้าทำผิดชั่วช้าไว้มาก เจ้า

จะต้องได้รับโทษอย่างหนัก และจะต้องถูกจำขังอยู่ที่นี้จนกว่าจะหมดสิ้น 50 ชั่วอายุคน เข้าใจไหม?”

“ข้าแต่ยมบาล” ผมอ้อนวอนอีกครั้งหนึ่ง “ขอใ้โปรดไว้ชีวิตฉันสักครั้งเถิด ฉันจะกลับไปหาแม่ของฉัน เพื่อทดแทนพระคุณท่าน ฉันจะกลับตัวเป็นคนดีต่อไป ขอใ้โปรดประทานความเมตตาแก่ฉันสักครั้งเถอะ ท่านยมบาล อย่างน้อยก็เพื่อคุณแม่ของฉัน”

“อ้อ.....นี่เจ้าเพิ่งจะนึกถึงพระคุณของพ่อแม่ขึ้นมาได้ตอนนี่เองรี เจ้าหนุ่ม! ทำไมก่อนหน้านี้เจ้าไม่คิดตอบแทนล่ะ ทำไมเจ้าไม่ขยันเรียนให้สมกับที่พ่อแม่ลงทุนลงแรงหาเงินทองมาให้เจ้า ทำไมเจ้าปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ มัวเอาแต่ความสนุกสนานอย่างเดียว ทำไมเจ้าไม่คิดถึงชีวิตในอนาคตของเจ้านะ”

“ใ้โปรดเถิด ตอนนี้ฉันเข้าใจดีแล้ว” ผมยืนยันในความสำนึกผิด

“อ้อ.....หมายความว่าต่อไปนี้ เจ้าจะลงมือทำแต่กรรมดีใช่ไหม” ท่านยมบาลถาม “เออ.....ไหนว่ามาชีวิตาเจ้าจะทำอย่างไร”

“ฉันตั้งใจว่าจะเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ จะเป็นศิษย์ที่ดีของครู เป็นพลเมืองดีของประเทศ จะรักเคารพพี่คนนั้นและเทิดทูนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข”

“ชะ.....ชะ.....เก่งมาก เจ้าหนุ่ม ที่เจ้าจำใ้ใจขึ้นใจ แต่ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าจะทำได้ เพราะข้าเห็นมานานักต่อนักแล้วว่า เด็กหนุ่มๆ สมัยนี้ดีแต่พูด ดีแต่คุย แต่ไม่ใ้ทำ ไม่ใ้ปฏิบัติอย่างที่คุย”

“แต่ฉันจะทำอย่างที่ฉันพูด” ผมให้คำมั่นสัญญา

“ข้าไม่เชื่อเจ้าหรอก เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าอย่าเพิ่งคุยโวไปเลย ข้าเห็นตัวอย่างมามากแล้วนะว่ามนุษย์ในโลกนี้ หายากเต็มทีที่จะทำอย่างที่พูด จากรายชื่อที่อยู่ในบัญชีและระเบียบสะสมของข้า ข้ายังไม่เคยพบใครที่ทำได้ทุกอย่างตามที่คุยเลย เพราะฉะนั้นข้าจึงอยากจะให้เจ้าอยู่รับกรรมที่เจ้าใ้ทำได้ จนนกว่ากรรมชั่วของเจ้าจะหมดสิ้นไป” พுகจบท่านยมบาลก็เรียกทหารเข้ามาสองคน พร้อมกับสั่งว่า

“ทหาร เจ้าจงนำเจ้าหนูคนนี้ไปยังคุกเถียวนี้ แล้วหากระสุนดินดำสำหรับ
ทำระเบิดมาหลาย ๆ ถังหน่อย แล้วแจกจ่ายให้เจ้าหนูคนนี้มันกินแทนข้าวด้วย
ข้าจะความันจะออกหนีไปได้แน่นอนสักแค่ไหน เอาละ.....ถึงเชือกที่คอมันไปซี ทหาร
ก็งไป.....ก็งไปแรง ๆ เอ้า.....ทหารทุกคนช่วยกันก็งหน่อย.....ก็งแรง ๆ” ท่านยมบาล
ตะโกนสั่งงาน

เพราะเชือกถูกก็งอย่างแรง ทำให้คอผมรู้สึกเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส สุข
แสนจะทนทานจึงร้องออกไปด้วยความเจ็บปวด “โอ๊ย....โอ๊ย...ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!”

ฉับพลันหูผมได้ยินเสียงทุบประตูห้องหลายครั้ง และเสียงคนร้องตะโกนว่า
“พ่อใหญ่.....พ่อใหญ่.....ตื่นเถอะ ตื่นไ้แล้ว.....เหมนอนซีเขาจริงแฮะ นี่เจ็คโม่งกว่าแล้ว
นะ ยังไม่ตื่นรีไร ประเดี๋ยวไปโรงเรียนไม่ทันนะ”

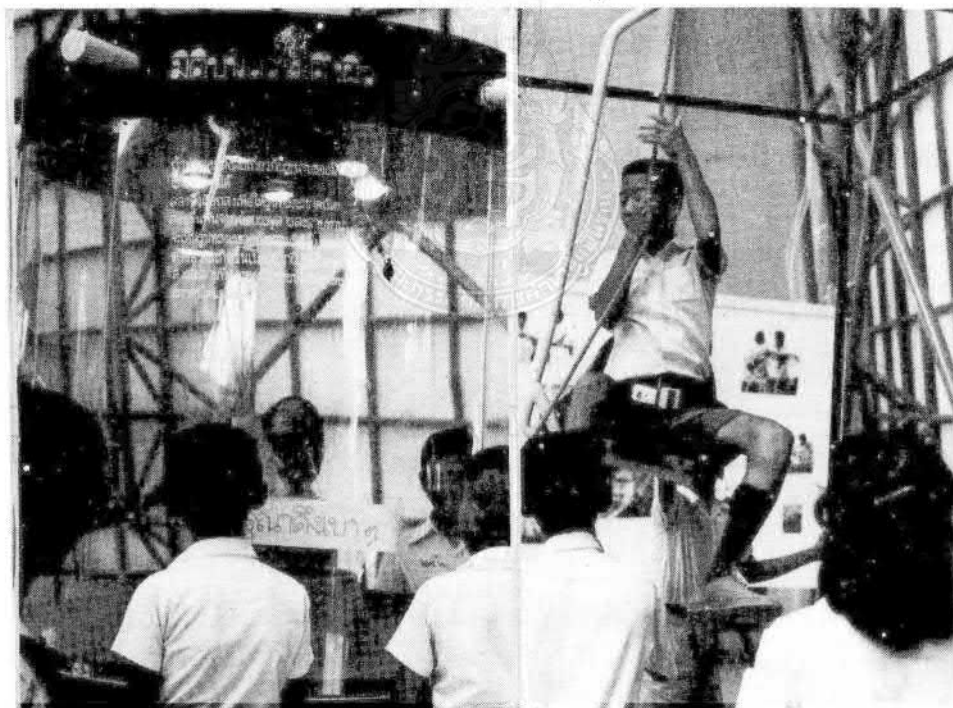
ผมตกใจสะกุ๊้งตื่นทันทีเมื่อได้ยินเสียงทุบประตูห้อง และจำได้ว่าเสียงที่พูด
นั้นเป็นเสียงคุณแม่ของผมเอง เอ๊ะ.....นี่มันยังงัยกันนี้ ผมยังไม่ตาย ผมยังไม่ตายแฮะ.....
เอ.....บ้าพิลึก ทำไมนะ เราจึงฝันประหลาดไปอย่างนี้ แต่ผมก็ตั้งใจที่ผมไม่ได้ประพฤดิ
ชั่วอย่างที่ผมฝันไป และคิดว่าจะไม่เป็นเด็กเลวเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด



เด็กดีเป็นศรีแก่ชาติ



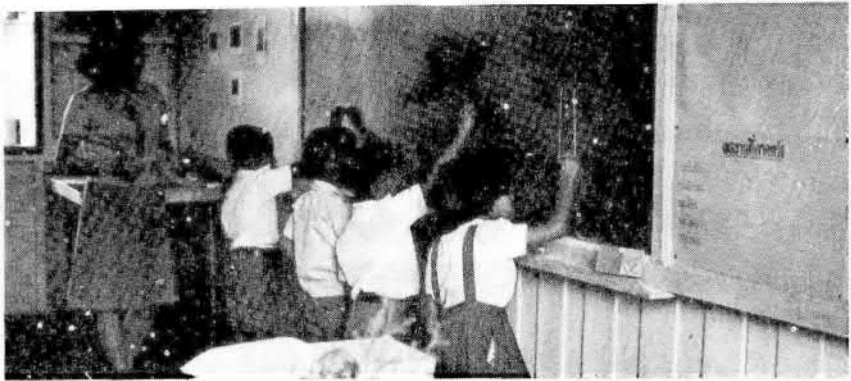
การแสดงออกช่วยให้เกิดการเรียนรู้



ความสงสัยเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษา

ต้องลองจึงจะรู้

เด็กนลาตชาติมันคง



ยามเรียนเราเรียน



ยามเล่นเราเล่น



เด็กดีต้องมีระเบียบวินัย

ตามรอย พระลอ

สลวย โรจนสโรช



เวลาว่างโรงเรียน ค่อยกับคิวต้องมึบหมาทในการแสดงบนเวทีทุกครั้ง และ
ส่วนมากเราจะรำคอนพระลอตามไก่ ค่อยจะเป็นพระลอ แล้วคิวก็ต้องเป็นไก่ ตอนที่
รำจะเป็นคอนพระลอตามไก่ไปหาพระเพื่อนพระแพงราชธิกาเมืองสรอง ท่วงทำนอง
เพลงและคำร้องที่คัดคองมาจากลิลิตพระลอซึ่งเป็นกวีนิพนธ์นั้นไพเราะยิ่งนัก ทำ

รำกึ่งกาม ความงามของไก่ที่รำพันออกมาเป็นเพลงนั้นทั้งค้อย คิ้วและคนชมต้องหลงใหลว่าไก่อันสวยงามจริงๆ คือ “สร้อยแสงแดงพะพราย ขนเขียวลายระยับ ปีกสลัเบญจรงค์ เลื่อมลายหงสบาท ขอบตาชาดพะพริ้ง....” ไก่อันขนเขียว ปีกเป็นลายเลื่อมห้าสี เหลือบเหลืองแดง ขอบตายังงดงามอีกค่าย พระลอก็สวย ค้อยกับคิ้วเลยพลอยหลงใหลวรรณคดีไทยเรื่องนี้ไปค่าย

เรื่องมีอยู่ว่า พระลือเป็นเจ้าเมืองแมนสรวง สมัยก่อนเราต่างคนต่างอยู่เป็นเมืองหรือเป็นแคว้น เป็นอิสระปกครองตนเอง แต่ละเมืองก็มีเจ้าเมืองเป็นกษัตริย์ปกครองเช่นเดียวกับพระลอพระองค์นี้ เมืองแมนสรวงนั้นมีเขตแดนติดกันกับเมืองสรอง ซึ่งมีราชธิดาองค์สองพระองค์คือพระเพื่อนผู้พี่ และพระแพงผู้น้อง เป็นธรรมชาติอยู่เองที่เมืองซึ่งมีเขตแดนติดต่อกันมักจะต้องกระทบกระทั่งกัน แข่งดี แข่งอำนาจกันอยู่ จึงเกิดรบกันอยู่เนืองๆ เรียกว่า เป็นศัตรูคู่แค้นกันชนาคหน้า

การที่จะให้เมืองแมนสรวงและเมืองสรองเป็นไมตรีต่อกันและคืนดีกัน ในสมัยโบราณต้องผูกสัมพันธ์เป็นทองแผ่นเดียวกัน คือเจ้าทั้งสองเมืองต้องแต่งงานกัน แต่การที่สองเมืองโกรธแค้นกันอยู่ ทางฝ่ายเมืองแมนสรวงจะไปสู่ขอพระราชธิดาเมืองสรองกันโดยตรงก็ออกจะยาก และองค์พระลอราชก็ทรงมีพระมเหสีอยู่แล้วจึงยิ่งยากยิ่งขึ้น เพราะเหตุนี้เอง เรื่องอันเป็นต้นกำเนิดของลิลิตพระลอจึงเกิดขึ้น พระลอเจ้าพระองค์นี้ไถ่ลอบเสด็จไปพบราชธิดาเมืองสรอง และครองรักกันเพียงไม่กี่วัน ก็ถูกพระเจ้าย่าของราชธิดาเพื่อนแพงล้อมจับ โดยไม่ได้ตระหนักถึงว่าพระราชบิดาของพระเพื่อนพระแพงทรงพอพระทัยในการที่พระลอราชและราชธิดาได้ผูกสัมพันธ์ไมตรีต่อกัน ในที่สุด พระลอและพระเพื่อนพระแพงก็สิ้นพระชนม์พร้อมทั้งพระพี่เลี้ยงทั้งสี่ เรื่องนี้จึงเป็นนิยายรักที่สะเทือนใจอันเรียกว่าอมตะคือไม่รู้จักตายจนกระทั่งปัจจุบันนี้

นอกจากนิยายรักของพระองค์ทั้งสาม ที่ระลึกถึงพระองค์ยังคงมีอยู่ที่เมืองแพร่ ค้อยกับคิ้วมีโอกาสเดินทางไปจังหวัดแพร่ เมืองแห่งนิยายรักอันไม่รู้จักตายของพระลอและพระเพื่อนพระแพง

จวนจะเข้าเขตดินอันกำเนิดนิยายรักสะท้อนใจนั้น สองข้างทางรถซึ่งไต่ไปตามไหล่เขาได้ผ่านป่าอันสวยงาม ข้างหนึ่งสูงลิ่วเป็นผาสูง อีกข้างหนึ่งของทางรถลดหลั่นลงไป บางตอนเป็นหุบเหว อากาศเย็นสบาย คุณแม่ท่องโคลงและร่ายในลิลิตพระลอเบาๆ ค่อยทำนองเสนาะให้เราฟัง สรุปเอาว่า สองข้างทางนั้นเป็นต้นไม้ในวรรณคดีที่พวกเราไม่เคยรู้จัก เช่น ต้นแอ่นเกล้า มีกลิ่นหอม ต้นพยอม สูงลิ่วลึกลับสอ แต่กลิ่นก็หอมหวานวนลม ที่เคยเป็นพุ่มคอกเป็นพวงงามเหมือน มะลิพวงนั้นนางแย้ม แล้วยังมีต้นช้องนาง เหลือที่ค่อยและคิ้วจะจำได้ เรามาหยุดยืนที่ริมทางรถตอนที่เขาเรียกว่าสวรรค์สามชั้น เป็นชั้นๆ เขียวเข้มด้วยต้นไม้ป่าและหอมกลิ่นคอกไม้ป่ามารวยริน ช่างเหมือนสวรรค์จริงๆ ถ้าหากเรามีบ้านอยู่ตรงนี้ก็คงเป็นสุขสงบ ไม่มีอากาศเป็นพิษ ใครอยากจะชมความงามของธรรมชาติตอนนี้ไปดูได้ในกริณิพันธ์เรื่อง “ลิลิตพระลอ” จะเห็นว่าที่ราฟั้งราพันในนั้นช่างเหมือนสองข้างทางนี้เสียจริงๆ

เมื่อเข้าเขตหมู่บ้านเรามองหาไก่แก้วที่เราเคยรำ ไม่เห็นเลยสักตัว ที่เดินหากินอยู่อย่างไม่กลัวเราผู้แปลกหน้าคือไก่อุ มีหน้าซำยังขึ้นเอ็กอีเอ็กเอ็กเชียวชวนให้เราติดตามเหมือนไก่แก้วของปู่เจ้าสมิงพรายล่อพระลอคิดกราชให้ติดตามอีกด้วย คิ้วลือค้อยว่า “พี่ค้อยไม่ตามไก่อุหรือคะ”

“ไม่เอา ไม่เอา” ค้อยร้อง “ชนไม่เห็นเขี้ยวเหมือนไก่ตัวเลยนิ”

คุณแม่พาเรามายืนริมฝั่งแม่น้ำหลง ในลิลิตพระลอนั้นอ้างว่าพระลอราชไค้ทรงข้ามแม่น้ำกาหลงเพื่อจะเข้าสวนคอกไม้ของเจ้าเมืองสรอง เราเคยสงสัยว่าพระลอพระองค์นี้จะทรงว่ายน้ำเก่งจึงข้ามแม่น้ำไค้โดยไม่ใช้เรือ

ที่ไหนไค้ แม่น้ำหลงที่เราเห็นเป็นสายน้ำเล็กๆ แคบกว่าคลองในกรุงเทพมหานครเสียอีกและมีโชคหินระเกะระกะ มีน้ำไหลรินๆ เลาะลัดหลักโชคหินนั้นไป คิ้วหัวเราะ “นี่หรือคะคุณแม่ นี่หรือคะแม่น้ำกาหลง เกินข้ามไปไค้ไค้”

ค้อยลงไปยืนบนก้อนหินแล้วกระโดดไปยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม

คุณแม่หัวเราะว่า “โน่นพระลอของแม่ไปโน่นแล้ว”

“แต่ก่อนครั้งพระลอนั้นแม่น้ำคงใหญ่มากนะคะคุณแม่” คิ้วคาคคะเน

“เปล่า แม่น้ำนี้เป็นต้นน้ำ เวลาหน้าฝนๆ ตกชุกน้ำจากภูเขาจะไหลลงมา

แรงมาก น้ำเขียวและไหลแรง แต่ถ้าหน้าแล้งฝนไม่ตกน้ำก็จะน้อย บางครั้งก็แห้ง ไม่มีแม้แต่หยกเดียว นี่ยังคือนะที่น้ำไหลรินๆ” คุณแม่ทอดสายตาไปที่ลำน้ำ “เมื่อพระลอเสด็จมาถึงที่นี่ น้ำยังไหลเขียว ทรงอธิษฐานเสี่ยงน้ำ ปรากฏในโคลงสลิดนั้นว่า น้ำไหลวนเป็นสีแกงเหมือนสายเลือก เข้าใจว่าคอนั้นฝนคงจะตกใหม่ๆ ชะเอาคินแกงลงมาจากยอกเขาคันน้ำ” คุณแม่แหงนมองคุซุนเขาเมืองแพร่แล้วถอนใจ “ต่อไปแม่น้ำหลงสายนี้คงจะไม่หลงเหลืออยู่ เพราะไม่มีป่าไม้บนยอดเขาที่จะไม่มีฝน และเมื่อไม่มีฝน สายน้ำก็นับวันจะตื้นเขิน ในที่สุดร่องรอยแห่งแม่น้ำสายนี้จะไม่มีให้คนรุ่นหลังได้เห็น”

เราข้ามสะพานข้ามแม่น้ำหลงเข้าเขตเมืองสรอง ซึ่งเวลานี้เป็นเพียงอำเภอสองในจังหวัดแพร่ ยังได้เห็นนาเขียวชะอุ่มสองข้างทางและได้ผ่านตำบลที่ชื่อว่า “ลานชุมพล”

“ตรงนี้กระมังที่พระเจ้าย่าของพระเพื่อนพระแพงชุมนุมทหารเตรียมล้อมจับพระลอ” คุณแม่อุทาน

ที่ตรงนั้นเป็นทุ่งนายาวเหยียด สดสายตา ทำให้เรามองเห็นภาพทหารเมืองสรองมากมายกองจะมาจับพระลอและพระพี่เลี้ยง เมื่ออย่างนั้นพระลอและพระพี่เลี้ยงหรือจะรอกออกไปได้



ไม่ไกลจากตรงนี้นักคงจะเคยมีสวนดอกไม้งาม อันเป็นอุทยานของเมืองสรอง ที่องค์พระลอคิดกราชและพระธิดาทั้งสองทรงซ่อนพระองค์อยู่ แต่ขณะนี้เรามองไม่เห็นสวนแห่งนี้ยารัก ที่ตรงนั้นในอดีตได้กลายเป็นบ้านและทุ่งนาไปหมดแล้ว แต่เรายังรู้สึกว่ ที่ตรงนี้กระมังเป็นที่ซึ่งสามกษัตริย์ได้สิ้นพระชนม์

เรานั่งรถมาตามถนนอีกสักกู่ก็หยุด แล้วลงเดินไปที่พระสถูป เรียกว่า พระธาตุพระลอ

“ที่นี้เขาว่าเป็นที่ถวายเพลิงพระโลและพระเพื่อนพระแพง และคงจะเก็บ
อัฐิ(กระดูก) ไว้” คุณแม่บอกเรา

ภาพในนิยายซึ่งเป็นกริณิพนธ์ให้นักเรียนเรียนดูเหมือนจะผูกขึ้นมาชักแจ้ง
ตอนนี้เอง ภายในโบราณวัตถุที่กำลังจะทรุดโทรมเสื่อมสภาพอยู่นั้น คงจะมีสิ่งที่
เป็นที่ระลึกถึงสามพระองค์หลงเหลืออยู่บ้าง แต่จะอยู่ต่อไป อีกนานแสนนานเท่า
ใด.....ใครจะรู้

“นิยายในอดีต ทำให้เราไต่คิดว่า ความไม่เข้าใจกันได้ทำลายชีวิต ทำลาย
ความสุข ทำลายความงามตามธรรมชาติเสียสิ้น” คุณแม่สอนเรา “เมืองแมนสรวง
และเมืองสรอง แทนที่จะอยู่ร่วมกันอย่างฉันท์ญาติสนิท กลับมาเป็นศัตรูกันอีกประ-
หัตประหารกันล้มตายลงเป็นอันมาก เพราะความโกรธและความหลง พระเจ้าย่า
ไม่ได้เข้าใจในเจตนาขององค์พระโลและเจ้าเมืองสรอง จึงได้ฆ่าพระโลเสีย”

“แล้วเมืองแมนสรวงอยู่ที่ไหนคะคุณแม่” คิวถาม

“แม่ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่อยู่คนละฝั่งกันแน่โดยมีแม่น้ำกาหลงขวางกั้นอยู่ บางที
อาจจะสูญไปแล้ว เพราะชาคนู่นา เนื่องจากพระโลซึ่งเป็นเจ้าผู้ครองเมืองได้สิ้น
พระชนม์ลง ชาคนู่นา ชาคนู่นา ก็ต้องสิ้นสูญทุกสิ่งทุกอย่าง” คุณแม่พูดด้วยเสียง
เศร้า ๆ บางทีเราอาจจะสะท้อนอารมณ์เมื่อมาอยู่ใกล้กับดินแดนอันเกิดนิยายรัก
สะท้อนใจนี้

เราคิดถึงอดีตแต่โบราณนานมา แล้วก็ย้อนมานึกถึงปัจจุบัน ประเทศที่มี
เขตแดนติดต่อกัน ทำไมจึงไม่พยายามทำความเข้าใจกัน ทำไมจึงไม่มีมิตรต่อกัน
เพื่อความงามของธรรมชาติ ชีวิตอยู่กันด้วยความสุข อยู่กันด้วยความสงบ

เรายกมือไหว้องค์สถูปพระธาตุพระโล หากจะมีอิทธิพลของความรักหลง
เหลืออยู่ขออำนาจนั้นจงบันดาลให้ชาวโลกอยู่ด้วยกันเหมือนพี่เหมือนน้อง ช่วยกัน
จรรโลงโลกนี้ให้สวยสดงดงาม ด้วยความรัก ความเมตตา ความเข้าใจซึ่งกันและ
กัน อย่าให้มีเหตุแตกแยกเกิดความสูญเสียเหมือนเหตุที่เกิดกับองค์พระลอราชและ
พระเพื่อนพระแพง ขอให้เยาวชนของเราจักมีความรัก มีความเมตตาต่อชีวิต มี
ความยังคึก อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกัน



ผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อมคืออะไรกันนะ ?

มงคล ประสาทเสรี

กล่าวกันว่า เด็กๆ สมัยนั้นฉลาด มีความรู้รอบตัวกว้างขวาง ชอบฟังข่าว อ่านหนังสือพิมพ์ ก็คงจะเคยได้ยินผู้ใหญ่เขาพูดกันว่า สิ่งนี้จะมีผลกระทบกระเทือนสิ่งนั้น เช่น การขึ้นราคาน้ำมัน จะไปมีผลกระทบกระเทือนกับราคาสินค้าในตลาดทำให้สูงตามไปด้วย เด็กบางคนก็ช่างคิดช่างสังเกต อาจตั้งคำถามในใจว่าผลกระทบกระเทือนนี้คืออะไรกันแน่ จะเหมือนกับเวลาที่เด็กๆ เล่นฟุตบอลกระแทกชนกันหรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้น เด็กๆ ที่เป็นคนชอบดูรายการข่าวโทรทัศน์ อาจมีคำถามมากขึ้นไปอีกจากการได้เห็นภาพเรือน้ำมันรั่วที่ชายฝั่งแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ยินโฆษกอ่านข่าวบอกน้ำมันรั่วจะมีผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อมในทะเล ทำให้สงสัยว่า **ผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อมคืออะไรกันนะ ?**

ในฐานะที่เป็นเด็กทันสมัย ก็ควรทราบแล้วว่าสิ่งแวดล้อมเป็นอากาศ น้ำ ที่ดิน สัตว์ พืช คน เมือง ชนบทที่อยู่รอบๆ ตัวเด็ก ถ้าหากเด็กๆ ทำอะไรก็ตามให้สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปจากสภาพเดิมที่เคยเป็นอยู่ ทำให้สิ่งแวดล้อมซึ่งเดิมมีความสามารถพิเศษตามธรรมชาติในการรับของเสีย เช่น จากบ้านเรือนลงสู่แม่น้ำแล้วเปลี่ยนเป็นของคาวหรือของเสียน้อยลง โดยตัวจุลินทรีย์ที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าต้องใช้กล้องจุลทรรศน์ส่องจึงจะเห็น เปลี่ยนเป็นอาหารให้ปลากิน และคนก็จับปลามากินเป็นอาหาร ความสามารถนี้เมื่อถูกรบกวน เช่น เทน้ำมันไปบนน้ำ จุลินทรีย์ตาย ปลาก็ตาย ความสามารถพิเศษของสิ่งแวดล้อมก็ลดลงไปจากเดิม การที่เราเทน้ำมันรั่วแล้วทำให้จุลินทรีย์ตาย ปลาตาย ของเสียที่คงอยู่โดยไม่ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นของคาวโดยจุลินทรีย์ โดยปลา ก็จะทำให้ของเสียสะสมมากขึ้นในน้ำ ปลาที่ตาย

ก็ยิ่งทำให้มีของเน่าเสียมากยิ่งขึ้น น้ำก็เน่า กลิ่นก็เหม็น มองแล้วไม่น่าดูเลย จะซักผ้าหรือคั้นหรืออบก็ทำไม่ได้ การที่น้ำมันรั่วแล้วมีผลต่อสุขภาพ มีผลต่อการที่เคยใช้น้ำโดยปกติแต่ก็ทำไม่ได้ หรือมีผลต่อความสามารถพิเศษของสิ่งแวดล้อมในการเปลี่ยนแปลงของเสียให้กลายเป็นของดี ก็เรียกว่า น้ำมันรั่วทำให้เกิดผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อม เหมือน ๆ กับการที่เด็กเล่นฟุตบอลชนกัน ทำให้เด็กเจ็บ บางครั้งขาหักก็คือมีผลต่อสุขภาพ ทำให้เคยวิ่งเล่นได้ตามปกติก็วิ่งไม่ได้ ก็เป็นการตอบคำถามว่า ผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อมคืออะไร ? ใต้แล้ว

เด็ก ๆ ที่เคยรู้จักสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เคยได้ยินเกี่ยวกับสำนักงานนี้ทำงานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทั้งในกรุงเทพมหานคร เช่น การรณรงค์เรื่องความสะอาด การปลูกต้นไม้ และในส่วนภูมิภาค เช่น โรงไฟฟ้าพลังงานปรมาณู คงจะทราบไม่มากนักน้อยกว่า สำนักงานแรงงานออกเป็นสื่อท้องถิ่นทำงานช่วยเหลือกัน มีกองวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ทำหน้าที่พิจารณาผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น ใต้เป็นข้อมูลประกอบการกำหนดค่าสูงสุดที่อนุญาตให้รับกวนสิ่งแวดล้อมได้ในระดับผลกระทบกระเทือนซึ่งยอมรับ ก็เป็นงานของกองมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งทำให้สามารถกำหนดเป็นเป้าหมายหรือระดับผลกระทบกระเทือนสิ่งแวดล้อมที่ต้องการ หรืออนุญาตให้มีได้ในแผนงานการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศไทยอันเป็นหน้าที่ของกองนโยบายสิ่งแวดล้อม โดยมีกองส่งเสริมและสนเทศสิ่งแวดล้อมช่วยประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมให้ประชาชนทราบ

เด็ก ๆ อยากช่วยทำให้สิ่งแวดล้อมดีขึ้นไหม ? เด็ก ๆ ต้องหมั่นรับฟังข่าวเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทั้งจากห้องเรียนและโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ หาโอกาสช่วยเหลือทำความสะอาดบ้านเรือน ไม่ทิ้งขยะลงแม่น้ำลำคลองและอื่นๆ เพื่อที่สิ่งแวดล้อมจะได้คงอยู่อย่างดีสำหรับเด็ก ๆ ที่จะโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ต่อไปจะได้ภาคภูมิใจว่า สิ่งแวดล้อมของเด็ก ๆ ที่กลายเป็นผู้ใหญ่ นั้น เด็ก ๆ ก็เคยมีส่วนทำให้สิ่งแวดล้อมมีผลกระทบกระเทือนน้อยที่สุดมาตั้งแต่เล็กแล้ว นี่เป็นสิ่งที่ดีที่ควรเริ่มต้นในปีใหม่นี้เรามาเริ่มต้นกันในวันเด็กนี้เลย

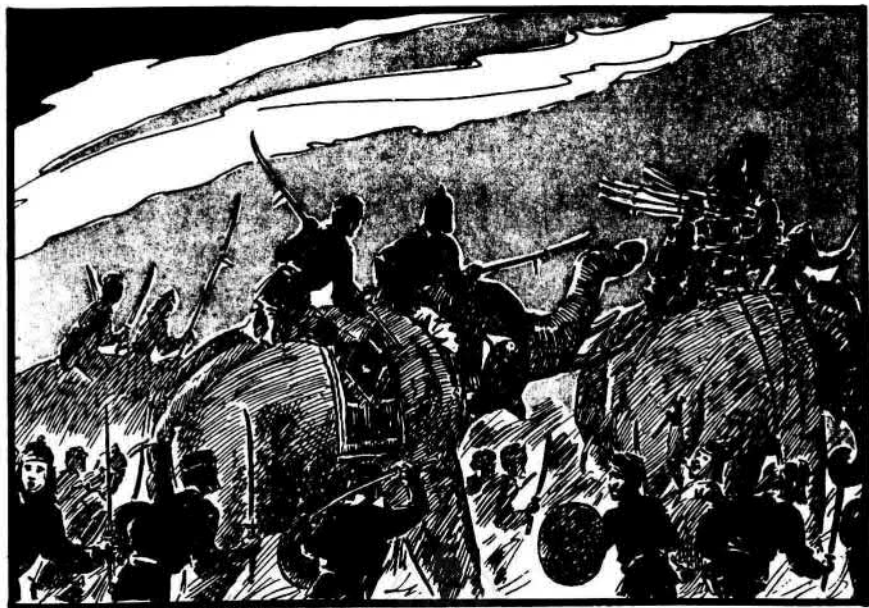
พระบรมดิลก

สมภพ จันทรประภา

ในกาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ คือราวพ.ศ. 2091 มีพระมหากษัตริย์ไทยพระองค์หนึ่งทรงนามว่า สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ ครองครองราชสมบัติอยู่ ณ กรุงศรีอยุธยา พระภรรยาเจ้าที่ดำรงยศเป็นสมเด็จพระอัครมเหสีนั้นมีพระนามว่า พระสุริโยทัย มีพระราชโอรสสองพระองค์ พระราชธิดาสามพระองค์ ที่ประสูติจากพระสุริโยทัย เรื่องตามลำดับดังนี้คือ พระราเมศวร พระวิสุทธิกษัตริย์ พระบรมดิลก พระเทพกษัตริ และพระมหินทร์ ๖ พระองค์แรกกับพระองค์สุดท้ายเป็นพระองค์ชายนอกนั้นเป็นพระองค์หญิง

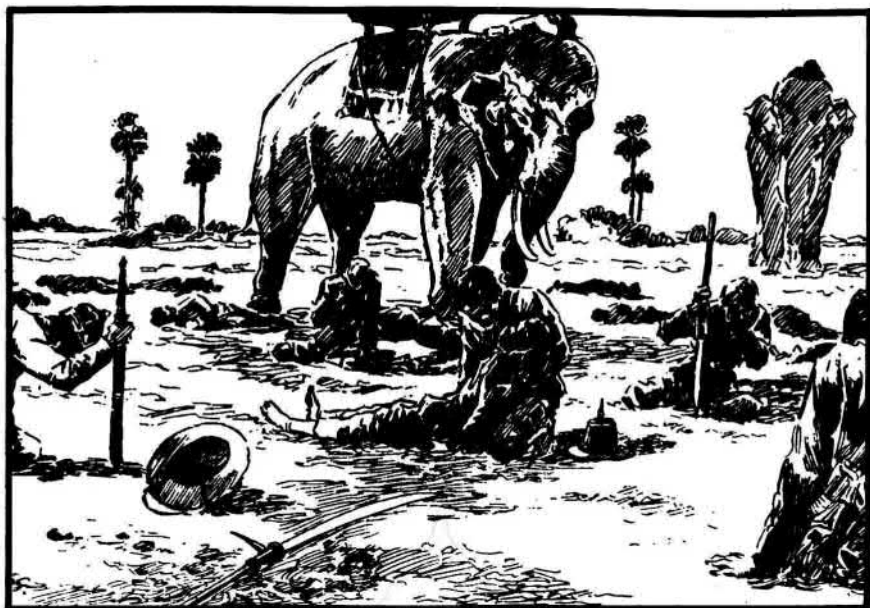
เจ้านายทั้ง 5 พระองค์ได้รับการศึกษาตามโบราณราชประเพณี คือ เรียนทั้งหนังสือและวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว ตลอดจนการบังคับช้าง บังคับม้า ว่ามานี้มีหลักฐานยืนยันได้ว่าศรัทธาสมัยต้นของกรุงศรีอยุธยามีความสามารถในการบังคับช้างและใช้อาวุธ โดยดูจาก ภาพเขียนในสมุดข่อยสมัยพระรามาธิบดีที่ 2 พระราชบิดาของพระมหาจักรพรรดิ ซึ่งลอกมาจากวัดราชประดิษฐฐานและเก็บไว้ในหอสมุดแห่งชาติ และจากพงศาวดารที่เล่าถึงการใช้อาวุธเป็นอาวุธต่อสู้ข้าศึกของสมเด็จพระสุริโยทัย

พระราเมศวรพระราชโอรสองค์ใหญ่พระชันษาราว 20 กล้าหาญ เข้มแข็ง ในการสงคราม มีความรักชาติอย่างยิ่ง และมีวินัย อยู่ในตำแหน่งรัชทายาทของสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ ส่วนพระวิสุทธิกษัตริย์พระราชธิดาองค์ใหญ่นั้นสมเด็จพระมหาจักรพรรดิพระราชทานไปเป็นพระอัครมเหสีของพระมหาธรรมราชา ผู้



ครองเมืองพิษณุโลก เป็นเจ้านายที่ดี ทรงอบรมเลี้ยงดูพระโอรสธิดาได้อย่างวิเศษ พระนเรศวร พระเอกาทศรถ และพระสุพรรณภักดีเป็นโอรสธิดาของท่าน พระบรมคิลกเป็นลูกเธอองค์ที่ 3 ขณะนั้นมีพระชนมายุ 16 พรรษา พระเทพกษัตรีเป็นลูกเธอองค์ที่ 4 ขณะนั้นพระชันษาราว 10 ขวบ เป็นเจ้านายที่อาจพ ักรดูแลการสงคราม เพราะพอเจริญวัยเป็นสาว พระเจ้ากรุงล้านช้างให้มาขอไปเป็นพระอัครมเหสี สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ จักส่งไปพระราชทานก็ไปถูกขุนนางเจ้าแผ่นดินพม่า สงกนมาตีชิงเอาไปเป็นของตน เสียพระเกียรติยศ พระองค์สุดท้ายคือพระมหินทร ขณะนั้นพระชันษา 5 ขวบ ต่อมาเมื่อสมเด็จพระมหาจักรพรรดิสวรรคต ใ้ไ้ขึ้นเสวยราชย์ต่อเมื่อพระชันษา 25

เรื่องที่จะเล่าต่อไปเป็นเรื่องของพระบรมคิลก ซึ่งเป็นพระเจ้าลูกเธอองค์ที่ 3 เพราะท่านเป็นเจ้านายฝ่ายในซึ่งยังทรงพระเยาว์อยู่ คือ พระชนมายุเพียง 16 พรรษา แต่ท่านได้ประกอบวีรกรรมไว้อย่างน่าชื่นชมใน พงศาวดารของไทย (ฉบับหลวง/ประเสริฐ) พระเจ้าลูกเธอพระองค์นี้ทรงมีพระคุณสมบัติแห่งชัคคิยราชกุมารี



เพียบพร้อม คือ มีความกล้าบาป ละอายบาป มี เมตตา คือปรารถนาให้คนอื่นเป็นสุข มี กรุณา คือช่วยคนมีทุกข์ให้พ้นจากทุกข์ มี มุทิตา คือยินดีด้วยเมื่อคนอื่นได้ดี ไม่อิจฉาริษยา มี อุเบกขา คือ ความยุติธรรม ไม่ช่วยคนผิด ไม่มีอคติคือไม่ลำเอียงเพราะความรัก ความโลภ ความโกรธ และความหลง ไม่ตระหนี่ ไม่ฟุ้งเฟ้อ มีพระวาจาอันไพเราะ เอื้อเฟื้อในกิจการทั้งปวง สมานัตตา ไม่คูหมั่นคนยกย่องคนตามควรแก่ฐานะ มีความสามารถในวิชาการต่างๆ ที่สำคัญคือ มีความกล้าหาญ นำพระทัยเข้มแข็งเปี่ยมไปด้วยความรักชาติ ศาสนา และจงรักภักดีในพระชนกชนนีนาถ เป็นที่สุด

ในสมัยต้นกรุงศรีอยุธยาผู้หญิงนอกจากจะรู้จักต่อสู้ป้องกันตัวแล้วยังรู้จักบังคับช้างไม่ว่าจะเป็นหมอขี่คอ หรือเป็นควาญท้าย ในรูปภาพเรื่องเวสสันดรที่ปรากฏในสมุดข่อยเล่มที่ลอกมาจากวัดราชประดิษฐฐาน เมื่อรัชกาลที่ 4 ถ้าช้างนั้นเป็นช้างที่เจ้านายฝ่ายในประทับ ที่คอช้างก็คิ ควาญที่ท้ายช้างก็คิเป็นผู้หญิงทั้งนั้นและถ้าเป็นช้างทรงของพระอัคมเหสี หมอช้างที่คอช้างเป็นสตรีสูงศักดิ์ก็เห็นได้จากการแต่งกาย สมเด็จพระสุริโยทัยก็คิ พระบรมมคิลกก็คิ หรือ สตรีอื่นๆ ก็คิที่รักทางวิชาต่อสู้ป้องกันตัวก็ย่อมบังคับช้างได้

จะกล่าวถึง เจ้าเมืองพม่าคือพระเจ้าตะเบงชเวตี้ ตั้งแต่เมืองหงสาวดีของมอญได้ ก็ยึดเอาเมืองหงสาวดีของมอญเป็นเมืองหลวง ขึ้นครองราชสมบัติ ณ เมืองนั้น เรียกกันว่า พระเจ้าหงสาวดี ล้นด้า เพราะมีป่านสีค่าที่ชีวหา เมืองมอญนั้นเป็นเมืองที่คั่นกลางอยู่ระหว่างเมืองไทยกับเมืองพม่า กั้นนั้นเมื่อพม่าได้มอญเป็นเมืองขึ้นแล้วก็เท่ากับเขตแดนไทยทางคั่นตะวันตกติดกับเมืองพม่า พระเจ้าตะเบงชเวตี้ก็คิดจะแผ่อำนาจมายึดครองเมืองไทยเป็นเมืองขึ้นต่อไป โดยยกพลมาตั้งกองที่เมืองเมาะตะมะของมอญใกล้ชายแดนไทย เมื่อพร้อมแล้วก็ยกมา ทางค่าน (ทางเดินในป่า) พระเจดีย์สามองค์ ที่เรียกว่า ก่านพระเจดีย์สามองค์นั้น คือตรงชายแดนบนทางนั้นมีพระเจดีย์เล็กๆ แบบมอญสร้างอยู่ 3 องค์ มีมาแต่โบราณแล้ว พม่ายกมาทั้งทางบกทางน้ำมุ่งเข้าตีเมืองกาญจนบุรี ซึ่งเป็นเมืองหน้าด่าน ครั้นมาถึงเมืองกาญจนบุรีไม่มีใครต่อต้านก็ยกเลยมายังเมืองสุพรรณ ท้าพไทยที่เมืองสุพรรณต่อสู้ไม่ได้ เพราะกำลังคนน้อยกว่ากันมากก็แตกวิ่งมากรุงศรีอยุธยา พม่าก็ยกตามติดๆ เข้ามา และตั้งทัพอยู่ทางค่านเหนือของกรุง

กรุงศรีอยุธยานั้นชัยภูมิดี มีแม่น้ำ น้ำล้อมรอบ เสี่ยงอาหารกับบริบูรณ์ และตั้งอยู่ในที่ดอน รอบๆ กรุงเป็นที่ลุ่ม เวลานั้นน้ำ น้ำจะท่วมจึงไปหมกทั้งทุ่งโดยรอบ

สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ เมื่อทรงทราบว่า กองทัพพระเจ้าหงสาวดียกเข้ามาใกล้จะถึงกรุงดังนั้นก็มีใ้ไพร่พลวัง เพราะการป้องกันบ้านเมืองเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน นับแต่พระมหากษัตริย์ลงมา จะต่างกันตามความรับผิดชอบ สมเด็จพระมหาจักรพรรดิในฐานะที่เป็นจอมทัพไทยย่อมต้องรับผิดชอบสูงกว่าทุกคน และการที่ได้ขึ้นครองราชสมบัตินั้นก็มิได้เพื่อพระองค์เองแต่ปรารถนาที่จะได้จัดการบริหารบ้านเมืองให้มีความยุติธรรม ได้เป็นที่พึ่งของประชาชน ให้ประชาชนมีความสุขสมบูรณ์ อันเป็นหน้าที่หลักของพระมหากษัตริย์ไทยตั้งแต่โบราณมา

ฝ่ายสมเด็จพระสุริโยทัยพระอัครมเหสี เมื่อได้ทราบข่าวข้าศึกมารุกรานและสมเด็จพระราชสามีจะเสด็จยกกองทัพหลวงออกไปลองกำลังข้าศึกก็จะหนักเบาสักเพียงใดก็เสด็จเข้าไปกราบทูลขอตามเสด็จ ในชั้นแรกสมเด็จพระมหาจักรพรรดิคงไม่ทรงอนุญาตด้วยเหตุผลว่าเป็นสตรี แต่สมเด็จพระสุริโยทัย คงอ้อนวอนที่จะตามเสด็จไปให้จงได้ด้วยความเป็นห่วงอันตรายที่จะบังเกิดขึ้นกับพระราชสามีเพราะ

ธรรมเนียมไทยนั้นภรรยาที่ด้อยจะต้องซื้อตรงจรงักกักในสามยิ่งกว่าผู้อื่น พร้อมทั้งจะสละได้แม้กระทั่งชีวิตเพื่อป้องกันชีวิตหรือเกียรติศักดิ์ของสามี พร้อมทั้งจะรับความลำบากร่วมกับสามี ไม่ยอมที่จะห่างจากกัน ยิ่งในกรณีนี้ พระราชสวามีเป็นพระมหากษัตริย์ หน้าที่ของพระสุริโยทัยก็ยิ่งเพิ่มขึ้นหลายเท่าพันทวี การสูญเสียสมเด็จ พระมหาจักรพรรดิมิใช่เพียงแต่จะเสียพระราชสวามีของพระองค์เท่านั้น แต่หมายถึง การสูญเสียผู้นำของชาติ การสูญเสียผู้นำของชาติในยามฉุกเฉินจะเป็นผลเสียหาย ต่อความมั่นคงของชาติ กองทรวงอ่อนวอนขอให้พระองค์ได้ทำหน้าที่ของพระภรรยา โดยสมบูรณ์ จนสมเด็จพระมหาจักรพรรดิต้องยอมจำนนต่อเหตุผล แต่ก็ยังทรง ทักท้วงถึงการที่เป็นสตรีจะไปได้อย่างไรในกองทัพ ซึ่งสมเด็จพระสุริโยทัยทรงแก้ ไขปัญหานี้ได้โดยขอแต่งพระองค์เป็นชาย อย่างยศพระมหาอุปราชก็เป็นที่ตกลง

แต่ปัญหาไม่หมดลงเพียงนั้นเมื่อพระบรมคิลกทรงทราบก็ขออาสาโดยเสด็จ ซึ่งในชั้นแรกคงไม่เป็นที่ตกลง แต่พระบรมคิลกคงพิสูจน์ให้ปรากฏมาแล้วในเรื่อง การบังคับช้าง การต่อสู้ป้องกันตัวจึงไม่เป็นการยาก เพราะโดยหน้าที่ของคนไทย คนหนึ่ง โดยหน้าที่ของขัตติยชาติ คือชาตินักรบหนึ่ง โดยหน้าที่ของบุรุษชาติที่ พึงมีต่อบิดามารดาหนึ่ง เป็นเหตุผลที่ยากแก่การปฏิเสธ ความตายเป็นเรื่องเล็กของ ขัตติยวงศ์ จนมีคำกล่าวในพงศาวดารตอนหนึ่งว่า

“ธรรมดาเกิดมาในประยูรเศวตฉัตรจะมีใครได้ตายดีสักกั
คน”

การก็คงเป็นที่ตกลงกันว่าพระบรมคิลกจะได้ตามเสด็จ แต่จะต้องแต่งพระ องค์เป็นชายอย่างพระรามศวรและมีสมเด็จพระรามศวรเป็นผู้คุ้มกัน เพราะใน พงศาวดารบางฉบับว่า มีพระราชโอรสตามเสด็จสองพระองค์ คือ พระรามศวร และพระมหินทร แต่พระมหินทรเวลานั้นพระชนม์เพิ่งได้ธรรมา จะเสด็จไป ไ่ได้อย่างไร ย่อมต้องเป็นพระบรมคิลก แต่งพระองค์เป็นชายเป็นแน่ คนไม่รู้จัก ไม่เคยเห็น เห็นมีพระเจ้าลูกเธอตามเสด็จสองพระองค์เป็นชายทั้งคู่ ก็เล่ากันต่อ มา เมื่อไม่มีพระราชโอรสองค์ไหนอีกนอกจากรู้จักพระนามพระมหินทรก็เล่ากันต่อกันไปว่า พระมหินทรไม่คำนึงถึงพระชันษา ในพงศาวดารเขียนว่า “ทรงราชวิภูษณา ลังการาภรณ์สำหรับพระมหาพิชัยยุทธ เสด็จทรงช้างต้นพลายพิมานจักรพรรดิสูงห้า ศอกคืบแปดนิ้ว ประดับกัญชรลงกตเครื่องม้ามักกลางช้างและควาญ”

พระบรมคิลกษัษฐังตามเสด็จพระชนกชนนีไปด้วยความอาภาหุญ ท่ามกลาง
รีพล ข้างม้า แน่นเป็นชนิก เสียงเท้าพลและเท้าช้างสะเทือนกึ่งแผ่นดินจะทรุก เมื่อถึง
โลกพระยาสมเด็จพะมหาจักรพรรดิก็หยุดทัพตั้งเป็นกระบวนคูที่ข้าศึก พระบรม
คิลกษัฎฐ์ตามอยู่เบื้องหลัง

ทัพพม่าครั้งนั้นเป็นทัพภษัฎฐ์ มีทหารถึง 3 แสนคน ช้าง 700 เชือก ม้า 3,000
ตัว มีทัพพระเจ้าแปรซึ่งเป็นเมืองขึ้นมาก้วยกับทัพอื่น ๆ ทหารทั้งสองฝ่ายต่างก็สนุก
สนานเฮฮา กันเรียกว่า เริงหน้าทัพ ใครมีเครื่องเล่นคนตรีอันใดก็เอามาเล่นเฮฮา
กัน บ้างก็ร่าอาวูรเลี้ยวล้อไล่กัน จนพอสมควรแก่เวลา ทัพพม่าก็ส่งบุกรุกทัพไทยทันที
สมเด็จพระมหาจักรพรรดิก็สั่งให้แยกพลเป็นปีกกาโอบล้อมพม่าไว้ ค้างเข้าปะทะ
ประจันบานฟันแทงยิงกัน ฝุ่นฟุ้งกระจายเต็มท้องทุ่ง ทหารล้มตายด้วยกันทั้งสอง
ฝ่ายเป็นจำนวนมาก สมเด็จพระมหาจักรพรรดิขับช้างเข้าชนกองหน้าพม่าอย่างองอาจ
จนเสียที่ข้าศึกให้หลังบังคับไม่อยู่ พระเจ้าแปรเห็นดังนั้นก็ขับช้างไล่ตามช้างพระ
มหาจักรพรรดิไปคิก ๆ สมเด็จพระสุริโยทัยที่ทรงคิณพณอยู่ใกล้เคียงทอพระเนตร
เห็นดังนั้น ก็ตกพระทัย ผลจากคู่ต่อสู้ขับช้างทรงเข้าสะอึกออกรับ ช้างพระเจ้าแปร
ไถ่ลางแบกถนัด ช้างพระสุริโยทัยเสียที พระเจ้าแปรจึงฟันพระสุริโยทัยด้วยพระ
แสงของ้าว คอของพระองค์ (ไหล) ขาจนถึงพระอุระสิ้นพระชนม์

**เด็กทั้งหลายลองเอาใจของตนไปใส่พระทัยพระบรมคิลกษัฎฐ์ ว่าถ้าเป็นเรา
จะอย่างไร** พระชนกเสียที่ข้าศึกหุคหุคจะเป็นอันตราย แล้วพระชนนีเข้าช่วยจน
ถูกฟัน ท่านย่อมจะตกพระทัยจนไม่ทันระวังองค์จากข้าศึกที่กำลังต่อสู้กันอยู่ และ
คงจะต้องถูกฟันสิ้นพระชนม์ในขณะนั้น พงศาวดารบางฉบับไม่กล่าวถึง แต่ฉบับ
หลวงประเสริฐฯ ซึ่งเป็นฉบับที่แม่นยำบันทึกไว้ ทำให้การชาวกรุงเก่าที่ไหว้และที่
เมืองพม่าก็เล่าไว้ ซึ่งเป็นที่น่าเสียดาย

ที่วัดสพสวรรค์ อยุรยา ซึ่งเป็นที่ตั้งพระเจดีย์บรรจุอัฐิสมเด็จพระสุริโยทัย
นั้นเดิมมีอยู่สองพระเจดีย์คู่กัน แต่ชำรุดไปเสียองค์หนึ่งเมื่อหลายสิบปี คงเหลือ
องค์เดียว คือเจดีย์ศรีสุริโยทัย เจดีย์องค์ที่ชำรุดหักพังไปย่อมเป็นเจดีย์บรรจุ
พระอัฐิพระบรมคิลกษัฎฐ์ วัชรกรรมของพระบรมคิลกษัฎฐ์ เป็นวัชรกรรมของสตรีที่มีอายุ 16
ปี เท่านั้น เป็นวัชรกรรมที่เด็กไทยควรจะได้สนใจ ภูมิใจว่าความรักชาติบ้านเมือง
ความกตัญญูรู้คุณเป็นคุณสมบัติของเด็กไทยมาช้านานแล้ว

ฝัน

บทละครขณะการประกวดรางวัลที่ 1

ของคณะอนุกรรมการจัดการประกวดบทละครต่อต้านยาเสพติด

เด็กหญิงกัลยาณี ยุทธะเสวี

โรงเรียนสาริ ต.มศว. ประสานมิตร

ฉากที่ 1 เป็นทุ่งฝัน

- ผู้แสดง 1. ฝัน แต่งตัวสีขาวและแดงประมาณ 20 คน
2. ลม แต่งตัว สีขาวใช้ผ้ามันพลิ้ว เวลาแสดงใช้พัดลมเป่าให้พลิ้ว เวลาขึ้นเวทีใช้ไฟส่อง

ฉากที่ 2 เป็นกระท่อม

- ผู้แสดง 1. ลม แต่งชุดเดิม
2. พ่อแม่ ชาวเขา

ฉากที่ 3 เป็นทุ่งฝัน

- ผู้แสดง 1. ฝัน แต่งตัวสีขาวและสีแดงประมาณ 20 คน
2. ลม แต่งตัวสีขาวใช้ผ้ามันพลิ้ว เวลาแสดงใช้พัดลมเป่าให้พลิ้ว เวลาแสดงใช้ไฟส่อง

เริ่มเรื่อง

ฉากที่ 1 ในทุ่งผืน

- ลม “ทำไมเธอช่างใจร้ายนักล่ะ แม่คอกผืน”
- คอกผืนสีแดง “ทำไมเธอจึงว่าพวกฉันใจร้ายเล่าจะ”
- ลม “ก็เมื่อวานฉันเห็นคนตายเพราะพวกเธอละ”
- คอกผืนสีแดง “เอ๊ะ ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ พวกเราไม่เคยคิดร้ายใครเลยนี่จะ”
- “ว่าไง พวกเราไปทำอะไรหรือจึงทำให้คนถึงกับตาย” หันไป
พูดกับคอกผืนด้วยกัน
- คอกผืนสีขาว “เปล่านี้ ไม่มีใครไปทำอะไรพวกคนเลย”
- ลม “เธออาจไม่ทราบ เพราะพวกเธอไม่ได้ทำให้พวกคนตายในทันที”
- คอกผืน “มันยังไถกันจะละม”
- ลม “ตอนแรกพวกเธอจะทำให้ประสาทและระบบสมองของพวกคน
ทำงานไม่ปกติ รวมทั้งระบบการหายใจอีกด้วยจะ”
- คอกผืน “แล้วยังไถอีกจะ”
- ลม “ต่อมาร่างกายของพวกคนก็จะทรุดโทรม และในที่สุดก็จะตาย”
- คอกผืน “แล้วพวกเราไปทำอย่างไรจึงทำให้พวกคนเป็นอย่างนั้น”
- ลม “พวกคนเขาเก็บผลผืนไปใช้รับประทาน หรือชงน้ำดื่มนะซี ไม่น่าเชื่อเลย”
- คอกผืน “คนเขาไม่รู้หรือว่ามันจะมีโทษกับเขา ช่างโง่จริง”
- ลม “เขารู้ซิ เขาฉลาดมากเสียวละ”
- คอกผืน “เขาฉลาด เขารู้ แล้วทำไมจึงทำเล่า”

ลม “เขาลากซี เขานำผลผีเนมาสกกัเป็น มอร์ฟิน และยังนำมอร์ฟิน มาสกกัเป็นเฮโรอิน ใค้ใค้กั้วย”

คอกผีเน “จะสกกัทำไมใ้หมันยุ่งยาก”

ลม “ก็เฮโรอิน มีฤทธิ์แรงกว่าผีเน 30 - 80 เท่า”

คอกผีเน “ก็ยังร้ายขึ้นไปใค้ใค้”

ลม “ใ้”

คอกผีเน “อ้อ แล้วทำไมเขาจึงเสพเข้าใ้ละ”

ลม “พอสกกัเป็นมอร์ฟิน และ เฮโรอินแล้ว เขาก็ทำเป็นเม็คเป็น ผงแล้วล่อหลอกใ้คนเสพ พอคิคแล้วก็ต้อ่งนำเงินมาซื้อ คราว นี้คนขายก็รวยไปเลย”

คอกผีเน “ทำไมเขาไม่เ็นกใ้คนอื่นเลยนะ พวกคนนีแยะจิง น่าสงสารคนที จะต้อ่งตายเพราะพวกเรา”

ลม “พวกคนไม่เลวหมคทุกคนหรอก มีบางพวกเขาช่วยป้อ่งกัน และ รักษาคนทีคิคแล้ว”

คอกผีเน “แล้วรัฐบาลไม่ช่วยเลยหรือ”

ลม “ช่วยซี รัฐบาลออกกฎหมายห้ามเสพและจำหน่าย”

คอกผีเน “ก็คงไม่มีคนตายเพราะพวกเราแล้ว” หันไปพูคกับพวกตัวเอง กั้วยความคิใจ

ลม “ไม่หรอก ยังมีคนลักลอบเสพและจำหน่ายอยู่”

คอกผีเน “ทำไมเขาไม่ร่วมมือกับรัฐบาลนะ”

ลม “ก็เ็นความเห็นแแก้ตัวของเขาใ้”

คอกผีเน “อ้อ ลม ช่วยไปกูฟอเฒ่าหนอยซี ไม่ใ้เ้ามาคูกวเราต้อ่งอาคิคัย แล้ว”

ลม “ใ้ซีจ๊ะ”

ฉากที่ 2 กระตอมพ่อเฒ่า

ฉากใหม่เป็นกระตอมของพ่อเฒ่า พ่อเฒ่านอนอยู่บนแคร่ ลมเข้ามา

ลม “พ่อเฒ่าไม่สบายมากหรือครับ”

พ่อเฒ่า “พ่อกำลังจะตาย”

ลม “ใครนะช่างใจร้ายทำกับพ่อเฒ่าได้”

พ่อเฒ่า “ไม่มีใครหรอก ตัวของพ่อเองนั่นแหละ”

ลม “พ่อเฒ่าไปทำอะไรมาจ๊ะ”

พ่อเฒ่า “ก็พ่อสูบฝิ่นนะซี พ่อจึงต้องเป็นอย่างนี้ ช่วยไปบอกลูกนอกฝิ่นแทนพ่อด้วยนะ”

~~~~~ ปิศาจ ~~~~~

### ฉากที่ 3 ในทุ่งผืน

- คอกฝัน “ว่าไงจะลม พ่อเฒ่าเป็นอะไรไป”
- ลม “พ่อเฒ่าตายเสียแล้ว ฝากมาบอกลาด้วย”
- คอกฝัน “ทำไมพ่อเฒ่าจึงตาย หือ.....ทำไม”
- ลม “พ่อเฒ่าสูบฝิ่น”
- คอกฝัน “ทำไมพวกเราถึงไ้ไ้เลวร้ายเช่นนี้ แม่แก่ผู้ปลูกเรามา”
- ลม “ไม่ใช่ความผิดของพวกเธอหรอก มันอยู่ที่คนนำไปใช้ต่างหาก  
ล่ะว่าจะนำไปใช้ในทางที่ถูกหรือผิด”
- คอกฝัน “ไม่จริงหรอกฉันเป็นท้าวเลวร้ายไม่มีประโยชน์เลย”
- ลม “มีสิ ทางกรมแพทย์นำพวกเธอมาใช้ในการรักษาโรคไ้ไ้ด้วย มัน  
อยู่ที่คนนำไปใช้ต่างหาก”
- คอกฝัน “คงจะจริง แต่ฉันไม่ยอมให้ตัวฉันทำให้ใครเป็นอะไรไปเพราะ  
ฉันเลย”
- ลม “ฉันก็พยายามเตือนแล้ว แต่ไม่มีใครฟังฉันเลย”
- คอกฝัน “ไว้ถ้ามีคนมาเก็บฉัน ฉันจะเล่าให้เขาฟังถึงความร้ายกาจของ  
ตัวฉัน”
- ลม “คงไม่มีประโยชน์หรอก ไม่มีใครเขาฟังเธอหรอก ฉันว่าทางที่  
ก็เรามาช่วยกันเอาใจช่วยพวกคนที่ต่อต้านยาเสพติดดีกว่า”

# ข้อคิดเกี่ยวกับการแก้ไข

## ปัญหายาเสพติดในประเทศไทย

นายแพทย์อาคม สรสุนาติ

เป็นที่ยอมรับกันในขณะนี้ว่า “ปัญหายาเสพติด” เป็นปัญหาในระดับแนวหน้าหรือเป็นปัญหาที่รบกวนของประเทศไทย ซึ่งเป็นภัยเงียบหรือภัยมืดที่จะทำลายประเทศไทยให้ย่อยยับไปได้ในเวลาอันไม่นานนัก ไม่ว่าจะเป็นทางค่านิยม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม หรือแม้แต่ความมั่นคงของประเทศ นอกจากนั้นปัญหาระดับรอง ซึ่งมีสวนพัวพันหรือสืบเนื่องมาจากปัญหายาเสพติดก็ตามมาเป็นต้นว่า ปัญหาชื่อเสียงของประเทศในด้านการผลิตยาเสพติด เช่น การปลูกฝิ่น โรงงานผลิตมอร์ฟิน ผงขาวหรือเฮโรइन รวมทั้งการค้ำทั้งภายในประเทศและการลักลอบนำสารมหายาเหล่านี้ไปยังส่วนต่างๆ ของโลก ปัญหาการเพิ่มของคดีอาชญากรรมภายในประเทศ เช่น การลักเล็กขโมยน้อย การจี้ปล้น ฆ่าทารุณ ตลอดจนคดีอาชญากรรมทางเพศซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างน่าวิตก เขย่าขวัญประชาชน และก็เป็นที่ยอมรับจากการทดสอบปัสสาวะของผู้ต้องคดีต่าง ๆ ที่ขึ้นต่อศาลกรุงเทพฯ ว่า ประมาณเกือบครึ่งหนึ่งของคดีอาชญากรรมเหล่านั้นมีส่วนเกี่ยวข้องหรือสืบเนื่องจากการเสพยาเสพติด

ท่านผู้อ่าน อ่านมาถึงตรงนี้ก็น่าจะนึกคำหนึ่งที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหายาเสพติดอยู่ในใจว่าทำไมไม่ทำอะไรหรือแก้ปัญหาเสียเล่า คำเลขที่พอ

หรือเผยโฉมหน้าของความผิดพลาดในการแก้ไขปัญหาสังคมแห่งนี้ในอดีตก็คือสถิติตัวเลขจำนวนผู้ศึกษาเพศศีกที่สูงขึ้นอย่างมาก ในปีพ.ศ. 2502 มีการเลิกสูบฝิ่น เลิกโรงยาฝิ่น รวมทั้งมีการเผากระบอกฝิ่นและฝิ่นที่ท้องสนามหลวง ในปีนี้คนไข้ที่มาขอรับการรักษาศึกฝึกมีจำนวน เจ็ดหมื่นหนึ่งพันคน แต่ในปีพ.ศ. 2519 จำนวนคนไข้เพิ่มเป็นห้าแสนกว่าคน (ส่วนมากคืคผงขาวหรือเฮโรอีน) *อะไรคือความผิดพลาดอะไรคือขบวนการเพิ่มปริมาณคนไข้ในอัตราที่สูงมากอย่างน่าวิตกเหล่านั้น* เราควรจะแปลง การพิจารณาถ่วงค่อไปนี้ คือ

1. ปัญหาการปลูกฝิ่น ฝิ่นเป็นพืชที่จะต้องปลูกในเทือกเขา หรือแผ่นดินที่มีความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 1,000 เมตร หรือประมาณ 3,000 ฟุต และเป็นพืชที่ไม่ต้องการน้ำมากนัก ชาวเขาหรือพวกที่จะปลูกฝิ่นต้องเตรียมพื้นที่ และคำนวณกาลเวลาที่ฝิ่นจะตกลงมาเป็นครั้งสุดท้ายในระยะเปลี่ยนเข้าสู่หน้าหนาวซึ่งเย็นและแห้ง ถ้าคำนวณระยะเวลาผิด ฝิ่นยังคกมาก พืชชนิดนี้จะไม่ขึ้นหรือจะเน่าตาย ฝิ่นเป็นพืชที่เปราะต้องการเอาอกเอาใจ ดูแลพรวนดิน และถ้ามีหนู่าชนิดอื่นขึ้นมารบกวนฝิ่นก็จะยอมแพ้หยุดการเจริญเติบโต ไล่ลงคูกัยกับชาวเขาที่ปลูกฝิ่น หลายคนยอมรับว่าฝิ่นเป็นพืชที่ดูแลยาก และผลผลิตก็ไม่ค่อยคินัก เมื่อค่นฝิ่นผลคอก ออกผล การกรีกยางหรือนำฝิ่นจากเม็คลูกของฝิ่นก็มีความลำบาก เช่นถ้าเข้าเกินไปอากาศเย็นมาก ยางไม่ออกตามรอยกรีก ถ้ากรีกสายเกินไปอากาศร้อน ยางฝิ่นก็จะละลายออกมาเก็บไม่ค่อยได้ การปลูกฝิ่นมีความยุ่งยากคังกล่าวมาข้างค่น แต่ชาวเขาก็กังไม่ยอมเลิกทังๆ ที่มีโครงการคืๆ หลายโครงการ อาทิ เช่น โครงการสงเคราะห์ชาวเขา คามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพะเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ซึ่งจะให้ชาวเขาเลิกปลูกฝิ่น โดยหาพืชทดแทนที่ปลูกง่าย ดูแลง่าย และทำรายไค้ค้ให้แก่ชาวเขาเมื่อเทียบกับการลงทุนและผลที่ไค้จากฝิ่น และยังมีโครงการเกษตรกรรมในแผ่นดินสูง (High Land Agriculture) โดยการสนับสนุนขององค์การสหประชาชาติ งานวิจัยและศีกษาค้นพืชทดแทนของคณะเกษตรศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงคใหม่ ผู้ที่เคยขึ้นไปภูไร่ทคลงของโครงการหลายแห่งคกยอมรับว่าคูกจะเป็นโครงการที่ค้มากและผลที่ไค้รับน่าชื่นชม แต่มีข้อคคอีกหลายอย่างที่จะ

ต้องช่วยกันศึกษา ทั้งทางค่านิยม เศรษฐกิจ จิตใจและความเชื่อมั่นในจิตใจของชาวเขาที่ปลูกฝิ่น เป็นต้นว่า ฝิ่นหรือแม่ทองคำ ปลูกกันในบริเวณยอกเขาสามเหลี่ยมทองคำ อันเป็นดินแดนติดต่อกันระหว่าง ไทย ลาว และพม่าโดยชาวเขาที่สืบทอดกันมาหลายอายุคน แม่ทองคำถูกสลายจะเป็น “นางฟ้าหรือเทพธิดา” ที่มีความผูกพันกับจิตใจของชาวเขาเหล่านั้นตั้งแต่เกิดจนตาย เช่น ฝิ่นใช้ระงับการเจ็บปวดในการคลอดลูกได้ เมื่อเด็กท้องเค้นอันอาจจะเกิดจากอาหารเป็นพิษหรืออาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ฝิ่นก็เป็นยาที่จะช่วยระงับอาการท้องเสียได้ชะงัดนัก เมื่อเป็นไข้เจ็บปวดกล้ามเนื้อ ปวดข้อ ฝิ่นคือยาที่แก้ได้อย่างวิเศษ นอกจากนั้นเมื่อเสพยาฝิ่นแล้วจะลืมได้ทุกอย่างแม้แต่ตนเอง ฉะนั้นชาวเขาเหล่านั้นก็มีชีวิตฝิ่นได้ แม้แต่อาหารประจำวันก็มีไม่น้อยที่เสริมรสชาติด้วยเมล็ดฝิ่น เพื่อให้มีความอยากอาหารมากขึ้น สรุปแล้วฝิ่นคือ สารที่ซึมซาบไปในส่วนลึกทางจิตใจของชาวเขา ซึ่งเกิดมากับฝิ่น ใดมากับฝิ่น และตายไปพร้อมกับฝิ่น ปัญหาการเปลี่ยนทัศนคติเหล่านี้โดยเฉพาะในชาวเขาบางเผ่าที่ต่อการศึกษาเปลี่ยนได้ง่ายหรือไม่ ?

ตามรายงานของผู้เชี่ยวชาญสหประชาชาติได้ประมาณการไว้ว่า จำนวนฝิ่นที่ปลูกในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำนั้นปีหนึ่งประมาณ 540 ตัน เป็นจำนวนฝิ่นที่ปลูกในประเทศไทยเพียง 70 ตัน . ส่วนอีก 470 ตันมาจากดินแดนของลาวและพม่าเราก็ทราบแล้วว่าประเทศทั้งสองขณะนี้ เป็นเมืองปิดในค่าน้ำสิทธิการเมือง เป็นสังคมนิยมฝ้ายซึ่งยากที่จะเจรจาด้วย ฉะนั้นถ้าต่างประเทศจะบีบบังคับเพียงให้ประเทศไทยแก้ไขการปลูกฝิ่นของชาวเขา พอมีการประชุมร่วมหรือการปฏิบัติการพร้อมๆ กัน ก็เป็นที่ทราบกันได้แล้วว่า ทางออกหรือทางผ่านของฝิ่นที่ผลิตในลาว และพม่าจะส่งไปยังเมืองเปิดคือเมืองท่าไปสู่ต่างประเทศทั้ง เอเชีย ยุโรป อเมริกาโดยผ่านทางประเทศไทย

ปัญหาอีกข้อหนึ่งสำหรับการปลูกฝิ่น และอิทธิพลมีก็คือ ชาวเขามิได้ปลูกฝิ่นทุกเผ่า บางเผ่าปลูกบางเผ่าใช้ เช่นพวกกะเหรี่ยงไม่ปลูกฝิ่นแต่ชาวกะเหรี่ยงคิดฝิ่นก็มีไม่น้อย ส่วนใหญ่แล้วผู้ปลูกเป็นพวกมั่ว เย้า นอกจากนั้นอิทธิพลของชาวเราคือชาวเมืองหลวง ยังตามไปเบียดบังความสุข ใส่ความทุกข์ทางใจให้ชาวเขา กล่าวคือ นายทุนหรือผู้มีอิทธิพลในการค้าฝิ่นหรือยาเสพติด ก็คือบุคคล

ที่อยู่ในเมืองหลวง เมืองใหญ่ ๆ พวกนายทุนไม่เคยแตะต้องยาเสพติด จึงยากที่จะเอาความผิดต่อพวกเขา พวกนี้ก็นั่งกินนอนกินอยู่บนกองเงินกองทอง ซึ่งกอบโกยมาจากความทุกข์ของคนที่ศึกษาเสพติด อิทธิพลทางการเงินของเขาเหล่านี้จะผลักดันไปถึงชาวคอยชาวเขา โดยผ่านคนกลางซึ่งอาจจะเป็พวก ฮ่อ หรือจีนฮ่อ พวกนี้ไม่ใช่ปลูปลูกฝิ่น แต่เป็นพวกการรวานฝิ่น คือใช้อิทธิพลทางการเงิน (ซึ่งรับไปจากชาวเขาหรือชาวกรุง) บีบบังคับให้ชาวเขาเผ่าแม้ว เย้า ปลูปลูกฝิ่น ถ้าไม่ปลูปลูกฝิ่นอาจจะถูกทำร้ายทั้งตนเองและครอบครัวโดยจีนฮ่อซึ่งมีอิทธิพลมาก ฉะนั้นชาวเขาบางพวก บางเผ่าอาจจะเลิกปลูปลูกฝิ่น อยากปลูปลูกพืชทดแทน แต่ด้วยอิทธิพลทางการเงิน และการขู่บังคับให้ปลูปลูกฝิ่นจึงต้องปฏิบัติตาม ถ้าไม่ปฏิบัติตามอาจถูกทำร้าย นอกจากนั้นอิทธิพลทางการเมืองซึ่งแทรกแซงอยู่บนยอดเขา ก็ทำให้ดินแดนบางแห่งเป็นดินแดนที่เข้าไม่ถึง แตะต้องไม่ได้ มีกองทัพบางกองทัพที่หลงเหลืออยู่บนยอดเขาและก็สืบลูกหลานโดยมีอาชีพในการปลูปลูกฝิ่น หรือผลิตฝิ่นออกสู่ตลาดโลก ที่ไหน ๆ ก็พูดแต่เรื่อง สามเหลี่ยมทองคำ ท่านผู้อ่านคิดดูก็แล้วกันว่า ยอดภูเขาหรือแผ่นดินที่สูงกว่าระดับน้ำทะเล 1,000 เมตร หรือ 3,000 ฟุต ไม่ใช่มีแต่ที่เมืองไทย ลาว หรือพม่าเท่านั้น ดินแดนอื่น ๆ ในโลกไม่มีอีกแล้วหรือ ที่จะเป็นดินแดนที่เหมาะสมกับการปลูปลูกฝิ่น เพียงแต่ชาวโลกอาจจะไม่ทราบหรือถูกปิดเท่านั้น

ปัญหาอีกข้อที่ชาวเขายังกังขาหรือยังไม่ค่อยจะแน่ใจนัก เกี่ยวกับการปลูปลูกพืชทดแทนคือเรื่องการค้าคนหรือการขนส่ง ในการปลูปลูกฝิ่นนั้น แนนอนไม่ต้องการลงมาขายในเมือง อยู่เฉยก็มีคนกลางขึ้นไปซื้อจนถึงที่หมู่บ้านที่ยอดเขา ราคาที่ให้ก็เป็นราคามิตรภาพที่ตกลงกันได้ตามความสมัครใจของผู้ขายและผู้ซื้อ แต่ถ้าปลูปลูกพืชทดแทนไม่ว่าจะเป็นถั่วแดง กาแฟ ลูกท้อ ยาสูบ ลิ้นจี่ คอกไม้ มินท์ ลาเวนเดอร์ สวนผัก และอื่น ๆ แนนอนต้องการตลาดเพื่อรับผลผลิตทางการเกษตรและต้องหอบลงมา ขนลงมาขายสู่ตลาด ปัจจุบันนี้ชาวเขาทุกคนสบายใจ เพราะทางราชการยังช่วยขนส่ง โดยใช้เฮลิคอปเตอร์หรือเครื่องมือของทางราชการ แต่เขาเหล่านั้นนอกหวั่นวิตกไม่ได้ว่า ถ้าทางราชการไม่สนับสนุนโครงการนี้เขาจะทําอย่างไร ฉะนั้นปัญหาการค้าคนรวมทั้งในระยะสั้นและระยะยาวน่าจะอยู่ในโครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยโครงการปลูปลูกพืชทดแทนเป็นโครงการที่น่าสนับสนุน เพราะการปลูปลูกฝิ่นนอกจาก

จะเป็นพิษมหาประลัยที่จะทำให้หลายชาวโลกที่หลงมัวเมาในพิษของยาเหล่านั้นแล้ว ราย  
ไค้ของชาวเขาก็ไม่ไค้มากนัก แต่ก่อนการปลูกฝิ่นไ้ไร จะไค้เนื้อฝิ่นประมาณ 1.6  
ก.ก.(หรือ 1 จ้อยส์) ราคาประมาณ 3,000 บาท แต่พอถูกทางการกวักขันในการพก  
พา หรือนำพา หรือค้า ราคาที่ตกลงจนเหลือเพียงประมาณ 1,500 - 2,000 บาท ต่อ  
1 จ้อยส์ ฉะนั้นถ้าจะไค้ช่วยเหลือชาวเขาในการคัดถนนหนทางขึ้นไปสู่หมู่บ้านชาว  
เขา ให้สามารถนำผลผลิตของพืชทดแทนลงมาสู่ตลาดและมีตลาดหรือโรงงานรับ  
ซื้อสินค้าการเกษตรเหล่านั้นเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวเขายินยอมที่จะเลิกปลูกฝิ่น

2. ปัญหาทางสังคม มีผู้ตั้งคำถามว่า ถ้าในโลกนี้ไม่มีฝิ่น เมื่อไม่มีการ  
ปลูกฝิ่นก็ไม่มีมอร์ฟิน และแน่นอนก็ไม่มีเฮโรอีน ชาวโลกจะศึกษาเสพคึกหรือไม่  
คำตอบซึ่งตอบไค้ทันที โดยไม่ต้องคิด คือ “มีการศึกษาเสพคึกแน่ๆ” เพราะสาร  
เสพคึกซึ่งเมื่อใช้เข้าไปแล้วจะผลิตทำให้เกิดความสบายขึ้นในร่างกายของมนุษย์(ไม่  
ว่าจะเป็นยากระตุ้นประสาทซึ่งทำให้เกิดความคึกคัก กระปรี้กระเปร่า หรือยากล่อม  
ประสาท ยาระงับประสาท ยานอนหลับซึ่งทำให้เกิดความสบาย กล้ามเนื้อคลาย  
และชวนฝัน) มีใช้มีแคฝิ่นหรือสารสังเคราะห์จากฝิ่น ยังมีสารสังเคราะห์ทางชีวเคมี  
อีกหลายอย่างที่สามารถจะทำให้เกิดความสุขได้ เช่นเดียวกับยาพวกกระตุ้น  
นอกจากนั้นจากการควบคุมที่ไม่รัดกุมหรือพูกกันง่าย ๆ ว่าประชาชนคนไทยสามารถ  
ซื้อ “ยาอันตราย” ได้จากหมอที่ ตามร้านขายยาต่าง ๆ จึงเป็นที่น่าวิตกว่ายากังกล่าว  
เช่นยาระงับปวด ยากล่อมประสาท ยานอนหลับ (หรือเค็ววัยรุ่นใช้เรียกว่าเหล้าแห้ง)  
ยากระตุ้นประสาท (เช่นยาขยัน ยาม้า และอื่น ๆ) หรือสารที่ทำให้ประสาทหลอน  
เช่น กัญชา แอลเอสดี ยาต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ล้วนแล้วให้ผลของความสบายและเสพคึก  
(คือใช้มาก ๆ หยุดไม่ไค้) แทบทั้งนั้น

จากการที่ศึกษาในคนไข้ ขณะนี้แนวโน้มของการใช้ยาทั้งสงบประสาท ระงับ  
ประสาท และกระตุ้นประสาทมีมากขึ้นในระดับวัยรุ่น และมีไม่น้อยที่ใช้รวม ๆ กัน  
คือทั้งกัญชา ผงขาว ยาระงับปวด ยากล่อมประสาทและยานอนหลับ นี่แหละคือ  
ภัยมืดที่ครอบคลุมเข้ามาจากการควบคุมการขายยาที่ไม่รัดกุม หรืออะลุ่มอล่วยกัน  
อันเป็นผลเสียต่อประเทศไค้

อีกคำถามหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ “ทำไมคนถึงชอบคึกยา” ก็ตอบไค้ทันทีว่า โลก

เราเหมือนโรงละครโรงใหญ่ ชายหญิงโชว์คือตัวละครนั้น ชีวิตย่อมมีทั้งชีวิตจริง และชีวิตฝัน ชีวิตจริงส่วนใหญ่เป็นทุกข์ ทุกชีวิตทุกครอบครัวต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ไม่ว่าจะเป็นทางค่านิยม เศรษฐกิจซึ่งถีบตัวสูงขึ้นทุก ๆ นาทีที่ผ่านไป ความสับสนทางการเมือง ประชาชนขวัญไม่จีจจากการที่ไม่มือนาคค ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรกับเมืองไทย ไม่มั่นใจในการทำมาหากินในอาชีพของแต่ละบุคคล รวมไปถึงความไม่ปลอดภัยทั้งจากภายนอกประเทศ ภายในประเทศ จากการแตกแยกทางการเมือง การยุบปอนทำลาย ขวาลือทางอาชญากรรม และอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่ทำให้อารมณ์เครียด บางคนก็โกรธ บางคนหงุดหงิด บางคนเฉื่อยชาเศร้าหมอง นั่นคือชีวิตจริงซึ่งเป็นทุกข์ แต่ชีวิตฝันเป็นชีวิตที่หลุดพ้นไปจากความรับผิดชอบ ไม่เคยคิดถึงใคร ไม่มีภาระที่จะต้องรับผิดชอบ ใครเป็นอย่างไรก็ช่าง ฉันทอยู่ของฉันทในโลกของความฝัน ย่อมทำให้ใจสบาย แต่ในโลกของความจริงความฝันเกิดยาก ความฝันจะเกิดง่ายก็ในคนไข้โรคจิต ซึ่งหมดสภาพรับผิดชอบในตนเอง กังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่ประชาชน (โดยเฉพาะวัยรุ่น) ไขยาเพื่อให้เกิดความฝันซึ่งแม้แต่เป็นความฝันที่ลม ๆ แล้ง ๆ แต่ก็ก่อให้เกิดความสุขความสบายทางจิตใจ จึงทำให้ประชาชนหลงผิดและติดยาเสพติดเข้าไปโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ นอกจากนั้นในสังคมปัจจุบัน ซึ่งอาจจะเรียกว่า “สังคมวิปริต” มีอะไรบ้างที่ทำให้ท่านสบายใจในชีวิตประจำวัน ความหวังในชีวิตที่ค่อนข้างเลือนลาง ความมั่นคงที่ค่อนข้างสับสน การแก่งแย่ง ความเห็นแก่ตัว คิดแต่ประโยชน์ส่วนตน ไม่คิดถึงส่วนรวม ปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวง ปัญหาการเล่นพรรคเล่นพวก ในบุคคลที่ไม่มีความสามารถปฏิบัติงาน ครอบครัวแตกแยก ปัญหาการหย่าร้าง ล้วนแต่เป็นปัญหาสุขภาพจิตที่น่าจะไ้ค่นำมาพิจารณาแก้ไขทั้งนั้น ส่วนทางระบายออกของอารมณ์ก็ยิ่งเป็นปัญหา นักจิตวิทยาท่านหนึ่งไ้เปรียบเทียบกับง่าย ๆ ไว้ว่า อารมณ์ของมนุษย์ก็เหมือนกับอาหารเมื่อรับประทานอาหารไปแล้วก็ต้องมีการขับถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ ถ้ารับประทานอาหารต่าง ๆ แล้วไม่มีการขับถ่ายจะเกิดอะไรขึ้น เช่นเดียวกับมนุษย์ซึ่งต้องเคร่งเครียดในชีวิตการปฏิบัติงานประจำวัน แต่ไม่มีทางออก เช่น ภาพยนตร์ การกีฬา สวนสาธารณะ ทางออกของชีวิตจิตใจช่างมีน้อยหรือหาไ้ไ้เสียเลย ฉะนั้นคนที่เครียดมาก ย่อมมีทุกข์ทางใจมาก เมื่อทุกข์มีการดำเนินทุกข์ ย่อมต้องหาทางกับ

ทุกข์ ถ้ากับทุกข์ถูกต้องตามขบวนการจารีตประเพณีก็ดีไป แต่ถ้าเด็กของเรา ลูกหลานของเรา เกิดความเครียดขึ้นในจิตใจแล้วกับทุกข์ด้วยยา นี่แหละคือปัญหา จำนวนคนใช้ติดยาเสพติดซึ่งเพิ่มอย่างมากมายและเราก็ค่อย ๆ รังคามแก่ปัญหา โดยไม่เคยมีการคิดแก้กันเหตุของความทุกข์ทางใจกันบ้างหรือ

3. ปัญหาการปราบปรามทางกฎหมาย ในปัญหาอาชญากรรมทั้งหลายย่อมต้องมีผู้สูญเสียประโยชน์คือโจทก์ และผู้ได้ประโยชน์(ถึงแม้จะไม่ถูกต้องตามกฎหมาย กฎเกณฑ์)คือจำเลย ไม่ว่าจะเป็นคดี จีปไล่ลักเล็กขโมยน้อย ปลุกปล้ำ ช่มชืด อนาคต ย่อมมีโจทก์คือผู้เสียหายซึ่งจะแจ้งความกับตำรวจ เพื่อให้จับกุมลงโทษ ต่อผู้กระทำผิดคือ จำเลย แต่ถ้าคิดให้คดีในคดียาเสพติด ไม่มีทั้งโจทก์และไม่มีจำเลย ทุกคนเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์ทั้งสิ้น เริ่มตั้งแต่ผู้เสพยาเสพติด จริงอยู่เป็นอันตราย ต่อชีวิตต่อสุขภาพของเขา แต่ด้วยฤทธิ์ของยาหรือที่เรียกกันในกลุ่มของนักศึกษาว่า “พี” ก็คือสภาพผลพลอยได้ทางจิตใจ คืออยู่ในจิตที่สะลึมสะลือ สลึมหมกทุกอย่างในโลกแม้แต่ตัวของเขาเอง จะเป็นจะตาย สุขภาพจะเสื่อม สมอจะพัง บ้านเมือง เศรษฐกิจความมั่นคงของประเทศจะพังอย่างไร เขาไม่สนใจ นี่คือผลได้ ต่อมาก็ ผู้ค้าขายรายย่อย พวกนี้มักจะมีความรู้น้อย ทางานที่สุจริตทำไม่ได้ก็หันมาค้ายาเสพติด เล่นเอาเด็กกับตำรวจผู้ปราบปราม บางคนนอกจากจะขายยาเสพติดแล้วก็คิด เสียเองด้วย เด็กเล็ก ๆ บางคนอายุเพียง 6-8 ปี ถูกหลอกมาติดยาเสพติด แล้วถูก บังคับให้ขายยาเสพติดให้ไ้ค่าตามจำนวนที่กะให้ขายต่อวัน ขายไม่ได้ก็ไม่ได้เสพยา ถ้าขายไ้มากก็ไ้ทั้งเงินและยามาเสพ นี่ก็เป็นผลไ้ได้อีก นายทุนทั้งระดับจังหวัด ระดับกรุง ระดับประเทศ และระดับโลกซึ่งบางคนไม่เคยแตะหรือไม่เคยเห็นยาเสพติดเลย แต่ผลไ้ของเขาคือ เงินมหาศาล ถึงแม้ว่าจะเป็นเงินที่ไ้มาจากความทุกข์ยากของผู้เสพยาหรือความเลวร้ายอย่างอื่น ประจวบ “มาเฟีย” ที่ทุกคนเคยไ้รับฟังมา มีนายตำรวจผู้หนึ่งยอมรับว่าในทุกวงการที่มีมนุษย์อยู่มาก ย่อมมีทั้งคนดีและคนเลว ตำรวจซึ่งคำ คุม หรือรู้เห็นเป็นใจต่อพ่อค้ายาเสพติดที่มีอิทธิพลสูงส่งก็มี ตำรวจ ที่ตีพยายามจับกุมต่อสู้ก็มีมาก ท่านผู้นี้เปรียบผู้ค้ายาเสพติดหรือ “กลุ่มมาเฟีย” ไว้ นำฟังว่า องค์การของยาเสพติดเริ่มจาก

—รากต้นไม้ ก็คือนายทุนผู้ร้นลับอยู่ใต้ดิน มองไม่เห็นและรากก็ยังมี

รากแก้ว(ใหญ่) รากเล็ก รากฝอยตามขนาดของคันไม้  
(คือองค์การ) ว่าคันใหญ่หรือคันเล็ก

- ลำต้น และ กิ่ง ก็คือผู้פקพา (การรวานผืน) จนไปถึงยี่บัว ชาบัว ผู้  
ขาย (ที่ค่อนข้างกระจอก) ทั้งหมดในองค์กรที่มาจากแหล่ง  
ผลิตจนถึงผู้เสพ

- ใบไม้ คือผู้ที่ศึกษาเสพติด ใบใหญ่ก็คิดมากหน่อย ใบเล็กก็คติน้อย  
หน่อย กละเกล้านันไป

นี่คือองค์การมาเฟีย - ยาเสพติด การรักษาคือการรูดใบ รูดแล้วรูดอีก ใบเก่าหมด  
ฝนตกลงมา ใบอ่อน (ผู้ติดยาเสพติดใหม่ ๆ) ก็แตกออกมาอีก ในเมืองไทย ป่าเมืองไทย  
ต้นไม้นี้มีต้นเดียวหรือ ท่านคิดเอาเองก็แล้วกัน ฉะนั้นทำอย่างไรเราจึงจะถอนรากถอน  
โคนต้นไม้นี้ การพิจารณาเพิ่มโทษทางกฎหมายซึ่งหลายประเทศคิดว่าดี แต่ท่านคิด  
หรือว่า รากแก้ว รากใหญ่ ๆ เหล่านั้นจะยอมให้ล้มผลหรือขุดไปถึงได้ง่ายนัก มีหลายราย  
ขุดกันไป ลากกันไปเก็บไว้ในคุก แต่ประหลาด อัยการไม่ฟ้องบ้าง หลักรฐานไม่เพียงพอศาล  
ตัดสินบ้าง นี่แหละคืออุปสรรคของการปราบปราม

4. ปัญหาการรักษาผู้ติดยาเสพติด มีผู้ถามต่ออีกว่าทำไมรักษาคณใช้ติด  
ยาเสพติดไม่หาย ยิ่งรักษาคณติดยาเสพติดยิ่งมีเพิ่มมากขึ้น เพราะอะไร ก็ตอบได้  
ทันทีอีกว่า รักษาเน่หายทั้งนั้น ร้อยทั้งร้อยรักษาหายมามาก แต่ 90% กลับไปติด  
ใหม่ เพราะเหตุว่าเรารักษากันไม่ครบเครื่อง ถ้าจะให้ครบเครื่องจะต้องเริ่มเป็น  
ระยะ ๆ ดังนี้

ระยะแรก คือการล้าง พุงง่าย ๆ ก็คือทำอย่างไรจะไม่ให้คนใช้นั้นเสพยาเสพติด  
เข้าไปอีกและค่อย ๆ ให้อาหารของเขาขับยาเสพติด (ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นผงขาว  
หรือเฮโรอีน ยานอนหลับ ยาระงับประสาท ยากระตุ้นประสาท ยาหลอนประสาท)  
ออกทางปัสสาวะ เมื่อคนไข้ขาดยา ก็จะเกิดอาการอยากยาหรือต้องการยา (ที่เรียก  
ว่า ถ้าไม่ให้ชะอย่างคนไข้ก็ดิ้นพรวด ๆ เหงื่อแตก น้ำตาไหล ปวดในกระดู ขน  
ลุก คลื่นไส้อาเจียน) ถ้าผู้รักษาใจแข็งไม่ยอมให้ยา นั่นคือ วิธีการ "หักดิบ" ถ้าคน  
ไข้ทนได้ไม่ตายเสียก่อน ผ่านไป 72 ชั่วโมง อาการต่าง ๆ ก็จะดีขึ้น ยาเสพติดใน  
ร่างกายก็จะหมดไป ร่างกายก็แข็งแรงขึ้น หรือถ้าจะให้คิน้อย อย่าทารุณกันนัก

ก็ให้ยาทดแทนจะเป็นยาพวกกล่อมประสาททั้งหนักและเบา ยาแก้ปวด ยานอนหลับ คนไข้ก็สบายขึ้น หรือมียาทดแทนใหม่ๆ ที่อยู่ในตระกูลเดียวกับฝิ่น มอร์ฟีน ผงขาว นำมาทดแทนให้คนไข้สบายภายใน ๒-๒๑ วัน อาการติดยาก็หมดไป แล้วก็บำรุงให้เต็มที่ ซึ่งก็ได้ผลดีมาก หรือสำนักสงฆ์หลายแห่งใช้วิธีการอื่นๆ ก็ได้ผล นั่นก็คือ “การล้างพิษ” เท่านั้น

เมืองไทยเรา ปัจจุบันมีแค่ระยะนี้เท่านั้นซึ่งไม่เพียงพอ เพราะถ้าเราปล่อยคนไข้กลับบ้านกลับไปสู่สภาวะสิ่งแวดล้อมเดิม พ่อคนเดิม (อาจจะชี้เหล้า เมายาติดยาพนัน) แม่คนเดิม (ซึ่งปากร้าย ติดยา เหล้า ติดยาพนัน) ครอบครัวแตกแยก อยู่ในแหล่งที่มีการค้าขายผงขาวกันอย่างโจ่งครึม เพื่อนเก่าๆ (ซึ่งก็ยังไมยอมเลิกติดยาเสพติด) บอกได้เลยว่าภายใน 1-2 เดือน (หรือเร็วกว่านั้น) เด็กคนนั้นซึ่งล้างพิษ ล้างยาหมดแล้วก็กลับไปคิดใหม่ ฉะนั้น เราจึงควรจะมีระยะที่ 2 คือ การฟื้นฟูสมรรถภาพทางจิตใจ และถ้าเป็นไปได้ก็ควรจะฟื้นฟูอาชีพให้ชีวิตใหม่ให้เขาด้วย “เด็กก็มีอนาคต ไม่ติดยาเสพติด” เด็กที่ติดยาเสพติดมักมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติ เช่น พวกอันธพาล นักเลงหัวไม้ เด็กเกเรหรือเด็กใจอ่อนมีปัญหา ฉะนั้นโครงการฟื้นฟูสมรรถภาพทางจิตใจ (ซึ่งเมืองไทยยังไม่มี) น่าจะได้นึกถึง อีกข้อหนึ่งก็คือคนไข้ติดยาแยกไปเป็นสองพวก พวกแรกคือ โจร รักษาแล้วรักษายากจนเรียนไปทุกสถานพยาบาลศึกษา ศึกษาระดับ ปี่แล้วไปเส้าไมยอมเลิก พอตำรวจจับ ญาติบังคับ สุขภาพเลวเต็มที่ เงินหมด ก็ยอมรักษาก็จะกลับไปใช้ใหม่ อย่างนี้ช่วยเหลือไหม? น่าจะแยกไปอยู่ในที่กักกันเช่นเรือนจำหรือปล่อยเกาะ เอาไปฝึกจิตใจฝึกอาชีพในสถานที่ห่างไกล แต่อีกพวกของคนไข้คือพวกที่น่าสงสาร เด็กวัยรุ่น นักเรียน นักศึกษามีอนาคต มีครอบครัว หลงผิดหรือถูกชักจูงไปในทางที่ผิด พวกนี้เป็นพวกที่น่าช่วยเหลือ

ปัญหาต่าง ๆ ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาระดับโลกและมีอุปสรรคมากมาย ฉะนั้นการที่เราจะมาประสานงานกัน ช่วยกันทำช่วยกันคิด ในทุกส่วนของทั้งวงการบริหาร ข้าราชการ หรือองค์กรเอกชน เป็นการรวมพลังสมองของนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ สร้างความเข้าใจดีร่วมกัน ประสานงานกัน แบ่งงานกันทำ คงจะแก้ปัญหายาเสพติดดังกล่าวนี้ให้หลุดรอดปลอดภัย เพื่อเศรษฐกิจความปลอดภัย ความมั่นคงของชาติไทยเราในที่สุด

# พูดจาประสาเด็ก

ประภาศรี สีอำไพ

## ลูกของนาย

เคียร์กับคึกก็เป็นลูกหมอเหมือนกัน หมอเสกสมชื่อชะควัย ไครชาหักแขนหักก็ต้องมากายภาพบำบัดที่หมอเสก ที่หายก็หายไป ที่หักก็หักต่อไป บ้านหมออยู่ไกลหน่อยจึงต้องมาบริวารเยอะๆ ภรรยาคนขับรถกำลังจะคลอด นี่เป็นปัญหาใหญ่ของเคียร์กับคึก

“น้องก็ว่าลูกพี่พรนี่จะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายนะ” พี่ใหญ่ตั้งปัญหา

“ก็ว่าเป็นผู้หญิง และต้องสวยควัย” น้องสาวว่า

“ถ้าคุณแม่มีน้องผู้หญิงให้เราอีกคน พี่ว่าต้องสวยกว่าลูกพี่พร”

“ทำไมล่ะ” คึกซัดสงสัย

“ก็น้องเราเป็น ลูกของนาย นี่ ก็ต้องสวยกว่าสิ” เป็นคำตอบที่คึกและเคียร์คือผู้ถามและผู้ตอบเข้าใจกัน หมอขอสงสัยอีกต่อไป

## จำคนเดียว

ป้าตัว “หนูรู้เรื่องอะไรจะ อ้อ...ขบวนการคนใช้ บ้านงูคุ้มคนนะ”

น้องทิม (อีทิต) “ไม่ใช่ขบวนการคนใช้ค่ะ ขบวนการกุยช่าย....เอิ๊ก ๆ ๆ”

ป้าตัว ? ?

น้องทิม “ขบวนการกุยช่าย เอิ๊ก ๆ ๆ ๆ ๆ”

ป้าตัว ?

น้องทิม “ขบวนการกุยช่าย เอิ๊ก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

## ขอการวะ

น้องยอกนี่ก็ไชยอย เรื่องหนึ่งทีวิละก็การาประจำเหมือนกัน วันนี้คุณตา  
คุณยายจะมาเยี่ยมน้องเบิ้ล คุณแม่แต่งตัวให้ชะหล่อ เตรียมอาหารอร่อย ๆ ทั้งนั้น  
ปิ่น ๆ แนะ รถคุณตาคุณยายมาแล้ว

“คุณแม่คร้าบ คุณตาคุณยายมาแล้วคร้าบ” น้องยอกตะโกนเรียก แล้วออกไป  
ไปต้อนรับอย่างคึกคัก

“ว่าไง ยอก มาหาคามา” คุณตาอ้าแขนเรียก

น้องยอกก้าวออกไปอย่างสง่า ค้อมศีรษะลง วাকมีขึ้นจบพร้อมทั้งอูเขย่า ๆ

“น้องยอก.....ขอการวะท่าน เปา ปุ่น จิ้น”

## คิดถึงคุณแม่

น้องออมโตกว่าใครหมกเพราะอยู่ประถมสองแล้ว ตอนนี้เป็นภาคต้นอาจารย์ชวนไปอยู่ค่ายกลางวันที่โรงเรียน คุณแม่ก็สนับสนุนเสียค่ายเพราะพี่แอนด์ก็เคยเข้าค่าย เขาฝึกให้เดินทางไกล ไล่เชือกข้ามทางวิบาก ช่วยตัวเองและดูแลเพื่อนๆ น้องออมก็อยากไปเหลือเกิน แต่คิดหนักอยู่เรื่องเดียว

“ไม่มีเพื่อนหรือลูก โจ๊ะกับแอนด์เขาไม่อยู่ค่ายหรือคะ” คุณแม่ถามเมื่อฟังน้องออมปรึกษากับพี่แอนด์ เพราะเพื่อนสนิทคือโจ๊ะกับแอนด์ (อีกคน) ทำท่าว่าจะไม่เข้าค่าย

“ไม่เป็นไรหรอกคะ ถึงโจ๊ะกับแอนด์ไม่อยู่ อูกับกกก็อยู่” น้องออมค้ำ

“อ้าว.....จึ้นกลัวอะไรล่ะคะ” คุณแม่ถาม

“อ่อม อ่อม...” อ่อมมักเรียกตัวเองสองพยางค์อย่างนี้ “อ่อม อ่อมต้องไปนอนค้างโรงเรียนหนึ่งคืน.....”

“ก็ดีนี่คะ แล้วแม่จะเอาผ้าห่มกับหมอนน้อยของลูกไปให้ค่าย”

“แต่.....แต่อ่อม อ่อมคิดถึงคุณแม่”

## ลูกชายหมอ

แอ้นท์เป็นลูกชายหมอ คุณพ่ออยู่เมืองนอก คุณแม่พาแอ้นท์มาเยี่ยมคุณตาคุณยาย พอคือน้ำแก้มไม่สบาย นอนชมอยู่ในห้อง ไม่ออกมาชวนแอ้นท์ไปเดินเล่นเหมือนเคย และไม่เสานิทานให้แอ้นท์ฟังด้วย

“น้ำแก้มเป็นไรอะ” แอ้นท์เดินเข้าไปข้างเตียง

“น้ำแก้มปวดหัว ไอด้วย ระวังแอ้นท์จะติดเชื้อ ไปเล่นข้างนอกดีกว่า”

“ไหนๆก็ ทั่วร้อนไหม” หมอแอ้นท์เริ่มบทบาทพลางทำหน้าย่น

“แหม ทั่วร้อนเขียว ต้องเอาผ้าชุบน้ำเช็ดหน้า เช็ดแขน ต้องกินยา ฉีดยาแล้วก็.....” หนูน้อยชะงัก

“แล้วก็.....อะไรอะ” น้ำแก้มถามอย่างเลือ่มใส

“แล้วก็.....แล้วก็” แอ้นท์อ้อมอย่างเอียงอายก่อนตอบ “แล้วก็ไปหาหมอสิอะ!”

## หมายความว่า

ที่นี้นานินทาคุณพ่อกันดีกว่าฟังเรื่องคุณลูกมามากแล้ว คุณพ่อคัมยังหนุ่มพ่อ เป็นสถาปนิกวัยนะ เพิ่งจะมีลูกชายน่าเกลียดน่าชังชื่อพ่อโน้ต กิริยาอาการพ่อโน้ต นั้น ประทับใจคุณพ่อคัมนักหนา

“ป้อ....” พ่อโน้ตอ้อๆ แอ้ๆ ตามวัยหนึ่งขวบ

“เห็นไหม พี่ยูก เจ้าโน้ตนี้มันเรียกพ่อทั้งวันแสดงว่ารักพ่อกมาก”

“มัม....มะ” พ่อโน้ตเกาะเกาะไปหาคุณแม่

“นี่ แสดงว่า ต้องเรียกพ่อก่อน แม่สำคัญเป็นอันดับสองรองลงไป” คุณพ่อคัมอธิบายอย่างภาคภูมิใจ

“แง.....” พ่อโน้ตส่งเสียง

“โน้ตจะไปหาแม่เมื่อจำเป็นเท่านั้น แสดงว่ารักพ่อก้วยใจรักแต่ไปหาแม่ เพราะความจำเป็น” คุณพ่อยิ่งภาคภูมิใจหนักขึ้น

“แง.....แง.....อ้อๆ.....โฮ” พ่อโน้ตอาละวาดกวนัก

“หมายความว่า.....” คุณพ่อคัมขยับเหงื่อ.....

“นี่คุณ” เสียงคุณแม่ป้องกันอย่างเหลือออก“ไม่หมายความว่าอะไรอีกแล้ว นอกจากหมายความว่า ได้เวลาตีนม ลูกหิวจะแย่ ช่วยไปหยิบหน่อช็อค”

## ไฟฟ้าวิ่งบนเมน

หนูป๊วยเป็นหนุ่มแล้วนะ อายุ3 ขวบแล้วจะ พุกก็เก่ง เรื่องกินฟ้าอากาศหนู ป๊วยเคยไค้หมด วันนี้อากาศไม่คิเสียเลย หนูป๊วยไม่รู้จะไปไหน ไค้แต่นั่งคุยกับคุณน้า คนสวย ปัญหาของหนูป๊วยคือ

“คุณน้าอะ ทำไมฟ้ามีคตอนกลางวันอะ”

“ฝนจะตกนะชิจ๊ะ” คุณน้าตอบ

“แล้วทำไมไฟฟ้าถึงวิ่งบนเมนละอะ?”

“ฟ้าแลบจะ ไม่ใช่ไฟฟ้าวิ่ง”

## คำครองชีพมันสูง

หนูป๋มเป็นลูกอาจารย์นักอภิปรายมีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักกันทั่วฟ้าบางกอก ลูกศิษย์ลูกหาเรียนกับอาจารย์ศูนย์แล้วไม่มีใครไต่หลัง เพื่อนซำกันตึง ๆ ใครหลบ ก็ไปเรียนกับคุณหมอประสพไค้แล้ว หนูป๋มคอนนี้เกือบจะวัยรุ่นแล้วนะจะบอกให้ แถมมีแววสวยชะค้าย แต่คอนเกิคปัญหานี้หนูป๋มเพ็งอยู่ ป. 4 ปัญหาของหนูป๋ม คือ

“แหม คุณแม่ จ่ายค่าขนมให้ป๋มวันละ 5 บาทเท่านั้น ก้วยเคี้ยวในโรงเรียน นะ ซามละ 3 บาทแล้วนะกะ ทาน 3 คำหมคซามก็ค้องทาน 2 ซาม ที่นี้ น้ำสะกะ จะเอาที่ไหน?”

“จั้นเพิ่มอีกหกสลึง เป็น 6 บาท 50 เอ้า”

“แล้วของขบเคี้ยวอีกละกะ” เสียงกรวญละห้อย

“จั้น 7 บาท 50 เอ” คักบทไป แม่จะต้องรีบไปอภิปรายที่โรงแรมนารายณ์ รุ้ไหม ฮี คุณแม่ตอบในใจ

“โธ่ คุณแม่ไม่รุ้หรือกะว่าเศรษฐกิจทุกวันนี้นั้นมันเป็นยังงิ คำครองชีพมันสูง สูง ๆ ๆ ขึ้น.....”

“เฮอะ ป๋มเอ๊ย ทำไมลูกไม่บอกแม่ซะเลยว้าขอค่าขนมเป็นวันละ 10 บาท”

## ไม่เกี่ยวกับอะไร

น้องวินอยู่ชั้นอนุบาล รุ้สึกว่าตัวเองเรียนหนักเหลือเกิน วิชาก็แสนยาก เพลงอะไรก็ไมรุ้ ช้าง ช้าง ช้าง ช้าง ช้าง, พรวนคินกันเสียให้หมค แล้วปลุกข้าวโพค สาลี จ้ายากออก การบ้านก็ให้เขียนลากไปลากมา จะให้มันตรงไค้ยังงิ คนเรา เคินยังเป่เลย จะมาให้เขียนหนังสือให้ตรง มือจะไค้หักกิปะไ

ที่โต๊ะอาหาร คุณแม่เปคฉากสนทนา

“วันนี้ลูกเรียนเกี่ยวกับอะไรจ๊ะ”

“ไม่เกี่ยวกับอะไรเลยกะ วินเรียนเฉย ๆ”

“แม่หมายความว่า....” คุณแม่ซังง “เรียนเกี่ยวกับอะไร”

“ไม่เกี่ยวกับอะไรจริง ๆ กะ วินเรียนเฉย ๆ”

## มอ สระไอ นอ ไมน์

น้องคิมโตกว่าน้องปุยเพราะอยู่ประมณปีที่หนึ่งแล้ว กำลังสนใจการสะกศำ  
น้องคิมคุยกับคุณแม่เป็นภาษาอังกฤษ เพราะคุณแม่เป็นอเมริกัน คุยกับคุณพ่อ  
คุณย่า คุณลุง คุณป้า เป็นภาษาไทย ปีนี้้องคิมโตขึ้นมาก ผมที่เคยหยิกก็ชักยึก  
แก้มยู่ก็ยุบไปนิดหน่อย ท้วกลมๆ บ้อมๆ ก็ชักออกทางสูงมากกว่าทางกว้าง วันหนึ่ง  
คุณแม่ไปพบปากกาคำหนึ่งตกอยู่ที่พื้นบ้าน ก็ถามน้องคิมว่า

“ซุส เฟ็น อีส คีส?” (นี่ปากกาของใครจ๊ะ)

“ไมน์ มอ สระไอ นอ ไมน์” น้องคิมตอบเสียงใส

“โน, เอ็ม ไอ เอ็น อี มายน์” คุณแม่แก้

“ไม่ใช่ละ มอ สระไอ นอ ไมน์” น้องคิมยืนยันหนักแน่น

## รอเดี๋ยวนะ

โอ้กับลุงจุกเป็นคู่อาฆาตกัน บ้านก็จำเพาะมาอยู่ติดรั้วกันเสียด้วย ลุงจุก  
ชอบแอบมาอุ้มโอ้ตเหวี่ยงไปมาบ้าง ตีกันป้ๆ บ้าง หยิกแก้มบ้าง เจ็บจะตาย ถึง  
โอ้ตจะอายุแค่ 2 ขวบ ก็ตกใจกลัวใจไว้ว่า ขอวิ่งหนีลุงจุกก่อน

“โอ้ต เอ๊ย.....” เสียงคู่อาฆาตตะโกนข้ามรั้วถามหา

“ไม่ เอ๊ย” เสียงแหลมๆ ตะโกนตอบพลางวิ่งมาคุที่หน้าต่าง

“มาהלุงจุกเร็ว” คุณลุงยื่นมือไขว้หลังเรียกหา

“ไม่มาหา” เสียงตอบอย่างไม่สบอารมณ์

“โอ้ตรักลุงจุกไหม” คุณลุงออกอ้อนพลางเดินไปชิดรั้ว

“ไม่รัก.....โอ้ตไม่รักลุงจุก” เสียงย้ำหนักแน่น

“งั้นรถยนต์ที่ลุงจุกซื้อมานี้จะให้ใครคินะ” ว่าแล้วก็กรรถยนต์คันเล็กสี  
สดสวยโบกไปมา

“เหยอ รถยนต์เหยอ รอเดี๋ยวนะ โอ้ตจะไปהלุงจุก.....”

# จดหมาย ฉบับยาว จากพ่อ

ดร. นิเชต สุนทรพิทักษ์

ลูกรัก

จ.ม.ที่ลูกส่งไปได้รับแล้ว พ่ออ่านจ.ม.ของลูกด้วยความสบายใจและภูมิใจ  
สังเกตจากที่ลูกเล่าพ่อรู้สึกว่าลูกของพ่อช่างคิดช่างวิเคราะห์ในปัญหาต่าง ๆ ใ้รอบ  
คอบพอสมควร คนที่รู้จักหาเหตุผลในหน้าที่ของคน ในเหตุการณ์วันต่อวันที่ตน  
เกี่ยวข้อง และปฏิบัติคนตามเหตุผลที่ชอบที่ควร ไ้ชื่อว่าเป็นคนมีสติ คนมีสติคือ  
ผู้ที่ตื่นอยู่เสมอ ไ้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาท ถ้าลูกฝึกตนให้รู้จัก รู้วิเคราะห์ จนรู้  
เท่าทันในปัญหาต่าง ๆ ให้เป็นอุปนิสัย ย่อมหวังไ้ว่าชีวิตของลูกจะเจริญ อันความ  
เจริญก้าวหน้าของลูกย่อมเป็นความหวังและความสุขของพ่อแม่ และผู้ที่จะทำให้เกิดผล  
โดยแท้จริงคือตัวลูกเอง ลูกหวังจะให้ชีวิตคิเล็กอย่างไร ก็อยู่ที่ตัวลูก และไม่มีอะไรที่  
จะพ้นความพยายามไปไ้ ส่วนพ่อแม่ก็ไ้แค่ช่วยสนับสนุนให้ลูกมีโอกาสเท่านั้น

ลูกรัก.....การที่ลูกเข้าเรียนอยู่ในโรงเรียนไคนั้น ลองคิดดูให้ทีก็จะเข้าใจโดยไม่ยากว่าแท้ที่จริง โรงเรียนเปรียบเหมือนกับบ้านที่สองของลูก เพราะใน 24 ชั่วโมงของแต่ละวัน มีเวลาขึ้นประมาณ ๖ ชั่วโมงต่อวัน ในยามตื่นลูกต้องอยู่โรงเรียนร่วม 9-10 ชั่วโมงต่อวัน ก่อนของเวลาตื่นของลูกที่เคียว ลูกรักเวลาเป็นสิ่งที่คงที่เสมอ สุข-ทุกข์ขึ้นอยู่ที่ใจและอยู่ที่ตัวเราเอง ยามตื่นที่คนเรารับรู้เอาสุข-ทุกข์ สำหรับวัยของลูกช่วงนี้อยู่ที่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ โรงเรียนจึงสำคัญสำหรับลูกที่จะทำตัวให้เกิดสุข และการที่ลูกจะเกิดสุขได้คนที่ใดลูกจะต้องทำตัวให้กลมกลืนเป็นธรรมชาติเดียวกันกับที่นั้น ถ้าในโรงเรียนลูกจะต้องเรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติจนมีความรู้สึกร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับโรงเรียน คือร่วมทั้งสุข-ทุกข์

ลูกรัก.....มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาย่อมต้องมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบ ค่าของชีวิตนั้นอยู่ที่ค่าของความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ว่าได้เพียรพยายามทำดีที่สุดได้เพียงใด ในชีวิตของแต่ละคนย่อมมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อตน ต่อสังคม เปลี่ยนชวไปตามวัย.....วัยทารก อยู่ในภาวะที่ช่วยตนเองไม่ได้ พ่อแม่ต้องอุ้มชูดูแลทั้งหมด ต่อเมื่อเติบโตจนส่วนต่างๆ ของร่างกายแข็งแรงพอจะใช้งานตามหน้าที่ได้ก็ เริ่มรับรู้เริ่มเรียน เริ่มคิด เริ่มจำ พ่อแม่ก็จะค่อยๆ ถอยห่างออกไปทีละน้อยๆ เพื่อให้โอกาสลูกรู้จักรับผิดชอบ ลูกรักด้วยการที่จะดำรงชีวิตให้รอกเป็นความรับผิดชอบของแต่ละคน ถ้าพ่อแม่ไม่ให้โอกาสลูกเรียนรู้และคัดลใจ ลูกจะอยู่รอกในโลกด้วยตนเองได้อย่างไร ในช่วงเรียนรู้และหาประสบการณ์ในวัยเด็กและหนุ่มสาวนี้เอง ครูและโรงเรียนได้ก้าวเข้ามามีบทบาทและอิทธิพลต่อวิถีชีวิตเป็นอย่างมาก ยิ่งส่วนหนึ่ง หน้าที่ของลูกในวัยเรียนคือ เรียนรู้โลกจากสรรพวิชาทั้งปวง รู้สังคม และฝึกการอยู่ร่วมกันกับคนอื่น และรู้จักตัวเอง ทั้งนี้เพื่อจะให้เป็นพื้นฐานในการเลือกเรียนวิชาชีพที่เหมาะสมเพื่อจะยังตนอยู่ได้ในสังคมอย่างมีความสุข วัยเรียนของลูกจึงว่าเป็นวัยแห่งความสุข ยังไม่มีความยุ่งเหยิงซับซ้อนในภาวะรับผิดชอบมากมาย มีแต่การะรับผิดชอบต่อการเตรียมตัวของตนให้พร้อมที่จะผจญโลกเป็นหลัก การะในการจัดหาเสบียงทั้งปวงสำหรับลูกๆ เป็นหน้าที่ของพ่อแม่เกือบทั้งสิ้น ซึ่งแม้หนักแสนหนักก็ไม่ปน ขอแค่ให้ลูกตั้งใจขยันเรียน เพื่อจะออกไปสู่โลกได้อย่างอาจหาญเป็นที่ภาคภูมิใจ

ลูกรัก..... การศึกษาหาความรู้มันได้จำกัดอยู่เพียงในห้องเรียนเท่านั้น หากหมายรวมถึงกิจกรรมนานาชนิดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การเรียนรู้คนและได้ปรับคนให้อยู่กับกันได้ การรู้จักพิจารณาว่าอะไรควรไม่ควรก่อนตัดสินใจ การที่เราเรียนจากครูและสิ่งที่ครูสอน จากเพื่อนและสิ่งที่เพื่อนคิดคว้ามจากบ้าน จากครอบครัว เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่น่ารู้ น่าศึกษา ลูกรักการเกิดมาเป็นมนุษย์นั้นถ้ารู้จักคิด รู้จักวิเคราะห์ ก็ย่อมจะเรียนรู้จากทุกสิ่งที่เข้ามาสัมผัสเกี่ยวข้องกับเราได้ และถ้านั้นคือวิธีที่ถูกใช้ในการเรียนรู้ ความรู้ความเข้าใจของลูกนับวันก็ยิ่งจะเพิ่มพูนและแตกฉานเป็นแน่แท้

ลูกรัก..... เพื่อกำหนดสติให้มันคงสำหรับวัยเรียนของลูก พ่ออยากจะให้ลูกคิดถึงธรรมชาติของโรงเรียนในความหมายที่พ่อเข้าใจ.....สถาบันการศึกษาทั้งหลายเหมือนสิ่งมีชีวิต มีวิญญาณ ซึ่งเติบโตและดำรงอยู่ด้วยความเสียสละและความดีที่รุ่นก่อน ๆ ได้สร้างสมเป็นมรดก ผลแห่งการกระทำหน้าที่ของแต่ละคนไม่ว่าครูอาจารย์ นักเรียน เจ้าหน้าที่และคนงานภารโรง นอกจากจะเกิดผลตามกรรมเฉพาะคนแล้ว ผลนั้นย่อมไหลรวมกับซ้อนอยู่กับสถาบัน ผลก็ก็หล่อเลี้ยงให้เกิดสันติสุข มีสามัคคีธรรมและรุ่งโรจน์ ผลชั่วย่อมบ่อนทำลายให้วุ่นวาย แตกสามัคคี ก่อทุกข์และอับเฉา ความคละเคล้าของผลกรรมของทุกคนในสถาบันย่อมส่งเป็นผลรวมของชื่อเสียงเกียรติคุณของสถาบันนั้น ๆ โดยแท้ จึงเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะเข้ามาเป็นสมาชิกในสถาบันนั้น จะต้องครองสติ เพียรทำหน้าที่ของตน ให้ดีที่สุด เพื่อให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่คนและแก่ส่วนรวมอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ชื่อเสียงแห่งความดีของสถาบันนั้นย่อมเป็นคั่ง “พระ” ที่คุ้มครองให้เกิดสุข เกิดความภาคภูมิใจ และความสำเร็จ ตกทอดถึงสมาชิกทุกคนของสถาบัน ทั้งอดีต ปัจจุบันและอนาคตอย่างทั่วถึงโดยเท่าเทียมกัน.....เมื่อลูกเข้าใจธรรมชาติของโรงเรียนตามนัยที่พ่อกล่าวมาแล้ว ลูกจะได้ตระหนักในหน้าที่ของตนและความรับผิดชอบของตนต่อโรงเรียนอันเป็นเสมือนบ้านที่สองของลูก และพากเพียรทำหน้าที่ของลูกอย่างดีที่สุด

ลูกรัก..... ลูกเล่าว่าลูกเรียนวิทยาศาสตร์ได้ไม่ดี หั้ ๆ ที่มีเรื่องน่ารู้อยู่เป็นอันมาก แต่ลูกกลับไปก็อยู่กับความไม่เข้าใจ สูตร กฎเกณฑ์และสัญลักษณ์บางอย่างจนเกิดท้อแท้เบื่อหน่าย คณะแนสสอบจึงทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร พ่อออกจะแปลกใจในลักษณะที่ซัดกันของลูก ลูกเก่งเชิงวิเคราะห์เหตุการณ์และเพื่อนฝูงของลูก แต่

กลับเรียนวิชาที่มีธรรมชาติของการวิเคราะห์อย่างวิทยาศาสตร์ได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควร ในเหตุผลส่วนหนึ่งที่พอเข้าใจคือ ลูกยังใช้ความพยายามไม่ถึงขนาด ลูกรัก การที่คนเราจะทำอะไรได้นั้น ส่วนประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่สุด ที่จำต้องเกิดควบคู่กับความสำนึก คือ “ความรัก” ลูกจะเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ให้ได้ก็ต่อเมื่อลูกมีความรักในวิชาวิทยาศาสตร์ ลูกคงอยากจะถามพ่อต่อไปว่า จะไปเอาความรักนั้นมาจากไหน ใครจะให้ได้ พ่อก็ตอบได้แต่ว่า ต้องมาจากตัวของลูกเอง ความรักในสิ่งใดของคนเรานั้น ถ้าลองคิดดูย่อมมีความสืบเนื่องมาจากหลายประการ บ้างก็เริ่มจากความสนใจใคร่รู้ พอใจในความสำเร็จ ผูกพันเข้ามาจนเกิดความจำเป็นที่ต้องมีและขาดไม่ได้ บ้างก็เริ่มจากความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ ต้องมีต้องอยู่ร่วมในกรอบบังคับที่ตีได้ขนาด จึงเกิดความจำเป็นต้องปรับ ต้องเรียนรู้ จนเกิดความรู้สึกลึกและเข้าใจในความดี ความงาม และความมีประโยชน์ และยอมรับเข้าเป็นส่วนหนึ่งที่ยากไม่ได้ บ้างก็เริ่มจากความบังเอิญและถึงจุดให้เกิดความสนใจ จนเพิ่มพูนผูกพันแยกไม่ได้ ลักษณะจุดเริ่มของความสนใจที่พัฒนาไปสู่ความรักนั้นมามากเกินกว่าจะจาระไน เช่น เพื่อนรัก”.....บ้างเริ่มจากอุปนิสัยคล้ายกัน กบกันจนรักกัน บ้างเริ่มจากอุปนิสัยต่างกัน อยากลองรู้จักในความแปลกใหม่ของกันและกัน บ้างเริ่มจากบรรยากาศที่อบอุ่น บ้างเริ่มจากความคับแค้น..... “คนรัก” .....บ้างเริ่มจากความชอบในรูปร่างหน้าตา ความสวย และเรียนรู้ใกล้ชิดจนรักกัน บ้างเริ่มจากมารยาท บ้างเริ่มจากความน่ารัก บ้างเริ่มจากความไม่น่ารัก บ้างเริ่มจากความเหมือน บ้างเริ่มจากความต่าง ความมหัศจรรย์ในความต่างกันของจุดเริ่มของความสนใจของมนุษย์ ที่สืบทอดมาเป็นความรักนั้นเป็นธรรมชาติและควรที่จะยอมรับเป็นความงาม เป็นความลึกลับอย่างหนึ่งในความเป็นมนุษย์ จะอย่างไรก็ตาม ความรักย่อมหาได้ในทุกแห่งและทุกสิ่งถ้าใจปรารถนาอย่างแท้จริงและบริสุทธิ์ กว้างในทุกแห่งและทุกสิ่งย่อมมีส่วนผสมผสานทั้งดีและชั่ว ถูกและผิด ถ้าเรามองอย่างเข้าใจในธรรมชาติเหล่านี้ได้ กว้างใจที่แสวงหาความเข้าใจ ความรักย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ

ลูกรัก..... พ่อยกจุดเริ่มของความรักหลายชนิดให้ลูกคิด ส่วนลูกจะรักวิทยาศาสตร์ได้อย่างไรอยู่ที่ตัวลูกเอง ส่วนที่พ่อจะพยายามอธิบายให้ลูกเข้าใจต่อไปได้แก่ อะไรคือวิทยาศาสตร์ สำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันของลูกเพียงใด และทำไมจึงต้องเรียนรู้

มนุษย์จักตนเองว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ โดยเหตุที่สมองรู้จักไล่ละเยิก ลึก ซึ่งและพิศการกว่าสัตว์อื่น แต่ละคนนับแต่เกิดจนตายในโลกนี้ ดำรงชีวิตอยู่โดยการปฏิบัติหน้าที่ของตนๆ ให้ดีที่สุด ส่วนความสุข เล็กๆ น้อยๆ เพื่อหล่อเลี้ยงใจนั้น ก็เก็บเอามาจากความสำเริงจากผลงานที่ได้กระทำ และก่วยพื้นฐานการมองชีวิตที่ต่างกัน ความสุขของแต่ละคนก็ต่างกันไปเป็นอัจฉริย การที่มนุษย์เราจะทำหน้าที่รับผิดชอบใด ๆ ในฐานะใดให้เกิดประโยชน์สมบูรณ์ต่อส่วนที่เกี่ยวข้อง และให้ชีวิตของตนมีสุขในความสำเร็จเหล่านั้น จำต้องศึกษาหาความรู้ก้วยกลวิธีต่าง ๆ เท่าที่โอกาสจะเกื้อหนุน และความรู้ที่ควรจะต้องเรียนรู้อย่างยิ่งประการหนึ่ง คือ ตัวของเราเอง สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเรา และค่อย ๆ ขยับไปห่างตัวเรา แต่ประหลาดที่มนุษย์ส่วนมากมักนิยมเรียนสิ่งไกลตัวก่อนสิ่งใกล้ตัว จึงเป็นเรื่องที่พบเห็นเสมอที่ผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย รู้สารพัดอย่างไม่ว่าไกลสุด ลึกสุด ใหญ่สุด หรือเล็กสุด ยกเว้นตัวของตัวเอง เหตุที่ไม่ว่าจะเรียนสูงเพียงใด รู้มากเพียงใด ก็ยังต้องคิกอยู่กับตัวเอง เมื่อไม่ยอมรู้ตัวเองใดก็พอ ตัวเองก็ยอมจะยังเป็นปัญหาให้แก่ตลอดชีวิต สมกึ่งพระท่านว่า วิ่งหาความสุขทั่วจักรวาล แท้ที่จริงอยู่ที่ตัวเราเอง

ลูกรัก.....การที่ลูกเกิดมาเป็นมนุษย์ในโลกอันเป็นภาวะเคราะห์ดวงหนึ่งของระบบสุริยะที่มีดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลาง ลูกก็ควรจะต้องเรียนรู้ความจริงในธรรมชาติของโลกนี้.....นานเกินกว่าจะคิดไปถึง.....จากความว่างเปล่าอันกว้างมหาศาลไร้ขอบเขตสุดจะหยั่งคิดที่เรียกว่าจักรวาล การเกิด แก่ คับ ไปของดวงดาว และเทหวัตถุในจักรวาลยังคงดำเนินอยู่เป็นอนิจจัง ชั่วฉับวันครั้น ยังเป็นความลึกลับที่ท้าทายการค้นคว้าของมนุษย์อยู่ตลอดไป สังคมมนุษย์โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ แสงสีประชิษฐ์ทั้งหลาย เจิกจำชวนให้มือง สาคแสงกลบทับความงามธรรมชาติยามค่ำคืนของดาวเคือนบนฟ้าไปเกือบสิ้น ความร่นวายวันต่อวันแทบจะไม่มีเวลาสำหรับชาวเมืองใหญ่ที่จะไค้เงยหน้าขึ้นไปทักทายดาวบนฟ้าเพื่อแสวงหามุมสงบ วันโคยามไค้ว่างพอจะเงยหน้าดูฟ้าไค้สักครู่ยาม ก็คงจะพบว่า ดาวเคือนยามค่ำคืนเป็นมุมสงบที่พอจะแบ่งความสุข ความหวัง และความฝันเล็กๆ น้อยๆ ให้แก่เราทุกคนไค้เสมอ

ลูกรัก.....ลูกรู้จักโลกของเราในแง่ใด เราทราบกันแต่ว่า เริ่มแรกนั้นโลกเป็นก้อนแกสร้อนจัดส่วนหนึ่งที่ถูกเหวี่ยงหลุดออกไปจากดวงอาทิตย์ ก้วยอำนาจแห่งแรงเหวี่ยงและแรงดึงดูดระหว่างมวลของโลกและดวงอาทิตย์ โลกจึงยังหมุนรอบตัว

เองและโคจรไปรอบดวงอาทิตย์อยู่ได้ เช่นเดียวกับดาวเคราะห์อื่น ๆ ในระบบสุริยะซึ่งเรียงรายโคจรรอบดวงอาทิตย์ในตำแหน่งต่าง ๆ กัน เมื่อโลกแรกหลุดมาจากดวงอาทิตย์นั้น ก็คงจะเป็นลูกไฟที่ร้อนจัดเช่นเดียวกับสภาพลูกไฟของดวงอาทิตย์ โลกก็เหมือนสะเก็ดถ่านที่แตกกระเด็นไปจากเตาไฟ นานเข้าก็เย็นลง และด้วยสภาพของสารที่มีส่วนผสมของธาตุต่าง ๆ แตกต่างกันไป การยุบตัวของพื้นผิวโลกจึงสูงต่ำต่างกัน บ้างสูงเป็นภูเขา บ้างต่ำลึกเป็นทะเลและมหาสมุทร บ้างเรียบเป็นพื้นราบ สภาพของการเย็นตัวจากร้อนจัดของโลกธรรมชาติก็ให้ภาวะอันเหมาะสมของการมีชีวิตขึ้นในโลก จากพินาศสู่สัตว์ จากสัตว์เล็กเป็นสัตว์ใหญ่ จากทะเลสู่บก ชีวิตทั้งปวงได้พัฒนาไปในขอบวงของธรรมชาติในช่วงระยะเวลาอันยาวนาน ระหว่างสัตว์หนึ่งต่อสัตว์อื่น หรือแม้แต่สัตว์ชนิดเดียวกัน ในภาวะและกาลต่าง ๆ กันก็ปรับเปลี่ยนพัฒนาตนเองไปเพื่อให้อยู่รอด ลูกรักในโลกของการเปลี่ยนแปลงนี้ การแสวงหาทางอยู่รอดดูจะเป็นธรรมชาติของชีวิตทั้งหลาย ไม่มีชีวิตใดจะหนีพ้นกฎเกณฑ์นี้ และทราบเท่าที่มีเหตุย่อมมีผลอันเนื่องจากเหตุเสมอไป ตราบเท่าที่ยังมีความอยากมีอยากเป็นย่อมเกิดความเปลี่ยนแปลงไม่รู้สิ้น มนุษย์คนแรกที่เกิดมีขึ้นในโลก ไม่ว่าจะโดยอย่างไร ย่อมเพียรพยายามที่จะอยู่รอด การจะอยู่ให้รอดได้ก็โดยพยายามสนใจสังเกตและเรียนรู้สิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวมากจนรู้เท่าทันที่จะหาช่องทางหลบหลีกปรับตนให้ได้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมนั้น มนุษย์ยุคแรก ๆ มีชีวิตอยู่คล้ายสัตว์ อยู่ต่ำ กินเนื้อดิบ ไม่รู้จักคัดแปลงธรรมชาติ ยิ่งนานความเป็นมนุษย์ที่มีสมองรู้จัก ปรับธรรมชาติให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองได้มากขึ้น ปรับปรุงปัจจัยสี่ให้ละเอียดละไมยิ่งขึ้น มนุษย์ขยายเผ่าพันธุ์มากขึ้น กระจัดไปตามแหล่งต่าง ๆ ทั่วโลกด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างไรก็ดี ภาวะปรับตนของมนุษย์ สัตว์และพืชทั้งปวงย่อมอยู่ภายใต้อิทธิพลของดินฟ้าอากาศแทบทั้งสิ้น การพัฒนาไปของเผ่าพันธุ์ทั้งหลายทั้งปวงยังดำเนินต่อไปโดยมิหยุดยั้งตามธรรมชาติและสิ่งปรุงแต่งที่เปลี่ยนไปตามยุคตามสมัย

ลูกรัก..... นับวันที่มนุษย์ใช้สมองในการเรียนรู้ความจริงในธรรมชาติเพื่อความใคร่รู้ของตนเอง มนุษย์ก็ได้นำความรู้เหล่านั้นมาเป็นหลักในการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ เป็นการผ่อนแรงให้ความสะดวกสบายแก่ตนเองยิ่งขึ้น (จนบางครั้งดูออกจะฟุ่มเฟือยจริง ๆ) ความสนใจในการเรียนรู้ของคนแต่ละคน

แต่ละยุคแต่ละสมัยส่วนมีต่าง ๆ กัน บ้างสนใจสังเกตค้นคว้าเรื่องใกล้ตัว เช่น ควาง  
การและห้องฟ้า บ้างสนใจเจาะลึกลงไปในทะเลและมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ บ้าง  
เจาะลึกลงไปในดิน บ้างสนใจพืช สนใจสัตว์ บ้างสนใจปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏ  
อยู่รอบข้าง นับตั้งแต่เกิดมนุษย์ขึ้นมาบนโลก การเรียนรู้และค้นคว้าทดลองได้เกิด  
มีต่อเนื่องไม่ขาดสาย บ้างก็ทวงวิชา บ้างก็เปิดเผย การสืบทอดของวิชาทั้งหลายมี  
กลวิธีเหลือคณา เหล่านี้ คือความรู้อันเป็นมรดกตกทอดของบรรพชน ไม่ว่าจาก  
เผ่าพันธุ์ใด ถือเป็นสากล การจำแนกแยกวิชา ตลอดจนทดลองค้นคว้าต่อยอดให้  
ละเอียดแตกฉาน ทำให้เกิดการพัฒนาระบบระเบียบวิธีการที่ยิ่งขึ้น และยังมี  
วิธีการที่ยิ่งขึ้นเพียงใด การเรียนรู้อย่างแตกแขนง ละเอียดแยกย่อยมากขึ้นเท่านั้น

ลูกรัก..... ความลึกลับพิสดารของธรรมชาตินับแต่เกิดโลกมานั้น ทำทนายให้  
มนุษย์ค้นคว้าหาคำตอบอยู่มิวาย จนการแสวงหาความจริงจากธรรมชาติดกลายเป็  
นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของมนุษย์ นักวิทยาศาสตร์ คนแล้วคนเล่าได้ส่งทอดความรู้  
ต่อกัน เป็นฐานรองที่ค้นคว้าต่อไปชั่วนิรันดร์ ถ้าพิจารณาวิทยาศาสตร์ในแง่  
นี้ วิทยาศาสตร์จึงเป็นวิชาที่สอนให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงที่เกิดขึ้นและเปลี่ยน  
แปลงไปในธรรมชาติ ส่วนใดที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์พื้นฐานโดยแท้หรือเป็นแม่  
บทของกฎหรือความเป็นจริงในธรรมชาติ ก็มักจัดว่าเป็นวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ ส่วน  
ใดที่อาศัยกฎเกณฑ์พื้นฐานเหล่านี้เพื่อนำไปประยุกต์ ประดิษฐ์คิดค้นผลิตภัณฑ์เพื่อ  
ประโยชน์ของมวลมนุษย์ ก็มักจัดว่าเป็นวิทยาศาสตร์ประยุกต์ เมื่อเข้าใจเช่นนี้แล้ว  
วิทยาศาสตร์จึงควรเป็นสิ่งที่ควรเรียนอย่างยิ่ง ถ้ายิ่งจะทำให้เรารู้เท่าทันโลก  
ในส่วนที่เป็นจริง มิเสียชาติที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้ายูรู้ฟ้า รู้ดิน รู้ธรรมชาติ เมื่อ  
ยิ่งเรียนยิ่งรู้ก็จะยิ่งเข้าใจว่า กฎเกณฑ์ทั้งปวงบนโลกนั้น ล้วนมีส่วนสัมพันธ์แนบ  
แน่นกับชีวิต และการรักษารธรรมชาติด้วยเหตุที่รู้จักธรรมชาตินั้นจึงเป็นความรักที่  
มีค่ามาก

ลูกรัก..... อันความรู้ความจริงในธรรมชาตินั้นก็เป็นอย่างหนึ่งที่ควรรู้อย่าง  
ยิ่ง แต่กระบวนการที่จะทำให้รู้ให้เข้าใจนั้นก็มีความสำคัญยิ่งเช่นเดียวกัน การเรียน  
โดยฟังเล่าหรืออ่านหนังสือก็ได้รู้อย่างหนึ่ง และการที่ได้สังเกต คิกค้น ทดลองทำ  
หาผลเอง ก็ได้ผลเป็นการเรียนรู้อีกแบบหนึ่ง การเรียนวิทยาศาสตร์นั้นเน้นแนว  
ทางการสังเกตทดลอง คิกทบทวนหาเหตุผลเป็นสำคัญ ถ้าการเรียนใด ๆ มุ่งให้ผู้

เรียนได้ใช้ความคิด ไปสู่ความเข้าใจได้มากเพียงใด ย่อมถือว่าประสบผลสำเร็จ  
ด้วย ถ้าคิดให้ลึกซึ้งแล้วค่าของมนุษย์ก็อยู่ที่ค่าของความคิดโดยแท้ ลูกบอกให้พ่อ  
แนะแนวทางการเรียนวิทยาศาสตร์ พ่อบอกได้แต่ว่าลูกต้องรัก ทำไมจึงต้องรักเพราะ  
วิทยาศาสตร์มีความจำเป็นแก่วิถีชีวิตมนุษย์ยิ่งนัก ส่วนการที่ลูกคิดอยู่กับการสื่อสารกฎ  
เกณฑ์หน่วยและสูตรต่าง ๆ แล้วก็ไปไม่รอด พ่อก็แนะได้แต่ว่าควรมองภาพรวม  
ให้ออก และรู้กระบวนการต่อเนื่องตามควร อุปสรรคเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็คงจะแก้  
ได้ไม่ยากนัก

ลูกรัก..... เมื่อมนุษย์ได้ค้นคว้าหาความจริงในธรรมชาติสืบต่อกันมา  
เพื่อให้การเรียนง่ายเข้า จึงกำหนดหน่วยกลาง กำหนดชื่อต่าง ๆ เป็นสากล ใช้สื่อ  
ความหมายต่าง ๆ ยืงนานสัญลักษณ์เหล่านั้นก็ยิ่งเพิ่มขึ้น เป็นผลให้ผู้เรียนที่จะเรียน  
ให้ก็ต้องจำสัญลักษณ์เหล่านั้นให้ไ้ค้ด้วย แท้จริงก็เป็นเพียง “สมมุติ” ที่จะเป็นทาง  
ผ่านเข้าหาความจริง แต่พอมาก ๆ เข้าสิ่ง “สมมุติ” นั้นก็ถูกสมเป็นส่วนหนึ่งของวิทยาศาสตร์  
เป็นผลให้วิชาที่ควรจะเป็นประโยชน์สำหรับทุกคน กลายเป็นสมบัติของบางคนและ  
บางกลุ่ม สิ่งที่น่ารู้น่าเรียนกลับมีไว้ “สมมุติ” กันไว้เป็นความยาวน่าเสียคายนัก ลูก  
จะต้องมองสิ่งเหล่านี้ให้ออก และไม่นำตัวเข้าไปติดอยู่กับ “สมมุติ” จนเกินไป

ลูกรัก..... วิทยาศาสตร์ส่วนที่อธิบายความจริงและให้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยว  
กับสสารและพลังงาน เรียกว่า ฟิสิกส์ ในฟิสิกส์ก็พิศดารยิ่งนัก ทุกแต่พลังงานใด ๆ  
จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับสสารใดในสภาวะใด ก็จะทำให้ปรากฏการณ์ ให้กฎเกณฑ์ที่น่ารู้  
น่าเรียนอย่างลึกซึ้งกว้างไกลแยกแยะเป็นสาขาต่าง ๆ เช่น กลศาสตร์ แสง เสียง  
ความร้อน แม่เหล็ก - ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ คำว่า “สสาร” ที่ใช้ในวิทยาศาสตร์  
แทนสิ่งที่ต้องการที่อยู่ สัมผัสได้ ซึ่งแยกตามรูปร่างที่ปรากฏตามสภาวะทางฟิสิกส์  
เป็น ๓ ชนิด คือของแข็ง ของเหลว แก๊ส และถ้าอยากรู้ละเอียดในเนื้อหาของสาร ก็  
จะแบ่งตามความต่างของโครงสร้างของเนื่อออกเป็น ๓ ชนิด คือ ธาตุ สารประกอบ  
ของผสม การแบ่งและอธิบายสารเช่นนี้ เป็นวิทยาศาสตร์แขนงหนึ่งเรียกว่า วิชาเคมี  
ซึ่งเกี่ยวพันผูกอยู่กับปฏิกิริยาทั้งปวงในเชิงโครงสร้างของสารเหล่านั้น และถ้าเกิด  
อยากรู้สสารทั้งปวงในโลกนี้ในเชิงสิ่งที่มีชีวิตศึกษาหาความจริงอันพิศดารทั้งปวง  
ของชีวิตทั้งพืชและสัตว์ ก็จะกลายเป็นวิทยาศาสตร์ สาขาชีวภาพ ส่วนผู้ใคร่สนใจศึกษา  
สังเกต คาวเหินและปรากฏการณ์ต่าง ๆ บนท้องฟ้าก็จัดเป็นสาขาการาศาสตร์ ซึ่ง

มีส่วนเชื่อมโยงถึงวิชาอวกาศปัจจุบัน ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อการเรียนรู้ทางวิชาฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา และการาาศาสตร์ก้าวหน้ายิ่งขึ้น การเรียนก็แตกแขนงย่อยออกไปเป็น อันมาก การเรียนเพื่อหาความรู้ความจริงในธรรมชาติเช่นยุคก่อน พอมาถึงยุคนี้ก็ จะมุ่งไปทางประยุกต์ให้เกิดประโยชน์แก่มวลมนุษย์ การแยกสาขาวิชาตามสภาพ เคมี ก็เริ่มหมุนมาประสานกันเกิดเป็นวิชาร่วม ระหว่างเคมีกับฟิสิกส์ ระหว่างเคมีกับ ชีววิทยา และอื่นๆ ขึ้นมากมาย นับวันความละเอียดของการเรียนรู้ก็จะลึกซึ้งพิสดาร และแก้ปัญหาประชากรศึกษา การศึกษาก็จะมุ่งนำไปใช้เพื่อประโยชน์ของมนุษย ชาติมากยิ่งขึ้น

ลูกรัก.....ในการะของมนุษย์ วิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่จะให้ลูกรู้จักโลกที่ลูก อยู่ รู้ค่าและเข้าใจในสายลม แสงแดด ป่าเขาลำเนาไม้ สัตว์พืชนานาพันธุ์ ท้อง ฟ้าและทุ่งกว้าง ความร้อนและหนาว ความมืดและสว่าง เทคโนโลยีที่เข้ามามีส่วน สัมพันธ์แนบแน่นกับชีวิต ภัยกับการเคื่อนบนฟ้ายามเหงา และเพลิดเพลินกับความลึ ลับทั้งปวงในธรรมชาติที่ท้าทายให้ค้นคว้าหาคำตอบ เอกลักษ์ณ์อันเด่นชัดของมนุษย์ เหนือสัตว์ทั้งหลายนั้น คือ รู้จักใช้สมองแก้ปัญหาและยกระดับคุณภาพแห่งชีวิตของ ตนให้สูงขึ้น โดยลคกิเลศ ๓ ชนิด ที่คิดตัวมาทุกคนคือ โลภะ โทสะ โมหะ ให้ลด น้อยเบาบางลง ก็จะมีชีวิตอยู่ด้วยใจที่สันโษยิ่งขึ้น ภาวะเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วย มีปัญญาารู้โลก รู้ความเปลี่ยนแปลงอย่างที่มันเป็น พอคิดว่าจ.ม.ฉบับยาวนี้ อาจจะ หนักหัวไปบ้างสำหรับลูก แต่พอก็หวังจะให้ลูกคิดทบทวนให้เข้าใจในการะของลูก เองตามสมควร และหวังว่าคงจะพอช่วยให้ลูกมีความกระตือรือร้นที่จะได้เรียนรู้ วิทยาศาสตร์ยิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยไม่เพียงเรียนเพราะเป็นวิชาบังคับ หากแต่เรียนเพราะ ค่าที่ลูกเกิดมาเป็นมนุษย์ในโลกที่เป็นควาเคราะห์ดวงที่ ๓ ของระบบสุริยะ และถ้า ลูกกลุกลลึ ก็ค้นจริงจัง ลูกก็จะพบได้เองว่า ความรักในวิทยาศาสตร์นั้นเป็นสิ่งที่ เป็นไปไ้ง่ายดาย และพอกี้ทั้งความปรารถนาไว้ว่าลูกคงจะเรียนทุกวิชา เพื่อพัฒนาคุณ ภาพของความคึกของลูกเองอย่างดีที่สุด และด้วยจิตใจที่แสวงหาความรู้ความเข้าใจ เพื่อเพิ่มปัญญาให้แก่คนโดยมิหยุดยั้ง

ด้วยรักยิ่ง

จากพ่อ

# แสงทอง ส่องฟ้า



รัชนี ศรีไพรวรรณ

“จ๊ี้ย จ๊ี้ย เต็กๆ! รถมาแล้ว เร็วเข้า!”

ผู้ที่เอ่ยประโยคนี้ขึ้นมาอย่างร่อนรน ก็ยังไม่พ้นวัยเด็ก มือหนึ่งหิ้วกระเป๋า นักเรียนสี่ห้าใบโตกว่าเจ้าของ อีกมือหนึ่งสาละวนดูคนโน้นคนนี้ให้เลิกเล่นลูกปอกแป๊ก ไปยืนคอยเข้าแถวเตรียมขึ้นรถเมล์ซึ่งกำลังวิ่งมาแต่ไกล

เด็กกลุ่มนั้นมีสิบเอ็ดคน ทั้งหญิงและชาย บ้านใกล้เคียงกันทั้งนั้น และอยู่โรงเรียนเดียวกัน สรिता ทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม เพราะเพื่อนๆ และน้องๆ ชื่นเล็กกว่าเธอถือ เธอยืนอยู่ข้างหน้า โบกมือหยอยๆ ให้รถหยุด พวกผู้ใหญ่ที่ยืนรอรถอยู่ที่นั่นต่างมองด้วยความเอ็นดู

แต่พอรถมาจอด ความซุกมุ่นวุ่นวายก็เกิดขึ้น เหมือนทุกๆ ครั้งและทุกๆ แห่ง คนจะลงก็เบียดเสียดกันลงมา คนจะขึ้นก็แย่งชิงเอาตัวรอดให้ขึ้นรถให้ได้ ดูเหมือนทุกคนจะลืมเด็กทั้งสิบเอ็ดเสียสิ้น

ต่างคนต่างบุกเบียดเข้าไปเพื่อให้ถึงบันไดรถ มือซ้ายหิ้วกระเป๋า มือขวาพยายามไขว่คว้าราวบันไดรถ ตัวก็เล็ก น้าหนักก็น้อย บุกเข้าไปที่ไร ก็กระเด็นกลับออกมาทุกที

สรिताส่งเสียงจ๊วๆ อยู่หลังกลุ่ม ช่วยผลักดันช่วยกันให้เพื่อนๆ ไล่ขึ้นรถ

“เมตตาเด็ก ๆ ด้วยค่ะ ให้เด็กนักเรียนขึ้นรถด้วยค่ะ”

เปล่า.....ไม่มีใครฟังสักคน

พอพวกผู้ใหญ่ขึ้นรถไค้หมค กระเป่ารถเมล์ใจร้ายก็ร้องขึ้นว่า

“ไปไค้...ออกเร็ว เหลือแค่พวกเด็กนักเรียนเกะกะทั้งนั้น” แล้วก็ทำปากจู๋ เป้าเป็นเสียงนกหวีด...ปริ๊ก...ปริ๊ก เร่งเร้าให้ลูกพีเคเลื่อนรถโดยเร็ว สรिता ถอนใจยาว มองดูเพื่อนๆ ที่ขึ้นรถไค้ไม่ได้ เหลืออยู่เจ็ดคน ขึ้นไปไค้สักคน เฮ้อ! ก็ยังดี

รถมาอีกแล้ว สรिताกางแขนออกป้องเพื่อนๆ ให้อยู่ข้างหน้ากลุ่มคน

รถเฉี่ยว จีวเข้ามาจอด กระเป่ารถเมล์ที่เกาะห้อยอยู่บนไค้รถ ทวาดขึ้น

“ไปให้พ้น หลีกไป ไค้พวกเด็กๆ นี่ ให้ผู้ใหญ่เขาขึ้นก่อน พวกเรามันขึ้นฟรี ต้องขึ้นทีหลังว้ยพวก!”

“ฉันมีสติกให้คาร์ด” เด็กในกลุ่มคนหนึ่งพูดสวนออกไป แต่เจ้ากระเป่าทำไม่ไค้ยิน แถมยืนมืออันแข็งแรงมากอยก้นไว้ไม่ให้ขึ้นเสียอีก สรिताขบฟันแน่น พอเขาขึ้นลงกันเสร็จ รถก็กระชากออกทันที

“เจ็บใจนัก!” ทศ เพื่อนชั้นเดียวกับสรिता ร้องขึ้นอย่างโกรธแค้น “ระวัง เรือใบเดอะพรงนี่”

“อะไร เรือใบ?” เพื่อนตัวเล็ก ๆ สงสัย

“ฮี่.....ก็ ตะปู นะซี ตะปูคอกคิกกับไม้ วางไว้ให้มันเหยียบนะซี” ทศพูดอย่างเขินเขี้ยว

“คี่ๆ” อีกคนเสริมอย่างนึกสนุกกระคนโกรธแค้น “เอาให้มันแบนแตกแต่เลย”

สรिताฟังด้วยใจที่ไม่สบายใจ แต่ขณะนี้ เธอก็อยู่แค่เพียงว่า ทำอย่างไร เพื่อนๆ และตัวของเธอจะไปถึงโรงเรียนไค้ก่อนโรงเรียนเข้า

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นทุกเช้าทุกเย็น ตั้งแต่โรงเรียนเปิดเทอม คุณพ่อของสรिताไม่มีรถนั่ง เด็กๆ ทั้งสิบเอ็ดคนไม่มีใครที่มีผู้ปกครองมีรถส่วนตัวขับไปส่งลูกเลยสักคนเดียว

พวกเธอขึ้นรถไถ่ทุกเช้าด้วยอาการสะบักสะบอมมอบซ้ำ บางคนโบยที่ตีกเลื่อ หลุด บางคนรองเท้าหลุด ขึ้นไปได้แล้วก็ต้องยีนโซเซ คัวลิบ เบียดพนักเก้าอี้ มือหนึ่งคอยยื่นสตางค์ส่งให้กระเป๋ารถเพราะไม่ไค้อยากขึ้นฟรี บางครั้งเขาก็เก็บ บางครั้งก็ไม่เก็บ เป็นอย่างนี้อยู่ทุกวัน จนรู้สึกชินชา และในความรู้สึกชินชานั้น มีความโกรธแค้นชิงชังระคนอยู่ด้วย มันค่อย ๆ เกิดขึ้นทีละน้อยในหัวใจดวงเล็ก ๆ เหล่านั้น และกำลังจะฝังแน่นเป็นความอาฆาตมาดร้าย

ความรู้สึก ความสำนึกที่จะต้องทำตัวให้เป็นระเบียบและจะต้องเชื่อฟัง

ความเมตตาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่เห็นแก่ตัว

ที่.....คุณครูอุทิศส่าห์ปลูกฝัง ชี้แจง พร่ำพูดสั่งสอน

มันกำลังจะสูญสลายไป เพราะความเคียดแค้น ชิงชัง และขมขื่น เข้าวันนี้ สรีตาและเพื่อนอีกหกคนถึงโรงเรียนเมื่อโรงเรียนเข้าแล้วสิบห้านาที

“ทำไมมาสายล่ะ สรีตา?” คุณครูชอบถามเช่นนั้น

“รถแน่นกะ ขึ้นรถไม่ได้ เขาไม่ยอมให้พวกหนูขึ้นด้วยกะ” คุณครู นิ่ง มองด้วยความเห็นใจ คุณครูเองก็ต้องโหนรถเมล์เหมือนกัน!

“ต้องตื่นแต่เช้านะกะ” คุณครูบอก “เข้า ๆ รถไม่แน่น คนยังไม่มาก บางทีกระเป๋ารถเมล์เขาจะเห็นใจให้เราขึ้น”

“พวกหนูออกมาจากซอยมาขึ้นรถ เจ็ดโมงกะ”

“พຽງนี้ ลองดู.....คนคิของครู ออกมาสักหกโมงครึ่ง ออกทนน้อยนะจ๊ะ ครูเองไปยืนคอยรถตั้งแต่หกโมงทุกวัน หนูนอนก็ทุ่มจ๊ะ สรีตา?”

“ตามทุ่มครึ่งกะ”

“ทีนี้ นอนสักสามทุ่ม ทำอะไร ๆ ให้มันเร็วขึ้นกว่าเคิม อ่านหนังสือให้เร็วขึ้น ทำการบ้านให้เร็วขึ้น เตรียมจกหนังสือสำหรับเรียนวันต่อไปให้เร็วขึ้น คีนสักหกโมง อาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหารให้เร็วขึ้น เกินออกไปปากซอยให้เร็ว ๆ ให้ไค้ขึ้นรถเวลาหกโมงยี่สิบนาทีหรือหกโมงครึ่ง ลองดูนะ สรีตา”

สรีตาหัวเราะเบิกบานใจ คุณครูพูกนำสนุก นำลองทำ

หัดเป็นคนทำอะไร ๆ ให้กระฉับกระเฉง ไม่เฉื่อยช้าอีตอาด คงจะดีขึ้น  
พรุ่งนี้ ศรีกาจะนั้ให้เพื่อนลองทำดู

แล้ว.....วันรุ่งขึ้น ศรีกาและเพื่อน ๆ ทั้งสิบคนก็ทำได้จริง ๆ

เดินออกมาปากซอยอย่างกระฉับกระเฉง

ไม่มัวหยอกล้อเล่นกัน ไม่มัวเล่นลูกปอกแป้ก ไม่มัวยืนดูหมากกั๊กกัน ผู้ใหญ่  
ในซอยหลายคนชมว่า “โอโฮ! เข้มแข็งทะมัดทะแมงดีจริง! เด็กไทยเป็นอย่างนี้  
ละก็ โอ๊ย.....เมืองไทยเจริญแน่!”

เด็กทั้งสิบเอ็ดคนหันมายิ้มให้กัน เร่งฝีเท้าจนไปถึงป้ายจอดรถเมล์ วันนี้ นอก  
จากกระเป๋าหนังสือแล้ว ทศ ยังถือถุงกระดาษใส่ของคุ้ง ๆ มาก้วย 1 ถุง

“อะไรนะ ทศ?” ศรีกาถาม

“เรือใบ” ทศตอบอย่างเหี้ยมเกรียม

“ฮือ ๆ”

“ก็ลองดู.....คันไหนไม่ให้เราขึ้น ก็จับตัวละ”

ที่ป้ายรถเมล์เช้าวันนี้ มีผู้ใหญ่ยืนคอยอยู่เพียงสองคน

ศรีกา เฝ้าชำเลืองดูท่าทีของทศอยู่อย่างเงิบ ๆ

รถมาแล้ว คนในรถไม่เบียดแน่นเพราะยังเช้าอยู่ หกโมงยี่สิบห้านาทีเท่า  
นั้น รถจอกสนิท แล้วเสียงห้าว กังวานของคนขับก็ดังขึ้น

“เฮ้า.....เด็ก ๆ ขึ้นมาเร็ว ๆ”

ทศ กำลั้งคลี่ปากถุง พอไ้ไ้ยกันงั้น เขารีบปึกถุง หน้าบานเป็นจานแข็ง  
เด็ก ๆ ทั้งสิบเอ็ด ขึ้นรถอย่างรวกเร็ว เป็นระเบียบ มีที่นั่งเหลืออยู่ 2-3 ที่ เด็กที่  
ตัวเล็กเข้านั่งเก้าอี้ละ 3 คน คนขับเป็นชายหนุ่มใหญ่ เขาหันมายิ้มขณะเคล็ดอนรถ  
ออกจากที่

“คืนแค่เช้าก็จริง มาขึ้นกันแบบนี้ทุกวันขึ้นนะ จะคอยรับ”  
เสียงนั้นให้ความอบอุ่นแก่หัวใจดวงเล็ก ๆ ทั้งสิบเอ็ดดวง  
ยิ้มของเขาทำให้ศรัทธาที่กำลังจะสูญสลายเพราะความขมขื่นชิงชัง หมกไป  
ศรिकाหันไปสบตากับทศ เธอยิ้มให้ เขาก็ยิ้มตอบ

ดวงอาทิตย์กำลังทอแสงลอคก้อนเมฆลงมาสู่พื้นดินเรื่อย  
เรื่อย ฉาบผิวอาคารบ้านเรือนสองข้างถนนอร่าม แลดูเหมือน  
สีทองทาบท

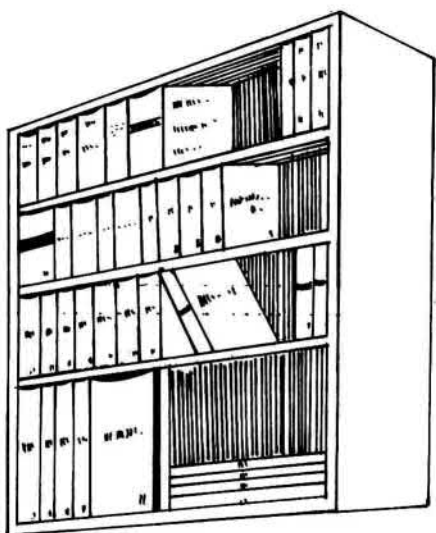
ลมพัดฉิว เย็นระรื่น ชื่นใจขณะที่ยืน  
เด็กทั้งสิบเอ็ด ต่างรู้สึกว่ เช้าวันนี้ ช่างสดใส และเบิก  
บานเสียจริง ๆ ในโลกนี้ ยังมีความเมตตา มีไมตรีจิต ไว้ให้  
อบอุ่นหัวใจอยู่เสมอ

ความอดทน ความพยายาม ย่อมมีรางวัลตอบแทน ถ้า  
เราอดทน ถ้าเราพยายาม ถ้าเราฝ่าฟัน.....

เด็ก ๆ ทั้งสิบเอ็ดคน ถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเช้า  
มีคุณครูยืนยิ้มคอยอยู่ ทำให้เด็ก ๆ ขวัญดี  
ยิ้มที่ได้รับในเช้าวันนี้ ทำให้โลกแจ่มใส เหมือนแสงทอง  
ส่องฟ้า ทำให้หัวใจอบอุ่นสุดประมาณ

# เรื่อง น่าอ่าน

กานต์มณี ศักดิ์เจริญ



หนังสือที่มีเรื่องน่าอ่านสำหรับเยาวชนหรือผู้อยู่ในวัยเรียน มีมากมาย บางคนอาจจะบอกได้ว่าเรื่องน่าอ่านนั้นมีมากเสียจนอ่านไม่หมด บางคนก็อาจจะบอกว่าอ่านจนตายก็ยังไม่หมดเรื่องที่อยากอ่าน จะทำอย่างไรทีเล่าจึงจะได้อ่าน “เรื่องน่าอ่าน” ใ้หมด

ปัจจุบันความก้าวหน้าด้านการพิมพ์มีมาก การผลิตหนังสือมีมากกว่าแต่ก่อนวันหนึ่ง ๆ มีหนังสือหลายเรื่องออกจำหน่ายในท้องตลาด หนังสือที่ผลิตออกมีหลายประเภท บางประเภทสำหรับผู้ใหญ่ บางประเภทสำหรับเด็กและเยาวชนโดยเฉพาะ บางประเภทก็เป็นแบบที่เรียกว่า “เด็กอ่านได้ผู้ใหญ่อ่านดี” ก็มี

เมื่อหนังสือมีมากมายหลายชนิดเช่นนี้ เรื่องสำหรับอ่านก็มีมากมาย ซึ่งก็แต่ละจะดีไปหมดทุกเรื่องย่อมเป็นไปได้ ไมได้ และนักอ่านก็ย่อมจะไม่มีเวลาเพียงพอที่จะอ่านได้ทุกเรื่อง ยิ่งเพื่อนเยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนเวลาที่จะอ่านหนังสืออื่นๆ นอกจากหนังสือเรียนย่อมมีน้อย ทุกคนจึงพยายามจะเลือกอ่านเรื่องที่ก็มีสาระประโยชน์

หนังสือวันเด็กปีนี้นี้ออแนะน่านหนังสือที่น่าอ่านสำหรับเพื่อนเยาวชน หลายคนอาจจะเคยอ่านแล้ว แต่ยังมีอีกหลายคนอาจจะไม่เคยอ่าน

เรื่องน่าอ่านที่จะขอแนะนำเป็นเล่มแรกคือ “เรื่องสั้นชนบท” นิมิตร ภูมิถาวร นักเขียนที่เราส่วนมากเคยได้ยินชื่ออยู่เสมอ เพราะได้รับรางวัลเขียนหนังสือก็มา สมครั้งแล้ว หนังสือเรื่อง “เรื่องสั้นชนบท” เล่มนี้เป็นเล่มหนึ่งที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมปลาย ในการประกวดหนังสืองานสัปดาห์หนังสือประจำปี 2520

“เรื่องสั้นชนบท” ไม่ใช่เหมาะสำหรับนักเรียนชั้นประถมปลายเท่านั้น หนังสือเรื่องนี้อ่านกันได้ทุกเพศทุกวัย

การเล่นเป็นของที่เราชอบกันทุกคน แต่ประเทศไทยเรามีอาณาเขตกว้างขวางเพื่อนเยาวชนจะจัดกระจายกันอยู่ตามภาคตามจังหวัดต่างๆ ทั่วเมืองไทย การเล่นของเด็กบางอย่างอาจเหมือนกัน บางอย่างอาจจะแตกต่างกันไปในแต่ละภาค

ในหนังสือ “เรื่องสั้นชนบท” นิมิตร ภูมิถาวร ได้พยายามเขียนอธิบายให้เราได้เห็นภาพชีวิตเด็กในต่างจังหวัดโดยเฉพาะในชนบท

นิมิตร ภูมิถาวร เล่าถึงชีวิตประจำวัน และการเล่นของเด็กๆ โดยเฉพาะเด็กในภาคกลาง โดยเฉพาะในจังหวัดสุโขทัยซึ่งผู้เขียนอยู่

เรื่องสั้นชนบทแบ่งเป็นตอนๆ มีทั้งหมด 14 ตอนด้วยกัน แต่ละตอนเคยลงพิมพ์ในสตรีสารภาคพิเศษสำหรับเด็กมาแล้ว

แต่ละตอนถึงแม้ว่าจะจบในตัวเองแต่ก็เป็นเรื่องต่อเนื่องกัน มีสายกับสิน สองพี่น้องเป็นตัวเอกของเรื่อง

เรื่องเริ่มด้วยคอนสายกับสินเล่นเรือในทุ่งนา ตกปลาในท้องนาหน้าฝน ต่อด้วยกัณฑ์ต้องลม เล่นเกรียนเล็ก หุ่นไล่กา บ้านฟาง ฮีโผละ ชายวิเศษ ร่มน้อย ไปเล่นกลุ่ม วันควล ผู้ให้ความหวานหอม ขบวนแห่มหาสนุก และกระบอกทิพย์

ใครก็ตามที่ได้อ่านเรื่องสั้นชนบทเล่มนี้จะสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับการละเล่นประจำท้องถิ่นในฤดูกาลต่างๆ การช่วยพ่อแม่ทำงานประจำวัน การเล่นระหว่างเด็กวัยเดียวกัน

เล่มที่สองคือเรื่อง “เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก” ผู้เขียนคือกิมย้งวณิ สนิทวงศ์ณ  
อยุธยา

เรื่อง “เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก” ก็เคยตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในสัปดาห์สารภาคพิเศษมาแล้วเช่นเดียวกัน ที่มารวมพิมพ์ในเล่มนี้มีทั้งหมด 40 ตอน คือ เรื่องน้ำอบ น้ำปรุง แม่บ้านที่คี่ ผื่นหวาน ของฝาก น้ำฝน หมอน การนอน กุ๋แย่ง ร่วมโต๊ะสำระเซ่ หนุ่มน้อยเล่นน้ำ ปลาเสือ ขนมหีบ แบ่งสิบ กลางคืนเคียนหงาย มรกกของกุดย่า เรือเมล์เรือโยง กุ้ง หม้อกิน หมากพดู ไปแรมคืน ไปตากอากาศ หิ่งห้อยรับเสียงสงกรานต์ เทียงงาน ไปรยทาน ของแสดง ข้าวตังข้าวตาก กระโหลกกระลากระจำกระบวย คนไข้ เรือไม้ซาง คนโชคคิ โชนหน้าไฟ กินสอพอง จับแมงกาเจริญอาหาร ไปช่วยงานศพ แบ่งร่ำสารภี หมอนนวก ไม้เรียว ยาสีฟัน

หนังสือทั้งสองเล่มนี้เพื่อนเยาวชนจะหาอ่านได้ตามห้องสมุดโรงเรียน ห้องสมุดประชาชน และถ้าเพื่อนเยาวชนจะเก็บเงินซื้อเองก็ราคาไม่แพงเลย



# เพลงแม่พระธรณีรำพัน

เนื้อร้อง ท่านผู้หญิง ม.ล.มณีรัตน์ บุนนาค

ทำนอง แมนรัตน์ ศรีกรานนท์

|                                 |                                      |
|---------------------------------|--------------------------------------|
| จากเหนือแดนไกล                  | สู่เมืองใต้ด้วยใจรักสงบ              |
| มาไต่พบแผ่นดินทอง               | ต้องประสพค้ำจใจ                      |
| เจ้ารักดินแดน                   | ต่างหวงแหนยึดถือเป็นชาติไว้          |
| ไม่เคยยอมให้ใครแย่งชิงไป        | เสียสละชีพพลี                        |
| สมชื่อคนไทย                     | รักชาติ خاکใจตายดมปรุผี              |
| อกแม่ธรณี เจ็บปวดทุกที          | รองรับแนบอุรา                        |
| แม่แสนภูมิใจ                    | เจ้าเป็นไทยมีน้ำใจแกร่งกล้า          |
| ปกป้องพสุธา สามัคคีพร้อมหน้า    | ธำรงความเป็นไทย                      |
| เห็นเจ้ารุ่งเรือง               | ร่วมสร้างบ้านเมืองให้กระเดื่องลือไกล |
| แม่ปลื้มเปรมใจ ผลิตพิชพันธุ์ให้ | แคนไทยเขียวขจี                       |
| แม่เลี้ยงเจ้ามา                 | รองรับน้ำตาเห็นทั้งความสุขศรี        |
| แม่พระธรณี ขอวอนน้องพี่         | บำรุงเผ่าไทย                         |

# เพลงรักชาติไทย

เนื้อร้อง ปัญญา รุ่งเรือง

ทำนอง พม่าเห่

โอ้พวกเราล้วนเป็นเลือดเนื้อเชื้อไทย      เรารักร่วมกาย

ร่วมใจไม่มีเปลี่ยนแปลง

โอ้พวกเราารักร่วมธงไตรรงค์แน

รักแท้จริงค้ำใจเลือกไทย

ใจกล้าหาญ

เรายอมพลีชีวิตรเพื่อชาติของเรา

ใครเขาจะมาเข้าครองต้อง

ช่วยป้องกัน

รักไทยเราก่อนนะเพื่อนเอ๋ย

ไทยเคยอยู่คงคู่แคนฟ้า

รักชาติ รักศาสน์ กษัตรา

รักษาไว้เพื่อผองเผ่าไทย

รักคนมัวหม่นหมองอยู่ไย

เพื่อนไทยช่วยไทยให้เจริญ

(เนื้อร้องแบบซอลฟา)

โค เร มี ซอลเร มีเรโคลา

โคเร โคลา โคซอล มีซอล

ลา โค

โค เร มี ซอลเร มีเรโคลา

โคเร โคลา โค ซอล มีซอล

โค เร มี ซอลเร มีเรโคลา

โคเร โคลา โค ซอล มีซอล

ลา โค

มี เร โค ซอล ซีซอลลา

ซี ลา ซอลลา ซอลลาโค

มี เร โค ซอล ซีซอลลา

ซี ลา ซอลเร ฟาเรมี

มี เร โคซอล ซี ซอลลา

มี ลา ซอลลา ซอลลาโค

# เพลงพระคุณแม่

เนื้อร้อง ท่านผู้หญิง ม.ล. มณีรัตน์ บุนนาค  
ทำนอง แมนรัตน์ ศรีกรานนท์

1. โอ้พระคุณมารดา เปรียบเหมือนคันธธारा เย็นใสบริสุทธิ์  
คุจกัณฐกา ใหญ่เทียมฟ้า ให้เราเกิดมา  
กล่อมเกลารักษา (ฮัม).....  
พุ่มฟักรักลูกยา ยามนิทราแม่กล่อม ถนอมเลี้ยงเคียงกาย  
ไม่วายอาทร พร่ำสอนทุกทิวา เพื่อให้แก้วตา  
เป็นคนดี (ฮัม).....
2. โอ้พระคุณมารดา ค้ำแสงสุริยา ส่องทั่วหล้าปรากฏ  
จกจกกันไว้ สิ่งเดียวไซ้รักลูกกว่าใคร  
จะชั่วเลวปานไหน (ฮัม).....  
แม่พร้อมให้อภัย ค่ายน้ำใจเมตตา เสียงแม่ชีวัน  
ป้องกันลูกยา จงรักลูกเรื่อยมา ควรเทิดบูชา คุณมารดา  
(ฮัม).....  
ความรักแม่ประเสริฐ ส้าเลิศบรร สุนทรทวี

# เพลงไทยเป็นถิ่นของไทย

เนื้อร้อง ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

ทำนอง ฝรั่งรำเท้า

1. เราเป็นไทย รักไทย พร้อมใจชูชาติ เกรียงไกร  
พิทักษ์ถิ่น ไทยถนอม  
ใครบุก รุกไทย เราไม่ยอม  
ไทยต้องสู้ พรักพร้อม เลือดเนื้อไทย หวงแหน  
เพราะไทยเป็นถิ่นของไทย
2. ทรัพย์ในดิน เรามี ยั่งยืน อยู่ชั่วชาติ  
ไม่ต้องลำบาก ยากแค้น  
เรารัก ถนอมรัก คินแดน  
ใครลบหลู่ คุกแกลน เราพร้อมใจ ป้องกัน  
เพราะไทย เป็นถิ่น ของไทย
3. สิ้นในน้ำ เราอุคม ทั้งธรรมชาติ ชวนชม  
แดนไทย รื่นรมย์ สุขสันต์  
ชาวไทย จิตสามัคคี คีครัน  
ไทยบากบั่น ขยัน เพื่อให้ชาติไทยเจริญ  
เพราะไทยเป็นถิ่นของไทย



## เพลงเสริมสร้างไทย

เนื้อร้อง นายเกรียง กীরติกร

ทำนอง ตะลุ้มโปง

|                |             |               |
|----------------|-------------|---------------|
| เพื่อนเอ๋ย     | เคยคิด      | บ้างหรือเปล่า |
| ว่าคนเรา       | คิโน้น      | คิตรงไหน      |
| ก็แค่นี้       | อวกคิ       | มีถมไป        |
| ทำอะไร         | خاکพินิจ    | คิกไทร่ครอง   |
| ชอบเปลี่ยนโน่น | แปลงนี้     | ไม่มีหยุด     |
| เป็นการฉุก     | ชาติไทย     | ให้หม่นหมอง   |
| แม้ประชา-      | ธิปไตย      | หลักปกครอง    |
| ก็มุ่งปอง      | เปลี่ยนใหม่ | ให้เรรวน      |
| อันคนคิ        | คิรู้       | คิปัญญา       |
| คิเสริมสร้าง   | คิรักษา     | สิ่งสงวน      |
| ปรับของเก่า    | ปรุงของใหม่ | ไค้ของควร     |
| ส่งเสริมไทย    | ทั้งมวล     | ผาสุกเอ๋ย     |



---

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุดมศึกษา (แผนกการพิมพ์) เลขที่ 201 ถนนบำรุงเมือง กรุงเทพมหานคร  
นายอุดม จงกมานนท์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2520 โทร.2222762-2222429

